

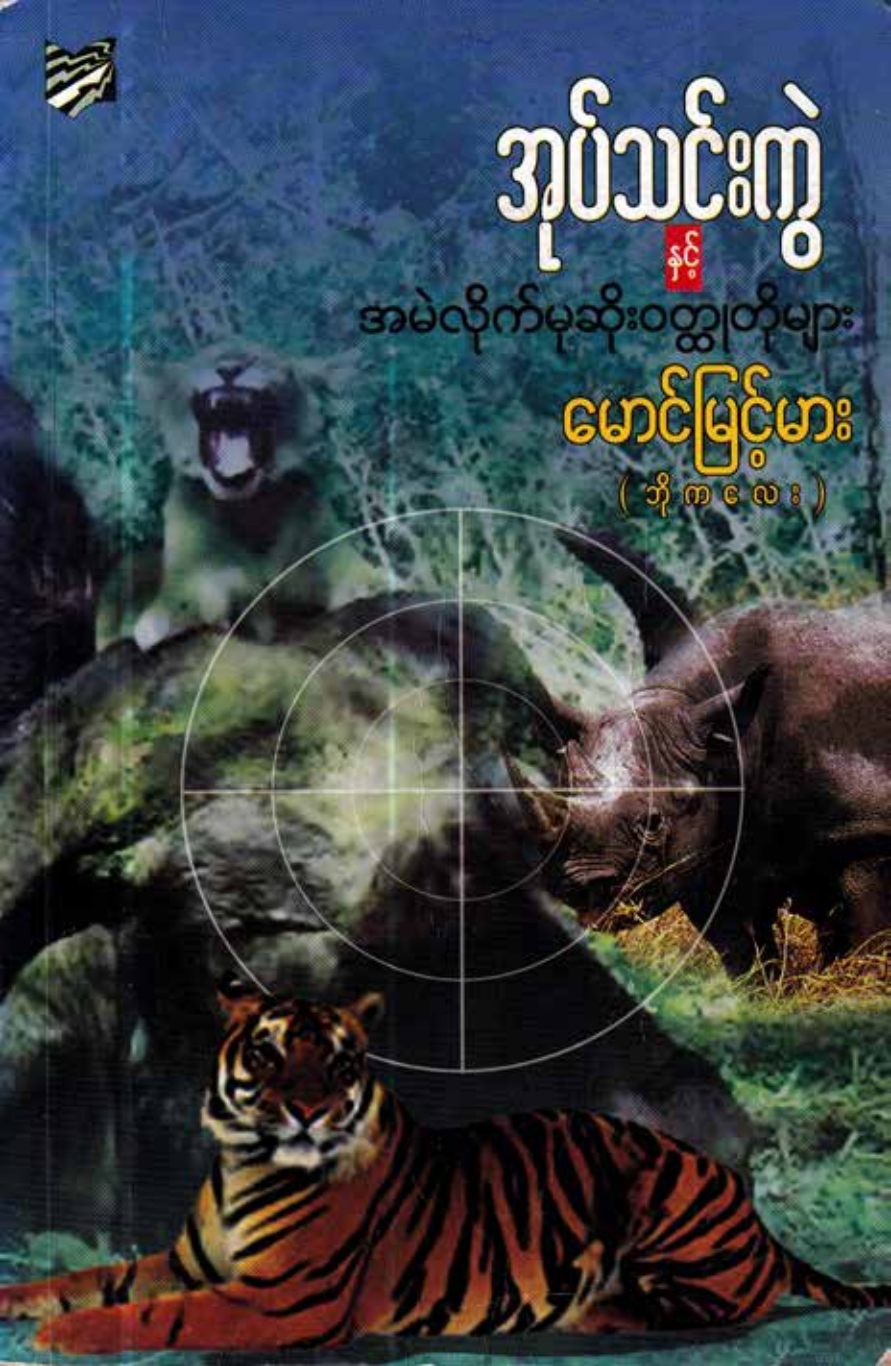
အုပ်သင်းကွဲ

နှင့်

အမဲလိုက်မှုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

မောင်မြင့်မား

(အိုကလေး)

အုပ်သင်းကွဲ နှင့် အပဲလိုက်မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၆၆၀၃၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၁၅၀၈၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၀၇

အုပ်ရေး ၅၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

အံ့ဘွယ်စင်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးတင်မောင်ဝင်း(သင်းလဲ့ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်)

၁။ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ယောမင်းကြီးရပ်ကွက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှတိုး(ရန်အောင်စာပေ)

၃၄၃/၁၈၊ အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ရန်အောင်စာပေ

ဖုန်း-၇၂၂၅၇၂၊ ၀၉၅၁၇၉၃၉၈

တန်ဖိုး

၉၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၁။ အုပ်သင်းကွဲ	၇
၂။ အသက်လူပွဲနှင့် ဟင်းစား	၂၀
၃။ ရွာကောင်သားနှင့် ဟင်းစား	၃၃
၄။ ဖိုးထောင် ငါးမြင်းနှင့် ပါတိတ်	၄၄
၅။ ဝက်တောင်းနှင့် စိန်တစ်လုံး	၅၉
၆။ တောကြမ်း	၇၂
၇။ ကုန်းမုဆိုး၊ ရေမုဆိုးနှင့် အသက်လူပွဲ	၈၆
၈။ လွမ်းရစ်တော့ မကြာဖြူ	၁၀၁
၉။ အန္တရာယ်ကောင်လား၊ ဟင်းစားလား	၁၁၁
၁၀။ မြိုင်ယံတွင်းမှ မိန်းကလေး	၁၂၉
၁၁။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်	၁၄၀
၁၂။ ဒေါသမာန်နှင့် ရမ္မက်ဇော	၁၅၂
၁၃။ ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် အသက်လူပွဲ	၁၆၄
၁၄။ တောမုဆိုးနှင့် နားကပ်	၁၈၃
၁၅။ ဒရယ်ပေါင်တစ်ချောင်း	၁၉၈

အုတ်သင်္ဃာ

မောင်မြင့်မား၊ ဘိုကလေး၊

အုပ်သင်းကဲ့

သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ မချိမဆန့်ဝေဒနာခံစားရင်း အော်လိုက်သော အသံက တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။ စောဂျိမ်းက ဝါးဆစ်ခွက်ထဲမှ ရေခွေးကြမ်းတစ်ငုံကို သောက်နေရာမှ နားစွင့်လိုက်သည်။ အသံက ဆက်တိုက်အော်နေဆဲ။ ကျော်စိုးက...

“စောဂျိမ်း ဘာသံလဲ”

“စဉ်းစားနေတာကွ၊ လာတဲ့အသံက ဇီးဖြူရေထွက်ဘက်လောက်ကပဲ။ အသံနီးတယ်”

“ဒီကြိုးဝိုင်းထဲမှာ မုဆိုးအဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့ပဲ ရှိတယ်။ သားကောင်ကို မုဆိုးပစ်တဲ့အသံက ဒါလောက် အော်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ စောဂျိမ်း အခြေအနေ သွားကြည့်ရအောင်”

“အေး၊ ဒါဆိုရင် တင်ဝင်း ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့ကွာ”

ပစ္စည်းများကို သိမ်းလိုက်ပြီး သုံးယောက်သား ဇီးဖြူရေထွက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ အော်သံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားသည်။ ကိုက် ၃၀၀ လောက် လျှောက်လာပြီး ဇီးဖြူရေထွက်အပေါ်ရှိ ကမ်းပါးပြတ်ကလေးထိပ်ကို ရောက်လာကြသည်။ ဇီးဖြူရေထွက်က အနိမ့်ပိုင်းရောက်နေ၍ ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်က အောက်ကို လှမ်းကြည့်သောအခါ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ခွေးသာသာအကောင် ဆယ့်လေးငါး၊ ခြောက်ကောင်က ဝိုင်းဆွဲနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့နောက်ဝဲယာမှ ဝိုင်း၍ ဆွဲနေကြသောကြောင့် အဆွဲခံရသော သတ္တဝါက ရုန်းရင်းကန်ရင်း ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ကမ်းပါးပြတ်အမြင့်က ပေ ၃၀ သာသာလောက်သာရှိ၍ ၁၅ ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိ ရေအိုင်ကလေးထဲတွင် ခွေးသာသာအရွယ်ရှိ အကောင် ဆယ့်လေးငါးခြောက်ကောင်က ရေအိုင်ထဲတွင် ဝိုင်းဆွဲကြပြီး ကုန်းပေါ် ကိုက်ဆွဲတင်သွားကြကာ အသေကောင်ကို ဝမ်းဖိုက်ဖောက်၍ စားနေကြ ပြန်သည်။

စောဂျိမ်းတို့က ကမ်းပါးပြတ်ထိပ်ပေါ်ရှိ ချုံကြားမှ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောသတ္တဝါအချင်းချင်း အင်အားများသူက အင်အားနည်းသူကို အနိုင်လုပွဲဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပါသည်။ တင်ဝင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်

“စောဂျိမ်း တောခွေးတွေ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တောခွေးအုပ်ပဲ။ ဒီကောင်တွေနဲ့တွေ့တာ တို့အတွက် အန္တရာယ်များတယ်။ ဒီကောင်တွေက လူကိုလည်း မကြောက်ဘူး။ ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့၊ ဝက်ဝံတို့ကိုလည်း မကြောက်ဘူး။ အုပ်လိုက် ဝင်တိုက်တတ်တယ်။ ဒီကောင်တွေ စားနေတာ ဆတ်ဖားကြီးကွ။ ဆတ် ဖားက ချိုရှိပေမယ့်လည်း ဒီကောင်တွေကို ခတ်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဆတ် တွေ့လို့ကတော့ သူတို့အတွက် အစာပဲ။ သွားကြရအောင်ဟေ့။ ဒီကောင် တွေက အနံ့ခံကောင်းတယ်။ တော်ကြာ တို့နောက်ကို လိုက်လာနေဦးမယ်”

စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်မှ တောလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်ရှိ ဝါးတောဘက်ဆီသို့ ဖြတ်ဆင်းလိုက်သည်။ ဝါးတော ထဲတွင် မျှစ်များကို စားသောက်တတ်သော တောဝက်များ ရတတ်သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝါးတောအစပ်အရောက်တွင်

“ငါ့စိတ်ကူးက စီးဖြူရေထွက်ကို အရင်ဆုံးလာပြီး ရေသောက် ဆင်းတတ်တဲ့ တောကောင်တွေကို ချောင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ ဒီ အတိုင်းဆိုရင် စီးဖြူရေထွက်မှာ ဘာကောင်မှ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ကျော်စိုးက

“စောဂျိမ်း ခွေးသာသာ အကောင်မျိုးက ဒါလောက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းသလား”

“ကျော်စိုး မင်း မကြုံဘူးသေးဖူးနော်။ ခွေးသာသာ အကောင် မျိုးက တစ်ကောင်ချင်းကတော့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ထည့်လိုက်ရင်တောင် ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေက အုပ်လိုက်နေတာ၊ တောခွေးအုပ်က တစ်ခါတလေ အကောင်အစိတ် သုံးဆယ်လောက် စုနေတတ်တာ၊ ကျားတို့ ကျားသစ်တို့က တစ်ကောင်ချင်းနေတာ၊ တောဝက်တောင် အဲဒီလောက် အကောင်ရေ မများဘူး။ အဲဒီတော့ အုပ်လိုက်နေတဲ့ကောင်တွေက အင်အား များတော့ တောကောင်တွေက ဒီကောင်တွေ အုပ်နဲ့တွေ့ရင် လွတ်အောင် သာ ပြေးပေတော့။ နောက်တစ်ချက်က ကျားလိုအကောင်မြင်ရင် အိမ် ခွေးလို အမြီးကုတ်ပြေးတဲ့ အကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သတ္တိကောင်းတယ်၊ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ တောထဲမှာ တောကောင်အသေ စား သောစားပြီး ကျန်နေခဲ့တာတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒါကို တောခွေး ချသားလို့ခေါ်တယ်။ မုဆိုးအတွက်ကတော့ မပစ်မခတ်ရဘဲ ဟင်းစား ရတာဆိုတော့ အပိုင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့အစာနောက်ကို လှိုက်ပြီး လူကို ရှာရန်တတ်တယ်။ တောခွေး ချသားတွေ့ရင်တော့ မယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အန္တရာယ်များတယ်။ မလွဲသာမရှောင်သာ စားစရာ မရှိလို့ ယူမယ်ဆိုရင်လည်း တချို့တစ်ဝက်ကိုယူပြီး ချန်ထားခဲ့ရတယ်”

“စောဂျိမ်း ပြောပြမှ မုဆိုးတွေအတွက် ဗဟုသုတရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆို တောခွေးကို မကြုံဖူးတော့ ဒါတွေကို မသိဘူး။ ခွေးသာ သာအကောင်ဆိုတော့ အထင်မကြီးတာလည်း ပါတာပေါ့”

“အရိပ်ကောင်းတယ်ကွာ၊ ခဏလောက် ထိုင်ကြပါဦး။ တင်ဝင်း ရေ မင်းယူလာတဲ့ ပုလင်းလေး ထုတ်လိုက်ပါဦး။ ငါ့ဆီမှာ တောဝက် သားဟင်းပါတယ်”

ဝါးဆစ်ခွက်ကလေးများထုတ်ကာ တင်ဝင်းယူလာသော ရမ်ပုလင်း

ကိုဖွင့်၍ တောဝက်သားဟင်းနှင့် ဝါးရုံရိပ်အောက်တွင် အမောဖြေလိုက်ကြသည်။ စောဂျိမ်းက တောဝက်သား တစ်ဖတ်ကို ဝါးရင်း

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က ရခိုင်ပြည်နယ်အစွန် ဝေဘာတောင်ဘက်မှာ ငါနဲ့ နယ်ခံရွာသား လေးယောက်နဲ့ အမဲလိုက်ကြရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဟင်းမျိုး(ကျား)နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတယ်။ အမှန်က တို့က ဆတ်ဖားနှစ်ကောင် ဝှေ့နေတာကို ပစ်မလိုချောင်းနေတုန်း ဝေါ၊ ဝရောဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ တို့ချောင်းနေတဲ့ တောကင်ပွန်းချုံဘက်ကို ဟင်းမျိုးကြီးက တည့်တည့်ပြေးလာတယ်။ ဗြူးခနဲဆိုတော့ တို့လည်း ပစ်ဖို့ အချိန်မရခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဝေါ၊ ဝရော ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ ကစ်...ကစ်... ကစ်ကစ် ဆိုတဲ့ အသံတွေလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဟင်းမျိုးကြီးက တို့နဲ့ ၁၅ ပေအကွာလောက်က တောကင်ပွန်းချုံထဲကို ဒလဟော ဝင်ပြေးသွားတယ်။ တို့လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ နီးရာသစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးကြတာပေါ့ကွာ။ ဟင်းမျိုးတောင် ကြောက်လို့ ပြေးလာတာဆိုတော့ ဘာကောင်တွေမှန်းမှ မသိဘဲ၊ နောက်တော့ နောက်ကနေ ကစ်...ကစ်...ကစ်ကစ်နဲ့ တဝေါဝေါပြေးလိုက်လာတဲ့ အကောင်တွေက ဘာအမွှေးအုပ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင်တွေက ပြောင်တို့၊ ခိုင်တို့လောက် သာ ရန်မရှာရဲတာ ကျန်တဲ့ တောကောင်တွေလောက်ကတော့ ဒီကောင်တွေလာရင် ပြေးကုန်တော့တာပဲ။ တောခွေးတွေ ရောက်လာတဲ့ တောကတော့ မုဆိုးလည်း တောပစ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒီကောင်တွေရဲ့ အမွှေးအရောင်က နီကြောင်ကြောင်နဲ့ အမွှေးက ကြမ်းတယ်။ အမြီးက ရှည်ပြီးတော့ အဖျားက တစ်ထွာလောက်မှာ မြီးဆံမွှေးက ဖွာပြီးတော့ ရှည်တယ်။ ကိုယ်လုံးက အိမ်ခွေးထက် ထွားကျိုင်းတယ်။ အိမ်ခွေးလို နှုတ်သီးမရှည်ဘဲ တိုတယ်။ ခွေးစွယ်က ကြီးပြီးတော့ ဘေးကို ကားထွက်နေတတ်တယ်”

တင်ဝင်းက

“မုဆိုးတွေက ဒီကောင်တွေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပစ်ကြတာလဲ၊ တောကောင်တွေပဲဟာ”

“ဟ...သူတို့အသားက စားလို့မှ မကောင်းတာပဲကွာ။ မင်းလည်း တောပစ်ထွက်နေတာပဲဟာ၊ တောခွေးသား စားဖူးလို့လား။”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး။ အဲ-ကျွန်တော်လည်း တောပစ်လာတာ ကြာပြီ။ တစ်ခါမှလည်း မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ခွေးကတော့ မကြာခဏ တွေ့ဖူးတယ်။ တစ်ခါတလေ ရွာနားတောင် လာတတ်တယ်”

“ကျော်စိုး၊ မင်းဟာလေး နည်းနည်းထည့်ဦးကွာ”

စောဂျိမ်းက ဝါးဆစ်ခွက်ထဲမှ ရစ်အရက်ကို ရေနည်းနည်းထည့်ကာ တစ်ငုံမော့လိုက်ပြီး

“ခွေးအလည်း တောခွေး အနွယ်ပဲကွ။ တောခွေးလောက်တော့ အကောင်မကြီးဘူး။ ကိုင်းတောတို့၊ အင်းစပ်တို့မှာ နေတတ်တယ်။ တောခွေးလိုပဲ အုပ်စုလိုက် မနေဘူး။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်လောက်ပဲ တွဲနေတတ်တယ်။ ပုစွန်တို့၊ ဖားတို့၊ ငါးတို့၊ တောကြက်လောက်ပဲ ဖမ်းစားတတ်ကြတယ်။ ရွာနီးနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေပြီးတော့ ကျွဲသေ၊ နွားသေတွေလောက်ပဲ စားတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ချိုင်းက လူသေအလောင်းတွေတောင် ဖော်စားတတ်တယ်။ တောခွေးတွေလိုတော့ ပြေးလွှားနေတဲ့ တောကောင်တွေကို ဖမ်းမစားနိုင်ဘူး။”

“ဆရာ စောဂျိမ်းရေ တောပစ်ထွက်လာတာ နေတောင် အတော် မြင့်နေပြီ။ ခုထက်ထိ ဘာကောင်မှလည်း မရသေးဘူး။”

“တို့ ဒီနေ့ ကံဆိုးတာကွ။ ဒီတောခွေးတွေ ရှိတဲ့တောမှာ သားကောင်တွေ ဘယ်နေနိုင်မှာလဲ၊ ပြေးကုန်ရောပေါ့။ ဒီတောထဲမှာ တောခွေးရှိတယ်လို့ ငါလည်း မကြားဖူးပေါင်ကွာ။ ဘယ်ကနေ တောပြောင်းလာသလဲ မသိတော့ပါဘူး။”

“ဒါဆိုရင်...”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ တို့ တောခွေးတွေ တွေ့လာတဲ့ ဇီးဖြူရေထွက်ကနေ တို့လျှောက်လာတာ နှစ်မိုင်ကျော်ရောပေါ့။ နောက်

တစ်မိုင်လောက် ထပ်လျှောက်ရင် ဝဲခေါင်မြောင်ဘက်ကို ရောက်မယ်။ အဲဒီဘက်မှာဆိုရင် တောကောင်ရနိုင်လောက်ပါတယ်”

“ကဲ...လက်စဖြတ်ပြီး နေမပူခင် ချီတက်ကြရအောင် ဆရာ စောဂျိမ်း၊ တင်ဝင်းရေ လှုပ်ရှားလိုက်ကြရအောင်ကွာ”

အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဆွဲကာ သုံးယောက်သား ချီတက်လာကြသည်။ တောအတွင်း ငှက်မျိုးစုံ၏ အော်သံနှင့် မျောက်အော်သံများက ဆူညံနေသည်။ ဝါးရုံရိပ်ဘက်မှ ဖိုးခေါင်ငှက်၏ “ဘိုဘိုဘို” နှင့် အသံက အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ တောင်ကြောတစ်လျှောက် ချီတက်လာကြပြီး ကိုက်နှစ်ရာလောက် အရောက်တွင် ယာဘက်ဝါးတောဘက်သို့ ဖဲ့ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဝါးတောကြီးက မှောင်မိုက်နေအောင် ကောင်းလှသည်။

မုဆိုးသုံးယောက် ဝါးတောစပ်အရောက်တွင်
“မြောင်း...မြောင်း...မြောင်း...ဝေါ...ဝရော”
“ဟာ...မြောင်ကြီးဟ”

ညိုမှိုင်းနေသော ဦးချိုကြီးနှင့် မည်းနက်နေသော ခေါင်းကြီးက ဝါးတောတွင်း ဝါးပင်များကြားမှ ထွက်လာကာ စောဂျိမ်းတို့ကို တွေ့သည် နှင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးတော့သည်။ စောဂျိမ်းတို့ပင် သေနတ်ချိန်ဖို့ အချိန်မရလိုက်။

“နည်းနည်းနောနော ချိုကြီးမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဒီကောင်ကြီးဆို ပိဿာချိန် လေးငါးရာလောက်ရှိမယ်။ အတော်ပဲ ငါကလည်း ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြုးရိုင်ဖယ်ကြီး ငှားလာခဲ့မိလို့။ ဒီကောင်ကြီးလောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကဲ-လိုက်ကြရအောင်ကွာ၊ သတိတော့ ထားကြဟေ့။ ဒီကောင်မျိုးက အင်အားကြီးတယ်နော်။ အကျဉ်းအကျပ်တွေ့ရင် လူကို ရင်ဆိုင်တတ်တယ်။ ပြောင်ဆိုတာက အုပ်လိုက်ပဲ နေတတ်ကြတာ။ အခု တစ်ကောင်တည်းဆိုတော့ အုပ်သင်းကွဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ-နည်းနည်း အပင်ပန်းခဲလိုက်ကြဦးစို့ကွာ”

စောဂျိမ်းက ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြုး ရိုင်ဖယ်ကြီးကို အသင့်လုပ်ကာ

ရှေ့ကဦးဆောင်၍ ချီတက်လာကြသည်။ အုပ်သင်းကွဲပြောင်ကြီး၏ သွားရာလမ်းကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ သွားရင်းကပင် ဝါးရွက်အနုများကို ဆွဲစားသွားလိုက်သေးသည်။ ဝါးတောအတွင်း နာရီဝက်ခန့် အပြင်း ချီတက်လာသည်အထိ ပြောင်ကြီးက တရစပ်သွားနေသည်။ ဝါးတောကို လွန်ကာရိုးမတောင်ခြေရှိ မြက်တောကွင်းဘက်အထိ ပြောင်ခြေရာများက ပြနေသည်။

စောဂျိမ်းက မီးခြစ်ကိုထုတ်ကာ ခြစ်ကြည့်လိုက်သည်။ တော်သေးသည်။ နောက်ကလိုက်သော စောဂျိမ်းတို့က လေအောက်က ဖြစ်နေသည်။ မြက်ရိုင်းတောကြီးက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ပြောင်တစ်ကောင် အတွက်က မြက်ရိုင်းတောထဲတွင် ပျောက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် လူမုဆိုးက သတ္တဝါထက် အသိဉာဏ် သာသည်မဟုတ်ပါလော။ စောဂျိမ်းက

“ခြေရာတွေက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲကွ၊ သေချာတယ်။ ဒီကောင်ကြီး မြက်ရိုင်းတောထဲဝင်ပြီး မြက်နုတွေ စားနေလိမ့်မယ်။ ကျော်စိုးမင်းပွိုင့်တူးတူးက ပြောင်အတွက် ကျောယားရုံပဲရှိမယ်။ ငါ့ ပွိုင့် ၅၀၀ ရိုင်ဖယ်ပဲ အားကိုးရမှာ သတိတော့ မလစ်စေနဲ့ဟေ့”

မြက်ရိုင်းပင်များက လေအစေ့တွင် လှိုင်းထသလို ယိမ်းကနေသည်။ ပြောင်တိုးဝင်သွားသော မြက်ရိုင်းတောတွင်းအတိုင်း ဝင်လာခဲ့သည်မှာ ကိုက် ၁၀၀ ကျော်ခန့် ဝင်မိသည်အထိ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေး။ ပြောင်ကြီးက သွားရင်းလာရင်း မြက်နုများကို ဆွဲစားသွားကာ ချေးများပင် ပါထားခဲ့သေးသည်။

စောဂျိမ်းက နှစ်လုံးပြုး ရိုင်ဖယ်ကြီးကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ကာ မြက်ရိုင်းတောအတွင်း မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ စောဂျိမ်းတို့က လေအောက်မှဖြစ်၍ ပြောင်ကြီးက အနံ့မရသောကြောင့် ပြောင်ကြီး သွားရာလမ်းအတိုင်း စောဂျိမ်းတို့အတွက် လမ်းရှာစရာပင်မလို ပြောင်ဖြူးနေသည်။ သို့သော် သတိတော့ ထားနေရသည်။ တောကျွမ်းသောတိရစ္ဆာန်သည် လူမုဆိုးကို လှည့်စားနိုင်သည်။ စောဂျိမ်းက ဝါးရင့်မုဆိုးဖြစ်သည်။

တော၏အထော၊ တောကောင်၏ သဘာဝကို ကျွမ်းပြီးသား။

ကြည့်လေ၊ လေအစေ့တွင် လှိုင်းထသလို ယိမ်းနွဲ့နေသော မြက်ရိုင်းတောကြီးက မုဆိုးတစ်ရပ် ရှေ့နောက်ဝဲယာ မြင်နေရသည်မှာ မဆန်း၊ သို့သော် အရှေ့မြောက်ထောင့်က ကိုက် ၅၀ လောက်အကွာရှိ မြက်ပင်များ လှုပ်ယမ်းနေပုံက ယိမ်းကနေပုံမျိုးမဟုတ် စောဂျိမ်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြောင်ကြီးသွားရာလမ်းမှ ဖဲ့ထွက်ကာ မြောက်စူးစူးသို့ မြက်ရိုင်းပင်များကို တိုးဝှေ့ရင်း ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက်က လိုက်လာသော ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းကလည်း ဖဝါးခြေထပ် မလွဲစေရ။

မြောက်စူးစူးသို့ သွားနေရာမှ တစ်နေရာအရောက်တွင် အရှေ့စူးစူးသို့ တိုးဝှေ့သွားလိုက်ပြန်သည်။ သွားနေရင်းမှ အရှိန်သပ်လိုက်ကာ နောက်မှပါလာသော တင်ဝင်းနှင့် ကျော်စိုးကို မေးဝေါပြလိုက်သည်။

မြက်ရိုင်းတောအတွင်းဝပ်လျက် မြက်နုများကို စားနေသော ညှိပိုင်းသောဦးချိုနှင့် မည်းပြောင်နေသော ပြောင်ကြီး။ ခေါင်းပိုင်းနှင့် လည်တိုင်တစ်လျှောက်ကို မြက်ပင်တွေအကြားမှ မြင်နေရသည်။

စောဂျိမ်းက ရပ်လျက်အနေအထားမှပင် ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြု၊ ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
“ဒိုင်...”

သေနတ်သံက တောဟိန်းသံနှင့်အတူ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ စောဂျိမ်း မောင်းဖြုတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ပြောင်ကြီးက ဝပ်နေရာမှ ဗြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သောကြောင့် ပစ်မှတ်လွဲကာ ကျည်က ပြောင်ကြီး၏ လည်စလုပ် အရေပြားကို ဖောက်ထွက်သွားတော့သည်။ ပြောင်ကြီးက ထရပ်လိုက်ပြီး ရုတ်ခြည်းပင် တောင်ဘက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ တစ်ရှူးထိုး ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

“တောက်...အပိုင်ပစ်ရတာကိုကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အုပ်သင်းကွဲကတော့ နာသွားပြီကွ၊ ပြောင်နာရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆက်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ပြောင်ကြီး ပြေးသွားရာလမ်းအတိုင်း စောဂျိမ်းက ရှေ့ကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလိုက်သည်။ ဘောက အပေါ်တွင် အပင်ကြီးများဖြင့် ရှုပ်နေသလို အောက်တွင်လည်း ကြိမ်တော၊ မြရာတော၊ စိန်နားပန်ချုံ၊ ကြောင်ပန်းရွက်ချုံဥချုံများက ရှုပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် သွေးစသွေးန သွေးစက်များက ပြောင်ကြီးသွားရာကို လမ်းပြနေသည်။ တချို့နေရာများ၌ သွေးတုံးသွေးခဲများပင် ကျနေသောကြောင့် ပြောင်ကြီး အတော်အထိနာသွားကြောင်း မှန်းဆ၍ ရနိုင်သည်။

“ကျော်စိုးရေ၊ ဒီအတိုင်းဆို ဝဲခေါင်မြောင်နဲ့ကတော့ အတော်ဝေးသွားပြီကွ။ ဒါပေမယ့် တို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ စပြီးမှတော့ ရေဆုံးရေဖျား လိုက်ရတော့မှာပေါ့ကွာ။ အုပ်သင်းကွဲ ပြောင်ချိုကြီးကတော့ မက်စရာပဲဟေ့”

“စောဂျိမ်း ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက ပြောင်ဆိုရင် အုပ်လိုက်နေတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အုပ်သင်းကွဲ ဖြစ်နေရတာလဲ”

“တင်ဝင်းရေ ဒီလိုကွ၊ ပြောင်ဆိုတာ မင်းပြောသလို အုပ်လိုက်နေတတ်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ပြောင်တစ်အုပ်မှာ ၁၀ ကောင်ကနေ အကောင် ၂၀ လောက်ထိ ရှိတတ်တယ်။ အကြီးဆုံး ပြောင်ထီးကြီးက ပြောင်အုပ်ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ပြောင်ပေါက်စ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်တော့ ပါတတ်တယ်။ အကြီးဆုံးပြောင်ထီးက အသက်ကြီးလာတဲ့အခါ ပြောင်ပေါက်တွေက တိုက်ခိုက်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပြန်မတိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ ပြောင်ထီးကြီးက အုပ်ကနေခွဲထွက်လာရော၊ အဲဒါကြောင့် အုပ်သင်းကွဲ ဖြစ်လာတာ။ ကဲ-အချိန်ရှိတုန်း ဆက်လိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

သွေးစက်များကို ခြေရာခံရင်း လိုက်လာကြရာ တောအတွင်းသို့ နာရီဝက်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ပြောင်ကြီးကတော့ မနားမနေ

ပြေးနေဆဲ။ တောထဲတွင် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ၏ အသံများက ဆူညံနေသည်။ အပင်ခပ်မြင့်မြင့်မှ လေယာဉ်ပျံသံကဲ့သို့ တဝီဝီအော်နေသော အောင်လောင် ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကလည်း အသံမျိုးစုံကြားမှ ကြားနေရသည်။

ခြေရာနှင့် သွေးစက်များက တောင်ကြောကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ ခွဲတက်သွားကာ ကိုက် ၁၀၀ လောက်အထိ တောင်ကြောအတိုင်း ကွေ့ ကောက်သွားရင်း လျှိုတစ်ခုထဲသို့ ဆင်းသွားပြန်သည်။ လျှိုထဲက ရေသံ သဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားနေရသောကြောင့် ရေထွက်(သို့)စမ်းချောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်ဟု စောဂျိမ်း တွေးမိသည်။ လျှိုထဲတွင် တောငှက်ပျောပင် များက အပြိုင်အရိုင်း ပေါက်နေကြသည်။

“စောဂျိမ်း ပြောင်နာကြီးက လျှိုထဲမှာ အရိပ်ခို အနားယူပြီး ကျွန်တော်တို့အလာကို စောင့်နေနိုင်တယ်။ သေနတ်ကိုတော့ အသင့် လုပ်ထားနော်”

“အေး...ခြေရာရော သွေးစက်တွေရော ငှက်ပျောတောထဲကို ပြနေတယ်။ ငှက်ပျောတောကလည်း မိုက်နေအောင် ကောင်းလိုက်တာ ကွာ၊ ပိုဂရစိုက်ဟေ့”

တောင်ကြောပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသော ဆင်ခြေ လျှောအတိုင်း ပေ ၅၀ လောက် ဆင်းလာပြီးနောက် ငှက်ပျောတောအစပ် သို့ ရောက်လာကြသည်။ အလင်းရောင်က နည်းနည်းလျှောလာသည်။ ရေသံက ပို၍ကျယ်လောင်စွာ ကြားလာရသည်။ လေက ငြိမ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြရင်း ငှက်ပျောတောထဲတွင် ပြောင်ကြီး၏ ခြေရာနှင့် သွေးစက်များက ပျောက်သွားသည်။ မုဆိုးသုံးယောက် ငှက်ပျော တောအနံ့ အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင်

“ဖူး...ဖူး...ဖူးရူး”

တိတ်ဆိတ်နေသော ငှက်ပျောတောထဲမှ ကျယ်လောင်စွာ ထွက် လာသော ပြောင်ကြီး၏ နှာမူတ်သံဖြစ်သည်။ သတိနှင့် နားနှင့် မျက်စိများ ကို ဖွင့်ထားသူများဖြစ်၍ သုံးယောက်သား သွက်လက်စွဲပင် ခပ်လှမ်း

လှမ်းက လူကြီးတစ်ဖက်ခန့်ရှိ သပြေပင်ကြီးဆီသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ငှက်ပျောပင်များကို တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်ကာ ဦးခေါင်းမည်းမည်းနှင့် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာသော ပြောင်ကြီး။ မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်၍ သပြေပင်ကို ပြောင်းတန်ကပ်ကာ ကျကျနန ချိန်ထားသော စောဂျိမ်းက ပြောင်ကြီး၏ နှာရောင်ရင်းဆီသို့ ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ခိုင်း”

ပြောင်နာကြီးက တုန်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက် ခွေကျ ပြီး ခေါင်းစိုက်ကာ လဲသွားတော့သည်။ ပျိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြူး ရိုင်ဖယ် သည် ကျည်အမာ ထည့်ပစ်ရသောသေနတ် အမျိုးအစားဖြစ်၍ ပေါက်ကွဲမှု အားလည်း ပြင်းသောကြောင့် စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် အနားရောက်ချိန် တွင် ခြေလက်များ အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ပြောင် သေကြီးကိုကြည့်ကာ စောဂျိမ်းက ကျေနပ်နေသည်။

“လှလိုက်တဲ့ ချိုကြီးကွာ”

ထိုအချိန်တွင် တောင်ကြောပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသော လူသုံး ယောက်။ စောဂျိမ်းတို့ ငေးကြည့်နေဆဲ အနားသို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်က ဓားတစ်ချောင်းကို နောက်ကြောတွင် ထိုးထားသည်။ သုံးယောက်လုံး ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အမူအရာနှင့်

“ကျွန်တော်တို့က လက်ခိုက်ရွာက ဝါးခုတ်သမားတွေပါ။ ဆရာ တို့က မုဆိုးတွေမှန်းသိလို့ နောက်ကနေ လိုက်လာတာ၊ ပြောင်ကြီးကို ပစ်လိုက်တာလည်း တောင်ကြောပေါ်က လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ဘာကူညီ ရမလဲ”

အခုမှ စောဂျိမ်းလည်း သဘောပေါက်သွားကာ “ကူညီရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြီးကို ယူဖို့အတွက်ပဲ”

“ဖျက်ပြီး ကျုပ်တင်ပြီးယူသွားရင် မကောင်းဘူးလား။ ဖျက်ပြီး

လိုချင်တာတွေယူပြီး မလိုတာတွေထားခဲ့တော့ ဝန်ကျဉ်းသွားတာပေါ့။
ဖျက်တာတွေ၊ ကျပ်တင်တာတွေ ကျွန်တော်တို့ အကုန်လုပ်ပေးမယ်။
ကျွန်တော်တို့အတွက်လည်း ဟင်းစားလေး...”

စောဂျိမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လာကတည်းက ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးသား။
ခင်ဗျားတို့ ဝါးခုတ်လာရင်း ဟင်းစားတော်တော် မဟုတ်လား။ ကိုယ်ချင်း
စာတယ်။ ဟင်းစားတင်မကဘူး ကြိုက်သလောက်ယူ။ လောလောဆယ်
တော့ ကျွန်တော်တို့ နားလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီတော့ ပြောင်သားကင်လေး
နဲ့...”

“ဆရာတို့ သောက်တတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှာ ထန်းလျက်
အရက်တွေ ပါတယ်။ သွားယူပေးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

အလုပ်တစ်ခုပြီးသွားသလို စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် တောင်ကြော
ပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ အနားယူလိုက်ကြသည်။ ဘေးတွင်
တော့ ဝါးဆစ်ခွက်ကလေးများနှင့် ငှက်ပျောရွက်ပေါ်တွင် မွှေးကြိုင်လျက်
ရှိသော ပြောင်သားမီးကင်များ။

အသက်လှပွဲနှင့် ဟင်းစား

ထမင်းပိုင်းကြီးကတော့ ဟင်းတွေ စုံနေသည်။ ငါးစည်ဖောင်းသုပ်၊ ကတ်ကတစ်ကြော်၊ ငါးတန်ဆီပြန်၊ ဂဏန်းပြုတ်၊ ကျော်စိုးရော တင်ဝင်း ပါ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် စားနေကြသည်။ ကိုတောက်ထိန်၏ တဲသာ သာ အိမ်နှင့်ပင် မလိုက်။ အပြင်က ကြည့်လျှင် အထင်ကြီးစရာ မရှိသော ကိုတောက်ထိန်၏ ထမင်းပိုင်းကို အခြားလူတစ်ယောက်သာ မြင်မိပါက အံ့သြစရာ ဖြစ်နေမည်။ ကိုတောက်ထိန်က စည်ဖောင်းသုပ်ကို ကျော်စိုး နှင့် တင်ဝင်းတို့၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ပေးနေသည်။

“စားကြကွာ၊ တစ်ခါတလေနေတုန်း စားရတာ၊ မင်းတို့မြို့မှာဆို စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကသမြင်းစည်ဖောင်းကွ”
ကျော်စိုးက စည်ဖောင်းသုပ်ကို စားရင်း...

“အေးကွ၊ တို့ဆီမှာ တစ်ခါမှ မစားရပါဘူးကွာ။ ဟိုတယ်တွေ မှာတော့ စည်ဖောင်းက ဈေးကြီးတယ် ပြောတယ်”

“တို့သွင်းဈေးတောင် စည်ဖောင်းက တစ်ဆယ်သားကို ၄၅၀၊ ၅၀၀ လောက် ရှိတာကွ။ ဒါတောင် ငါးပုတ်သင်စည်ဖောင်းတွေ များ တယ်။ ကသမြင်းစည်ဖောင်းက ရှားတယ်ကွ။ ကသမြင်းက ဖမ်းရတာ လည်း ခက်တယ်။ ဒီကောင်တွေက ရေနက်ပိုင်းမှာ နေတာ”

တင်ဝင်းက

“ကိုတောက်ထိန်ခင်ဗျား...အလုပ်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ရာသီအလိုက်ပေါ့ကွာ။ တန်းချတဲ့အခါချ၊ ဂေါ်ထိုးတဲ့အခါထိုး၊ အဖော်ကောင်းရင်လည်း မက်ကွန်ပစ်တဲ့အခါ ပစ်ပေါ့ကွာ။ ဒီ ကသမြင်း က မက်ကွန်ချရင်းရတာ၊ ဒီကောင်ကြီးဆိုရင် တစ်ကောင်တည်း အချိန် ၇၀ လောက် ရှိတာကိုး။ မင်းတို့လာလို့ အသားရောင်းပြီး စည်ဖောင်း ချန်ထားတာ”

“တို့ရောက်လာရင်တော့ မင်းတောကောင်သား အလှုပ်ပယ် စားရ ပါစေ့မယ်ကွာ။ တို့လည်း မင်းတို့ တောဘက်ကို အမဲမပစ်ရတာ ကြာပြီ”

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း တစ်ခုထူးခြားနေတယ် ကွ။ အရင်ကဆို ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံတို့၊ ဆတ်တစ်သံတို့ကို တို့တဲကနေ အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ အခု မကြားရတာ ကြာပြီ။ တို့ရွာထဲက မုဆိုးကိုမြဒေါင်းတောင် တစ်နေ့က အမဲပစ်ထွက်တာ ဘာကောင်မှ မရခဲ့လို့ ညည်းနေတယ်”

“ဟေ့...ထူးဆန်းနေပါလား”

ထိုအချိန်တွင် တဲရေရှိ မြေဖို့ထားသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် စစ်မိုးကာနှင့် လုံးထွေးကာ ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ထမ်းကာ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ ခေါင်းမှာလည်း ခမောက်တစ်လုံးကို ဆောင်း ထားသောကြောင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ထိုလူက တဲရေကို ရောက်လာ၍ ခေါင်းမော့လိုက်တော့မှ...

“ဟာ...စောဂျိမ်း”

သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူ အသံထွက်သွားကြသည်။ စောဂျိမ်းက ခမောက်ကြီးကိုချွတ်ကာ တဲပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ပြီး...

“အတော်ပဲကွာ၊ ဆာတယ်...ထမင်းထည့်”

စောဂျိမ်းက ကိုတောက်ထိန် ထည့်ပေးသောထမင်းကို ပလုတ် ပလောင်းစားရင်း...

“မင်းတို့မှာလိုက်တဲ့ စက်ဆန်းရွာက ကိုသံခိုး ငါ့ဆီရောက်လာပြီး သတင်းကြားတဲ့ မနက်ပဲ လှည်းကြိုနဲ့ လိုက်လာတာ၊ တောထဲကို ဖြတ် လာရင်း တောကြက်နှစ်ကောင်တောင် တွဲမီးနဲ့ ဆော်ထည့်လိုက်သေး တယ်။ အိတ်ထဲမှာပါတယ်။ ညနေကျရင် ဆီပြန်ချက်ကွာ”

“စောဂျိမ်း...မနက်ဖြန်ကျရင် တောပစ်ထွက်မယ်”

“ဟေ...”

စောဂျိမ်းက ပါးစပ်ထဲကို ထမင်းလုတ်သွင်းကာနီးမှ စဉ်းစားနေ လိုက်သည်။ ကျော်စိုးက-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စောဂျိမ်း”

“ငါတောထဲက ဖြတ်လာရင်း စိတ်မသက်စရာ တွေ့လာလို့ကွ”

“ဘာတွေ့လို့လဲ”

“တောထဲမှာ ခြေရာတွေ ရှုပ်နေတယ်ကွ။ ခြေရာက အုပ်လိုက် ခြေရာတွေပဲ။ အုပ်လိုက်က တောဝက်ပဲရှိတာ။ ဒါပေမယ့် တွေ့တဲ့ခြေရာ တွေက တောဝက်ခြေရာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲဒီတော့...”

“ခြေရာတွေက ထပ်ပြီး ရှုပ်နေတော့ မှန်းဆရခက်တယ်။ တကယ် လို့များ တောခွေးတွေခြေရာ ဖြစ်နေရင်”

“တောခွေးတွေခြေရာ ဖြစ်နေရင် ဘာဖြစ်နိုင်လဲ”

“ဟ...တောခွေးတွေ ခြေရာဆိုရင် တို့အဲပစ်လို့ ဘယ်ရနိုင်မလဲ၊ တောခွေးအုပ်လာရင် တောကောင်တွေ လစ်တာပဲ။ ဒီကောင်တွေက ကျားတို့၊ ကျားသစ်တို့တောင် မကြောက်ဘူး။ ပြောင်တို့၊ စိုင့်တို့လောက် သာ ကြောက်တာ။ တောဝက်တို့၊ ဝက်ပဲတို့လည်း အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေက အုပ်လိုက်ဆိုတော့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ်တွေ ပါတယ်လေ”

“သေနတ်ပါတော့ ပစ်မှာလား”

“ဒါပေါ့...”

“ပစ်လို့ရတော့...”

“တောခွေးသားက စားလို့ရလား”

“အေး...အဲဒါပြောတာပေါ့။ သားကောင်က ကြောက်လို့ပြေး ပေမယ့် မုဆိုးက သေနတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွေ့အကြုံရ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က ရခိုင်ပြည်နယ်အစွန် ဝေလာတောင်ဘက်မှာ တောခွေးအုပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ မုဆိုးလည်း ပြေးရတာပဲ ကျော်စိုးရ၊ ဒီကောင်တွေက သတ္တိကောင်းတယ်။ အနံ့ခံကောင်းတယ်။ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ ကျားလိုကောင်တောင် ထွက်ပြေးရတယ် ကျော်စိုးရ။ အဲ...အသားကတော့ ဘယ်မုဆိုးမှ မစားဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အသား စားရင် ဒုလ္လာရောဂါတို့၊ နာတာရှည် ရောဂါတို့တော့ ပျောက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

ကိုတောက်ထိန်က-

“ဟာ...စောဂျိမ်း၊ ဒါဆိုရင် တောခွေးသားရရင် ကျွန်တော် စားချင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒုလ္လာရှိတယ်”

“ဟေ့...ဒါဆိုရင် စိတ်ချပါကွာ။ တို့ပစ်ပေးပါ့မယ်။ တို့မုဆိုး တွေကတော့ တောခွေးဆိုရင် ရှောင်တယ်ဟေ့”

“ဪ...ဒါကြောင့်မို့ ရွာထဲက ကိုမြဒေါင်းက တောကောင် မရလို့ ညည်းတာကိုး။ စောဂျိမ်းပြောမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်”

ကျော်စိုးက စည်ဖောင်းသုပ် စားရင်း-

“စောဂျိမ်း...ကျွန်တော်တို့ ဒီတောထဲမှာ ပစ်လာတာကြာပြီ။ တောခွေးဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး။ ဘယ်လို ရောက်လာရတာလဲ”

“ဒီလိုကွ၊ တောခွေးဆိုတာ တချို့နယ်တွေမှာ ပုံပေလေလို့လည်း ခေါ်တတ်တယ်။ သူနဲ့ အလားတူ ခွေးအဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ တောခွေးဆိုတာက အသားစားသတ္တဝါ တစ်မျိုးပဲ။ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ချေ(ဂျီ)၊ ဆတ်၊ ဒရယ်တွေက တစ်ကောင်စီပဲနေတာ။ တောခွေးကတော့ အုပ်နဲ့အသင်းနဲ့ နေတာမျိုး။ တောခွေးတွေ ရောက်လာတဲ့ တောတောင်

တွေဆိုရင် ဒီကောင်တွေ လိုက်ကိုက်တတ်လို့ ပြေးကုန်ကြရော၊ ဒီကောင်တွေ တစ်အုပ်ဆိုရင် အကောင်နှစ်ဆယ်ကနေ အစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက် ရှိတတ်တယ်။ အိမ်ခွေးတွေထက် ထွားကျိုင်းတယ်၊ သူတို့အမျိုးအနွယ် ခွေးအကောင် ခွေးထက် အကောင်သေးတယ်။ လယ်ကွင်းအကြီးအကြား၊ ကိုင်းတောစပ်တို့၊ အင်းစပ်တို့မှာ နေတတ်တယ်။ တောခွေးလို အုပ်လိုက် မနေဘူး။ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်ပဲ တွေ့ရတတ်တယ်။ ချောင်း၊ မြောင်း၊ အင်း၊ အိုင်တွေက ငါး၊ ပုစွန်၊ တောကြက်၊ ငှက်တွေကို ရှာစားတတ် တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာနီးပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ လာအူတတ်တယ်။ တော ခွေးက အိမ်ခွေးလိုပဲ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်လောက်မှာ မိတ်လိုက်ကြပြီး နတ်တော်၊ ပြာသို့၊ တပို့တွဲလတွေလောက်မှာ ကမ်းပါး စောင်း၊ တောင်စောင်းတွေမှာ ကျင်းတူးပြီး သားပေါက်ကြရော၊ တောခွေး ကို တိုမှဆိုးတွေက စားလို့ရတဲ့အကောင် မဟုတ်တော့ မပစ်ကြဘူး။ သူတို့အချင်းချင်း ကိုက်ကြလို့ သေရင်သေ မသေရင်လည်း ပေါက်ဖွားနေ တတ်ကြတာမျိုးပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ခေါက် တောပစ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာကွ။ တကူးတကလာပြီးမှတော့ မပြန် ချင်သေးဘူးကွ”

ကိုတောက်ထိန်က-

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ပါလား စောဂျိမ်း။ ရွာထဲမှာ ကျွန်တော် ပိုက်မချတဲ့ရက်တွေမှာ ကျွန်တော်လိုက်နေကျ စောထူးဂျိုးလို့ ခေါ်တဲ့ ကရင်လူမျိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ နာမည်ရင်းကတော့ စောထူးပဲ။ ဂျိုး ထောင်(ချိုးထောင်)တာ ကျွမ်းကျင်လို့ သူ့ကို စောထူးဂျိုးလို့ ခေါ်နေကြ တယ်။ သူလည်း အဖော်မရှိရင် ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်နေကြပဲ။ ကျွန်တော် က ဒီရက်မှာ ပိုက်ချစရာရှိလို့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ စောဂျိမ်းတို့ သူနဲ့လိုက် သွား၊ အပြန်အတွက်ကတော့ ဂျိုးရမှာပဲ”

“တစ်ခါထောင်ရင် ဂျိုး(ချိုး)က ဘယ်လောက်ရမှာမို့လဲ”

“လေးငါးဆယ်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ”

“ဟေး...လေးငါးဆယ်လောက်တောင် ရတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ဒီလောက်တောင် မထင်ဘူး”

“စောထူးက ဂျိုးထောင်တာ အရမ်းကျွမ်းကျင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် စောထူးဂျိုးလို့တောင် ခေါ်ကြပါတယ် စောဂျိမ်းရဲ့”

“အေးကွာ...ဒါဆိုရင် တို့တောပစ်ထွက်သလို ကျည်ဆန်မကုန်၊ ယမ်းမကုန်ဘဲ ဟင်းစားကောင်းကောင်း ရတာဆိုတော့ မဆိုးဘူးကွ။ မင်းလူက ဘယ်တော့ ဂျိုးထောင်ထွက်မှာလဲ၊ တောပစ်ဖို့ မဟန်တာနဲ့ အတူတူ တို့သူနဲ့လိုက်မယ်ကွ။ ဟင်းစားလည်းရ၊ ဗဟုသုတလည်းရပေါ့”

“သူက စောဂျိမ်းတို့ ကျွန်တော်တို့လို အဖော်လိုချင်နေတာ၊ ခုသွားခေါ်ရင် ခုလိုက်တယ်”

“ဒါဆိုခေါ်ကွာ၊ ဒီညနေ အချိန်ရှိသားပဲ”

ကိုတောက်ထိန် ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာလိုက်၊ အသားဖြူဖြူနှင့် လူတစ်ယောက် ကိုတောက်ထိန်နှင့် အတူပါလာသည်။ သူတို့နှစ်ဦးတွင် ဝါးလုံးတွေရော၊ ခြင်းတောင်းတွေရော၊ ဂျိုးတစ်ကောင်ထည့်ထားသည့် ခြင်းတစ်လုံးရော ပစ္စည်းပစ္စယအစုံနှင့် ရှုပ်နေသည်။ ကိုတောက်ထိန်က စောဂျိမ်းတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုလူက ဝမ်းသာအားရ ဖြင့်-

“ကျွန်တော်လည်း အဖော်လိုနေတာ ဆရာတို့နဲ့ဆိုတော့ အတော် ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း တောပစ်အတွေ့အကြုံ ရတာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ တောပစ်ဖို့က အခြေအနေမကောင်းဘူး။ တောထဲကို တောခွေးတွေ ရောက်လာတော့ ဟင်းစားကောင်း မရနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ပြီး ဗဟုသုတယူမလို့၊ ခင်ဗျားက ဂျိုးထောင် ကျွမ်းတယ်ဆို”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဝါသနာနဲ့ အတွေ့အကြုံ ပေါ့”

“ကဲ...တောက်ထိန်၊ မင်းက ချောင်းထဲ ဆင်းရဦးမယ်ဆိုတော့ နေခဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြမလား”

ရွာကထွက်လာပြီး တစ်နာရီလောက်အတွင်း တောစပ်ကို ရောက်လာကြသည်။ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ အသံမှလွဲ၍ တောထဲတွင် ငြိမ်သက်နေသည်။ စောထူးဂျိုးက ဦးဆောင်ကာ တောထဲသို့ ချီတက်လာကြသည်။ ပါလာသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းက ဝိုင်းထမ်းလာကြသည်။ စောဂျိုးက သူ့လက်စွဲတော် တူမီးကြီးကို ပခုံးပေါ်တွင်ထမ်းလျက် လိုက်ပါလာသည်။

စောထူးဂျိုးက သွားရင်းလာရင်း တောအခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ တောက အောက်ခြေရင်းသော တောဖြစ်သည်။ အင်း၊ ကညင်၊ သစ်အယ်၊ ပျဉ်းမပင်များကတော့ အပေါ်တွင် မိုးလျက်ရှိသည်။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်နှင့် လေထဲက ပျံ့လွင့်လာသော ချိုးကူသံသဲ့သဲ့ကို နားစွင့်ပြီး-

“ဆရာတို့ ဒီနေရာမှာ လုပ်ငန်းစမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကူကြပါ”

စောထူးဂျိုးက ပါလာသော ပိုက်ကိုဖြန့်ကာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်သော ပျဉ်းမပင်ကိုင်းများတွင် စောဂျိုးတို့ အကူအညီနှင့် လိုက်ချိတ်လိုက်သည်။ ဝါးနှင့်လုပ်ထားသော လျှောက်ကိုင်း လေးငါးခုကိုလည်း ချထားလိုက်ကာ ဂျိုးကောင်ထည့်ထားသော ခြင်း(ထယ်အုံ)ကို ပိုက်ချသောနေရာနှင့်တည့်တည့် သစ်ပင်တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအချိန်ကတော့ နေပူချိန်ဆိုရင် သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်မှာ နေခိုရင်း မြူးနေတဲ့ ဂျိုးတွေကိုဖမ်းဖို့ အချိန်ကောင်းပဲ”ဟု စောထူးဂျိုးက ပြောလိုက်ရာ စောဂျိုးက-

“တခြားအချိန်တွေ ထောင်တာ...”

“မနက်စောစော ကောင်းတယ်ကွ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျိုးတွေက နေပူခံရင်း သစ်ပင်တွေပေါ်ကနေ ကူတတ်တယ်။ အချိန်ကောင်းပေါ့”

“လုပ်ငန်းစတော့မလား”

“စတော့မယ်လေ...ဆရာတို့ ကျွန်တော် လုပ်တာကြည့်ချင်ရင် မြင်သာတဲ့နေရာလောက်က ပုန်းကြည့်ကြပေါ့”

စောဂျိုးတို့က မနီးမဝေးရှိ ဥနှံအပင်နားထဲတွင် သွားပုန်းနေလိုက်ကြသည်။ စောထူးဂျိုးက ထယ်အုံထားရာ နေရာသို့လိုက်ကာ ပါးစပ်မှ စုပ်သပ်၍ အသံပေးလိုက်သည်နှင့် ထယ်အုံတွင်းမှ အသံပေးထားသော ထယ်ဂျိုးက အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်နှင့် ကူလိုက်ပါတော့သည်။

ထယ်ဂျိုး၏ကူသံဆုံးပြီး သိပ်မကြာလိုက်။ အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်သံနှင့်အတူ ထယ်အုံချိတ်ဆွဲထားရာ သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ရန်မူရန် အပြေးလာရာ လမ်းတွင်ရှိသော လျှောက်ကိုင်းအပေါ်သို့ တက်နင်းလိုက်ရာ ဖျောက်တံကိုင်းပြုတ်ကျပြီး ပိုက်ကွန်ထဲတွင် အထွေးသား မိနေတော့သည်။ ထိုနေ့က စောဂျိုးက ပုန်းနေရာမှ အပြေးကလေး ထွက်လာပြီး ပိုက်ထဲမှ ဂျိုးကို နှိုက်ယူကာ ခြင်းတောင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တဖျတ်ဖျတ် အတောင်ခတ်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အပြေးဝင်လာသော ဂျိုးလေးငါးကောင်ကို ရလိုက်ပြီးနောက် စောထူးဂျိုးက ထယ်အိမ်ကို သစ်ကိုင်းထစ်ခုသို့ ပြောင်းကာ ချိတ်ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ စောထူးဂျိုး၏ ထယ်ဂျိုးက ဆွဲဆွဲငင်ငင် ကူသံနှင့်အတူ အသံကြားရာ ဟိုမှသည်မှ တဖျတ်ဖျတ်အသံပေး၍ ဝင်လာသော နယ်ခံဂျိုးများ၏ လျှောက်ကိုင်းနင်းသံ၊ ဖျောက်ခနဲ ပိုင်းကိုင်းကျသံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ဖော်လာနေသောကြောင့် ကျော်စိုးရော တင်ဝင်းပါ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပြီး ချိုးများကို လက်မလည်အောင်ဖြုတ်ကာ ခြင်းတောင်းထဲသို့ ထည့်နေကြရလေသည်။

သုံး၊ လေးနေရာပြောင်းပြီးနောက် ဂျိုးထည့် ခြင်းတောင်းကြီးမှာလည်း ဂျိုးငှက်များ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဆူညံနေတော့သည်။ စောထူးဂျိုးက စောဂျိုးအား...

“ဆရာ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ အတွေ့အကြုံရရဲ့လား။”

“ကောင်းပါဗျာ၊ ဟင်းစားကတော့ လုံလုံလောက်လောက်ပါပဲ။ စောထူးကတော့ ရောင်းတောင် စားဦးမယ်ထင်တယ်”

စောထူးဂျိုးက ထယ်အိမ်ထဲမှ ထယ်ချိုးအား စပါးနှင့် ရေများ တယုတယ တိုက်ကျွေးနေလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆရာစောဂျိုး၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ဂျိုးတွေတော့ ကုန် သလောက်ရှိသွားပြီ။ နောက်တစ်နေရာ ပြောင်းကြဦးစို့”

လျှောက်ကိုင်များ၊ ပိုက်များကို ဖြုတ်ကာ တောလမ်းအတိုင်း နာရီဝက်ခန့် လျှောက်လာကြသည်။ ကြိမ်တောနှင့် မြရာတောများရှိသော ပေငါးဆယ်ပတ်လည် မြေကွက်လပ် တစ်နေရာတွင် ရပ်ကာ-

“ဒီနေရာလောက်ဆိုရင် ရပါပြီ။ ဆရာတို့အဖွဲ့ ကူကြပါဦး”

စောထူးဂျိုး လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို စောစောကတည်းက တွေ့ထားပြီး ဖြစ်၍ ပိုက်များ၊ လျှောက်ကိုင်များ၊ ထယ်အိမ်များကို စနစ်တကျ နေရာ ချထားလိုက်သည်။ စောထူးဂျိုးက အရိပ်ကောင်းသော မြရာပင်တစ်ပင် တွင် ထယ်အိမ်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်ကာ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုပ်သပ်လိုက် သည်။ ထိုအခါ ထယ်အိမ်ထဲမှ ထယ်ချိုးက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် အတောင်ဖြန့်လိုက်ကာ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် ကူသံပေးလိုက်တော့သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် နေခိုနေကြသော ဂျိုးများက ဟိုမှာသည်မှာ ကူသံများ ထွက်လာကြတော့သည်။ တစ်ခဏ အတွင်း တပျတ်ပျတ် တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ဒေါသတကြီး တိုးဝင်လာ ကြသော မာန်တက်နေသည့် ဂျိုးများသည် ထယ်အိမ်ရှိရာသို့မရောက်မီ လျှောက်ကိုင်များတွင် တပျောက်ပျောက်နှင့် မိကုန်ကြတော့သည်။ စောဂျိုးမ တို့အဖွဲ့က သွက်လက်စွာပင် ဂျိုးများကို ကိုင်းတန်းများမှဖြုတ်ကာ ခြင်း ထဲသို့ ကောက်ထည့်နေကြသည်။

ခြင်းတောင်း နှစ်လုံးတွင် ဂျိုးများဖြင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။ စောထူး ဂျိုးက ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိရင်း ဖွာလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့ထယ်ချိုးအတွက်လည်း အစာနှင့် ရေများထုတ်ကာ တိုက်လိုက်သည်။ စောဂျိုးမတို့အဖွဲ့လည်း ရေဘူးများကိုထုတ်သောက်ရင်း အမောဖြေလိုက်သည်။ စောထူးဂျိုးက-

“ဒီနေ့တော့ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပြီဗျာ။ ကျန်တဲ့ အကောင်တွေလည်း ဒီလောက်ဆိုရင် လန့်ကုန်ကြပြီ”

ထိုအချိန်တွင် ခပ်စေးစေးမှ တောတိုးသံများနှင့်အတူ ဝေါ၊ ဝရော ဟူသော အသံများ ကြားလိုက်ကြရသည်။ စောဂျိုးမက အသံများကို ဂရုစိုက်ကာ နားထောင်ရင်း-

“ဟေ့လူတွေ၊ ပုန်းစရာနေရာ ယူလိုက်ကြဦး၊ တောခွေးတွေ ဖြစ် နိုင်တယ်။ သစ်ပင်တွေပေါ်တက်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ ကျော်စိုး...မင်း ပျိုင့်တူးတူးကို အသင့်ပြင်ထား”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စောဂျိုးမတို့သည် နီးရာပုန်းစရာ နေရာများသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ ဝေါ...ဝရော အသံများက တဖြည်းဖြည်းနီးလာ သလို တောတိုးသံများကလည်း ဆူညံလာသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ မြရာပင်တောထဲမှ ပြေးထွက်လာသော တောဝက် လေးငါးကောင်အပြင် နောက်မှ မြရာချုံများကို သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ယမ်းနေအောင် ပြေးလိုက် လာကြသော သတ္တဝါအုပ်တစ်အုပ်။

စောဂျိုးမနှင့် ကျော်စိုးက ထယ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခွကြားတွင် ထိုင် နေရင်း မြင်ကွင်းကို အားလုံးမြင်နေရသည်။ စောဂျိုးမက-

“ငါ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တောခွေးတွေက”

တောခွေးများက ဝက်များကို လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းဆွဲလိုက်၊ ဝက်များက လိုက်ပက်သည်ကို ရှောင်လိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ တောခွေးအုပ်က အကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်လောက် ရှိသည်။ စောဂျိုးမတို့ ပုန်းနေသောနေရာနှင့် ကိုက် ၂၀ ခန့်လောက်သာ ကွာသည်။ စောဂျိုးမရော ကျော်စိုးပါ မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် တူမီး ပျိုင့်တူးတူးကို ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဒီနား”

“ဖောင်း”

စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာခြားကာ တောဟိန်းသံနှင့်အတူ သေနတ်နှစ်လက်က ကျည်များထွက်သွားတော့သည်။ သေနတ်သံကြောင့် တောခွေးနှင့် တောဝက်များက ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ခြေဦးတည့်ရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။ သေနတ်သံကြောင့် ကျေးငှက်သာရကားများ၏ ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံများက တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။

တောခွေးနှင့် တောဝက်များ ပြေးလွှားသံများ အတော်ကြာပျောက်သွားမှ စောဂျိမ်းတို့ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောခွေးသုံးကောင်ကတော့ အသက်ပျောက်ကာ ကျန်နေခဲ့သည်။ စောထူးဂျိုးက တောခွေးအသေများကို လိုက်ကြည့်ရင်း-

“ဆရာတို့က တောဝက်ကိုတော့ မပစ်ကြဘူး”

စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်၏အကြည့်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ ရှိနေကြသည်။

“စောထူးဂျိုး ဒီနေ့အတွက် ဂျိုးထောင်တာ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ တောခွေးတွေ ခေါင်းလှည့်မလာခင် ပြန်ကြရအောင်”

“ပြီးပြီဆရာစောဂျိမ်း သိမ်းကြမယ်”

ဝါးတောထဲမှ ဝါးလုံးရှည်နှစ်ချောင်း ခုတ်လိုက်ကြကာ တစ်ချောင်းတွင် တောခွေးသုံးကောင်ကို ဇောက်ထိုးဆွဲ၍ အလယ်တွင် ချည်လိုက်သည်။ တစ်ချောင်းတွင် ဂျိုးခြင်းနှစ်လုံးနှင့် လျှောက်ကိုင်းများ၊ ပိုက်များ ချည်လိုက်သည်။ စောထူးဂျိုးကတော့ သူ၏ထယ်ချိုးအိမ်လေးကို ခမောက်တစ်လုံးအုပ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝါးလုံးကို ထမ်းလာသော ကျော်စိုးအနားတွင်ကပ်ကာ စောဂျိမ်း

“မင်း တောဝက်ကို ဘာလို့မပစ်တာလဲ”

“အသက်လှပြီး ပြေးလာတဲ့ တောကောင်ပဲ စောဂျိမ်းရယ်၊ မပစ်ရက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ သွားကောင်မှမဟုတ်တာပဲ”

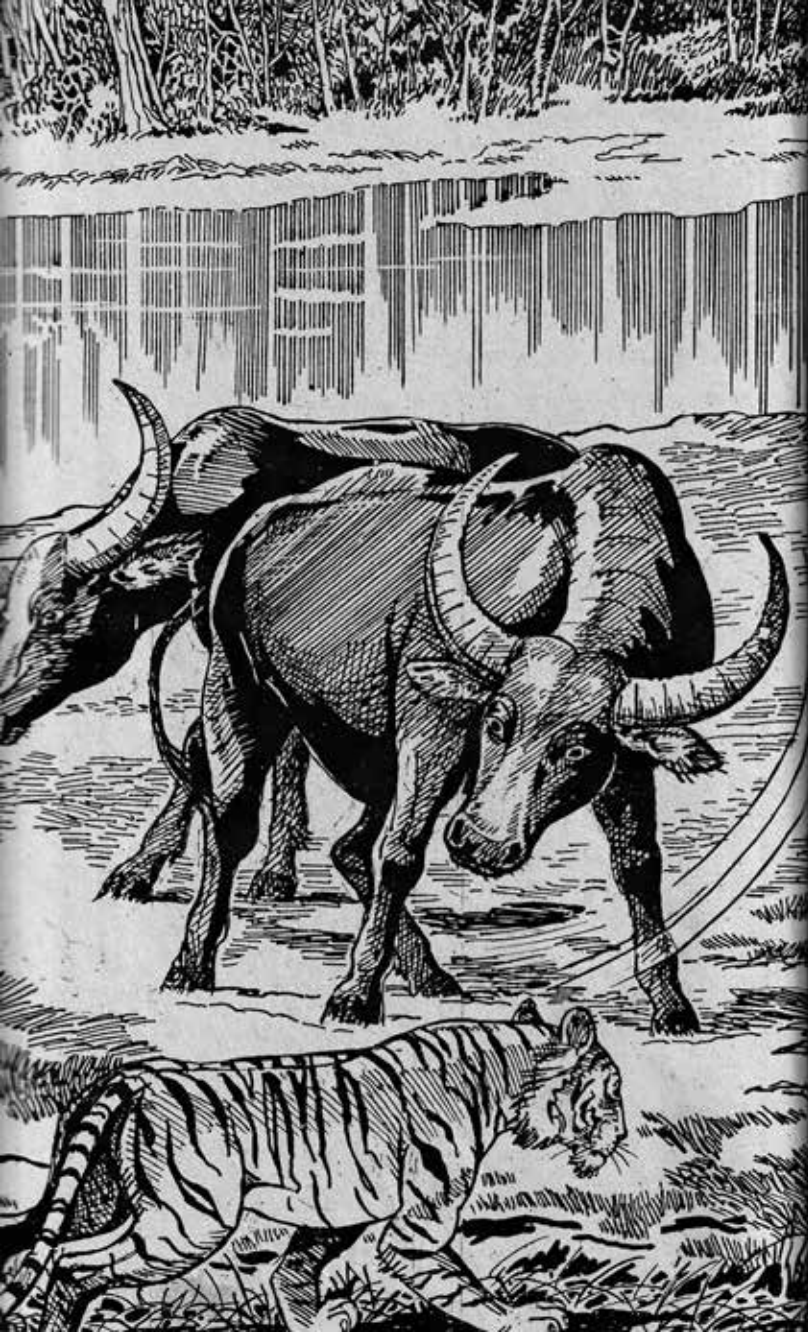
“အေး... မုဆိုးဆိုတာ အဲဒါပဲကွ။ စောထူးဂျိုးကတော့ ဂျိုးထောင်တဲ့လူကိုးကွ။ မုဆိုးအလုပ်ကို သူမှ နားမလည်တာ”

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့မှ လျှောက်နေသော တင်ဝင်းက အသံဝါကြီးဖြင့်-

“တောက်ထိန်ရေ မင်း ဒုလားရာဂါတင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ တစ်ရွာလုံးက ဒုလားသမားတွေအတွက် ဒုလားပျောက် ဆေးပါလာပြီဟေး...”

တင်ဝင်းအော်သံကြောင့် စောဂျိမ်း၊ ကျော်စိုးနှင့် စောထူးဂျိုးတို့၏ ရယ်သံက တစ်တောလုံးကို ဟိန်းထွက်သွားပါတော့သည်။

ရွာကောင်သားနှင့် ဟင်းစား

မုဆိုးသုံးယောက်နှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်သည် ၆ ပေပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းသော လင့်ကလေးပေါ်တွင် အတွေးကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသည်။ မုဆိုးသုံးယောက်က စောဂျိမ်း၊ ကျော်စိုးနှင့်တင်ဝင်း၊ ရွာသားနှစ်ယောက်က ထန်းရွာသား ကိုစစ်တင်နှင့် ကိုတိုင်း။ မုဆိုး သုံးယောက်သည် ထန်းရွာက ကိုစစ်တင်အိမ်ကို တောပစ်ရန် အလည်လာရင်း ကိုစစ်တင်က ယောက်ဖ တော်သူ ကိုတိုင်းကို မုဆိုးအဖွဲ့နှင့် ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တော သည်တောင်သည် သားကောင်များ ပေါ်လှသည် မှန်သော်လည်း တောပစ်ရင်း ပြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရသောကြောင့် မုဆိုးအဖွဲ့ ပြောင်ကြီးနောက်ကို လိုက်ကြရင်း မိုးချုပ်သွားသောကြောင့် လင့်အမြန်ဆောက်ကာ လင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်းရွာက အထွက်တွင် တစ်နာရီအတွင်း ချေ(ဂျီ)ပေါက်တစ် ကောင်နှင့် ဝက်တစ်ကောင်ကို နေ့လယ်လောက်က ရရှိထားပြီးဖြစ်၍ နီးစပ်သော ဝါးခုတ်အဖွဲ့များထဲတွင် အပ်ထားခဲ့ကာ ခရီးဆက်ကြရင်း မွန်းတိမ်ပိုင်းလောက်တွင် ပြောင်ကြီး၏ခြေရာကို ကောက်မိကြခြင်းဖြစ် သည်။ စောဂျိမ်း ခန့်မှန်းခြေအရ ပြောင်ကြီးက ပိဿာချိန်အားဖြင့် ရာကျော်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကောင်တည်းနှင့်ပင် ထန်းတစ်ရွာလုံး

ဟင်းစားရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထန်းတစ်ရွာလုံးမှ ခုနစ်အိမ်ခန့်သာရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လင့်ပေါ်တွင် လေကလေးတဖြူးဖြူးနှင့် အတွေးကိုယ်စိထားကာ ထိုင်နေကြရင်း စောဂျိမ်းက...

“စားဖို့သောက်ဖို့က ရိက္ခာတွေပါလာလို့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ရေက ပြဿနာကွ၊ တစ်ညလုံးဆိုတော့ ရေဆာကြမယ်။ တင်ဝင်း မင်းရေဘူးက ဘယ်လောက် ကျန်သေးလဲ”

“လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲ ရှိတော့တယ် စောဂျိမ်း”

“ငါ့ရေဘူးက ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျကျန်ခဲ့တာ ဆိုးသွားတယ်။ တစ်ခဲမှတောင် မသောက်လိုက်ရသေးပါဘူးကွာ”

“သိပ်ဆာမှ အာစွတ်ရုံသောက်ပေါ့ စောဂျိမ်းရယ်”

မနက်တည်းက ထည့်လာခဲ့သော ကောက်ညှင်းပေါင်းက ညနေရောက်တော့ မာနေပြီ။ ထို မာတောင့်တောင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဆတ်သားခြောက် မီးဖုတ်များနှင့် ဝမ်းဖြည့်ထားသောကြောင့် ငြိမ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးထံတွင် စစ်သုံးရေဘူးနှင့် ထည့်လာသော ရုမ်အရက်များကတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ရေမရှိသောကြောင့် မသောက်ရ။

ညဦးက တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာသည်နှင့်အမျှ တောတိရစ္ဆာန်များ အိပ်တန်းတက် အသံများက ဟိုမှသည် ကြားနေရသည်။ နေဝင်သည်မှာ မကြာသေးသော်လည်း တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့် တော၏အမှောင်က ပို၍ နက်နဲလာသည်။

“တောက်...တောက်...တောက်”

“တောက်...တောက်...တောက်”

“တောက်...တောက်...တောက်”

ကိုစစ်တင်က-

“ဆရာတို့ ညဘက်ကြီး ဝါးခုတ်တဲ့သူတွေများလား”

စောဂျိမ်းက တိုးတိုးကလေး ကျိတ်၍ရယ်သည်။

“ကိုစစ်တင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဝါးခုတ်တဲ့အသံ ကြားလို့ပါ ဆရာစောဂျိမ်း”

“အဲဒီ တောက်...တောက်...တောက် အသံတွေက ဒေါင်းတွေ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် အချက်ပေးတဲ့ အသံဗျ။ မှောင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူတွေက ဝါးလာခုတ်မှာလဲ”

“သိပါဘူးဗျာ၊ ဝါးခုတ်တဲ့အသံ ကြားလို့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် လင့်အောက်ဘက် ကိုက်နှစ်ဆယ် အကွာလောက် ဆီမှ

“ဖြတ်...ဖြတ်...ဖြတ်...ဖြတ်”

အသံများနှင့်အတူ တီးတိုးစကားပြောသံများပါ ကြားလာရသည်။ အသံများက လင့်စင်အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာသည်။ လူသံလိုလို ကြားရသောကြောင့် ကိုစစ်တင်က ပါလာသော ငါးထောင့်ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အသံကြားရာဆီသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ လင့်ပေါ်က လူငါးယောက်က မီးထိုးရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ-

“ဟာ...”

လင့်ပေါ်က လူငါးယောက် မှောင်မည်းကြီးထဲတွင် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ရသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်ကြမည်မှာ သေချာပါသည်။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းက လူသားနှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လုံးပေါ်တွင် အင်္ကျီမပါ၊ မီးရောင်ရှိရာသို့ မော့ကြည့်နေကြသည်။ တောနက်ကြီးထဲတွင် အချိန်မတော်ရောက်လာသော လူသားနှစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဝါရင့်မုဆိုးကြီး စောဂျိမ်းပင် အံ့အားသင့်နေသည်။

ဒါမျိုးက တောလိုက်မုဆိုးများ ကြံဖူးကြသည်။ တောခြောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပရလောကသားများက မုဆိုးများကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ သားကောင်ကိုစောင့်ရင်း သားကောင်အစား အယောင်ဆောင်ကာ ဒုက္ခ

ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းက စောဂျိမ်းကို လက်ကုတ်သည်။
စောဂျိမ်းက-

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်သမားတွေပါ”

“ဘယ်ရွာကလဲ”

“ထနောင်းကုန်းကပါ”

“လာလူလား၊ ပြန်လူလား”

“ဗျာ”

“လာလူလား၊ ပြန်လူလား”

“ကျွန်တော်တို့ ဝါးခုတ်ရင်း လူကွဲပြီး မျက်စိလည်လာတာပါ”

“မင်းတို့ မှောင်ကြီးထဲ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ အပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတစ်ညတော့ နောင်ကြီးတို့နဲ့ နေပါရစေ”

“ကဲကဲ...ကိုစစ်တင်တို့ ကျော်စိုးတို့၊ လှေကားချပေးလိုက်ပါကွာ။ လူကောင်းတွေပါ၊ ကူညီလိုက်ကြပါ”

လင့်ပေါ်ရောက်မှ အကြောင်းစုံ သိရသောအခါ ဝါးခုတ်ရင်း မျက်စိလည်လာသော ထနောင်းကုန်းရွာမှ လူများဖြစ်ကြောင်း အသေအချာ သိလိုက်ကြရသည်။ ဝမ်းသာစရာကား ထိုလူနှစ်ယောက်ထံတွင် ရေဘူးပါလာသောကြောင့် မုဆိုးအဖွဲ့ ရေကိစ္စ အဆင်ပြေသွားကြတော့သည်။ တစ်ယောက်ကို ကိုရွှေသားဟုခေါ်၍ တစ်ယောက်က ကိုဘကျော်ဟုခေါ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး အသက် ၃၀ ဝန်းကျင်အရွယ်များဖြစ်သည်။
ကိုရွှေသားက-

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောထဲကို ရောက်နေတာ သုံးရက်လောက်ရှိပါပြီ။ လုံးရေမပြည့်သေးလို့ မပြန်ကြသေးတာ။ တစ်ခါတလေ တစ်ပတ်လောက် ကြာတတ်ပါတယ်”

စောဂျိမ်းက-

“မင်းတို့ ငါတို့နဲ့တွေ့တာ ကံကောင်းတယ်။ တောကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်မယ်”

“မင်းတို့ဆီက ရေဘူးရတာ ဝမ်းသာတယ်။ မင်းတို့လည်း ဆာနေကြရောပေါ့။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်တွေရှိတယ်။ စားကြကွာ”

လင့်ပေါ်တွင် ခုနစ်ယောက် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနှင့်ပင် မိုးလင်းသွားတော့သည်။ မိုးလင်းတော့ ဝါးခုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် လမ်းခွဲကာ စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့ ထွက်လာကြသည်။ လမ်းတွင် စောဂျိမ်းက ခြေရာများကို ကြည့်ရင်း-

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပြောင်ကြီးနောက်ကို လိုက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီအကောင်ကြီးက ခရီးတော်တော် ရောက်သွားပြီကွ”

“နာတယ်ဗျာ၊ ဒီကောင်ကြီးဆို ဟင်းစား တော်တော်ရမှာ”
စောဂျိမ်းက မြေပျော့ပျော့ တစ်နေရာမှာ ခြေရာတစ်ခုကို ကြည့်ရင်း-

ကိုစစ်တင်က ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသော ခြေရာများကြည့်ကာ
“ဟာ...ဒီဟာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုစစ်တင်”

“မယုံနိုင်စရာပဲ စောဂျိမ်း”

“ကျွဲခြေရာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပြောမလို့၊ ဒီတောထဲမှာ ကျွဲက ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေရတာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကြောင့် အံ့သြနေတာ။ လူကြားထဲက ကျွဲက ကိုယ်လို တောထဲရောက်နေတယ်”

“အံ့သြစရာပဲ စောဂျိမ်း”

“ဘာကောင်မှ မရခင် တို့ တောကစားဖို့ ဟင်းစားလေးတော့ လုပ်ကြဦးမှ”

ကိုစစ်တင်၏ယောက်ဖ ကိုတိုင်းက ခူးလေးပါလာသောကြောင့် ထိုဟင်းစားကိစ္စအတွက် တာဝန်ယူလိုက်သည်။ စောဂျိမ်းတို့တွင် ပါလာသော သေနတ်များနှင့် ဟင်းစားရနိုင်သော်လည်း သေနတ်သံကြောင့် တောကောင်များ လန့်ပြေးမည်စိုးသောကြောင့် ကိုတိုင်းနှင့် ကိုစစ်တင်တို့ နှစ်ယောက် လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့သည် အရိပ်ကောင်းသော တယ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြကာ စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက ပါလာသော ဆန်အနည်းငယ်ကို ချက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကျော်စိုးက ဝါးသွားခုတ်နေစဉ် တင်ဝင်းက မီးမွှေးလိုက်သည်။ ကျော်စိုးက ဝါးခုတ်ရင်း လျှိုထဲမှ ရေခပ်လာခဲ့သည်။ ကျော်စိုးယူလာသော အဆစ်တစ်ဖက်ချန်ကာ ဖြတ်ထားသည့် ဝါးပိုးဝါးထဲတွင် ဆန်နှင့်ရေကို သင့်တော်အောင် တိုင်းထည့်ပြီး ဝါးလုံးအဝတွင် ဝါးရွက်များနှင့် ဆို့ပိတ်လိုက်သည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် ဝါးနံ့ကလေးနှင့်အတူ မွှေးကြိုင်နေသော ရေခမ်းထမင်း ရပြီဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ယုန်တစ်ကောင်နှင့် တောကြက်တစ်ကောင်ကို ဆွဲကာ ပြန်လာကြသော ကိုတိုင်းနှင့် ကိုစစ်တင်၊ ကျော်စိုးက ယုန်ကို ခေါင်းဖြတ်၊ အရှေ့ခွဲဆုတ်၊ ကလီစာများထုတ်ကာ နနွင်းဆားများနယ်၍ တောကြက်ကိုလည်း မီးဖြိုက်၊ ကလီစာထုတ်ကာ နနွင်းဆားများနယ်ပြီး နှစ်ကောင်စလုံး မီးကင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် မွှေးကြိုင်လျက် ရှိသော ယုန်ကင်၊ ကြက်ကင်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နှင့် ထမင်းဝိုင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ စောဂျိမ်းက လုပ်လေ့လုပ်ထရုံသည့်အတိုင်း ထမင်းနှင့် အသား နည်းနည်းစီကို ဖက်တစ်ခုတွင်ထည့်ကာ တစ်နေရာတွင် တင်မြှောက်လိုက်သည်။

ကျော်စိုးက စစ်သုံးရေဘူးထဲမှ ရမ်းအရက်များကို ဝါးဆစ်တစ်ခု တွင်ထည့်ကာ တစ်ယောက်တစ်လှည့်။ တောအလယ်ခေါင်မှ စည်ကားလှသော ထမင်းဝိုင်းကြီးသည် တစ်ခဏအတွင်း တက်တက်ပြောင်သွား

သည်။ စောဂျိမ်းက ကွမ်းယာတစ်ခုကိုထုတ်ကာဝါးရင်း ထမင်းလုံး စီနေချိန်တွင် တစ်ဖက်တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျောအတိုင်း တဝန်းဝန်းမြည်ကာ ချုံများကြိမ်ပင်များကို ရှေ့၍ဆင်းလာသော မည်းမည်းအကောင်ကြီး။

စောဂျိမ်းတို့ ဝိုင်းထိုင်နေရာ ထယ်ပင်အောက်တည့်တည့်မှ ဆင်းပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခဏအတွင်း ထယ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာသောကြောင့် စောဂျိမ်းတို့လည်း တကွတပြားစီ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။

မည်းမည်းအကောင်ကြီးက စွင့်ကားထောင်လျက်ရှိသော ဦးချိုကြီး နှစ်ခုဖြင့် စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မီးဖို၊ ကျောပိုးအိတ်နှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများကို ကျုံး၍ခတ်နေသည်။ အားရတော့မှ မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စောဂျိမ်းတို့ တစဉ်ကလျား ပြေးရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်နေသည်။

စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောကင်ပွန်းချုံကွယ် တစ်ခုစီမှာ၊ တင်ဝင်းနှင့် ကိုစစ်တင်က လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော သရက်ပင်တစ်ပင် ခွကြားမှာ၊ ကိုတိုင်းကတော့ ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။ ကျော်စိုးနှင့် စောဂျိမ်းက ၁၀ ပေခန့်သာ ဝေးသောကြောင့် စောဂျိမ်းက-

“ကျော်စိုး၊ မင်း သေနတ်ပါလာလား”

“ပါတယ်”

မုဆိုးချင်းအတူတူ ဝါရင့်မုဆိုးကြီး စောဂျိမ်းက သည်တစ်ခါတော့ ညံ့သွားပြီဖြစ်သည်။ မုဆိုးနှင့် ကိုင်ဆောင်သော လက်နက်သည် အမြဲမသွေကိုယ်နှင့် တစ်ပါတည်း ဖြစ်နေရမည်မှာ မုဆိုးတိုင်း လိုက်နာရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။ တောဆိုသည်မှာ အချိန်မရွေး သားကောင်တွေ နိုင်သည်။ သားကောင်ကို မုဆိုးက ချောင်းနေသလို မုဆိုးကိုလည်း သားကောင်က ချောင်းနိုင်သည်။ ဝုန်းဒိုင်းအသံကြားကတည်းက ကျော်စိုးက ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြု၊ ရိုင်ဖယ်ကြီးကိုဆွဲကာ ထပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းရော တင်ဝင်းပါ လက်ဖလာနှင့် ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တင်ဝင်းနှင့် စစ်တင်ကို သစ်ပင်ခွကြားတွင် မြင်နေရသောကြောင့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးက တစ်ရှူးထိုး ပြေးလာပြီး သစ်ပင်ကို ခေါင်းနှင့် ဝင်ဆောင်လိုက်သည်။ တင်ဝင်းနှင့် စစ်တင်က ၁၀ ပေခန့်အမြင့် ခွကြားတွင် ထိုင်နေသော်လည်း သတ္တဝါကြီး၏ ခေါင်းနှင့် ဆောင်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် တုန်သွားသည်။ အပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆောင်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုခဏအတွင်း စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက ထယ်ပင်ကြီးဆီသို့ အပြေးသွားကာ ခွကြားတစ်ခုတွင် အကျအန ထိုင်လိုက်သည်။ ကျော်စိုးက

“စောဂျိမ်း ကျွဲကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ စောစောက ကိုစစ်တင်နဲ့ ငါပြောနေကြတာ ကျွဲခြေရာ တွေပါတယ်လို့”

“ကျွဲက တောထဲကို ဘယ်လိုရောက်...”

“ဟေ့ကောင် အဲဒီအကြောင်း နောက်မှပြောမယ်။ အဲဒီကောင်ကြီးကို မင်း အရင်ပစ်”

တင်ဝင်းနှင့် ကိုစစ်တင်တို့ တက်ထိုင်နေသော တောသရက်ပင်နှင့် စောဂျိမ်းတို့ရောက်နေသော တယ်ပင်က ဘေးတိုက်အနေအထားကို ကိုက် ၃၀ ခန့်အကွာအဝေးတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွဲကြီးက တောသရက်ပင်ကို ခေါင်းနှင့်ဆောင်ရင်း ရပ်လိုက်၊ ခွာကိုယက်လိုက်၊ တရှူးရှူးနှင့် နှာမူတ်လိုက်လုပ်နေသည်။ ကျော်စိုးက တယ်ပင်ခွကြားတွင် အကျအနထိုင်ကာ အသင့်ကျည်ထည့်ထားသော ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်ကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ သေနတ်က ကျော်စိုးအပိုင်မဟုတ်၊ မိတ်ဆွေတောခေါင်းကြီးတစ်ယောက်ထံမှ အမဲပစ်ရန် ငှားလာခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်က ကျည်အမာထည့်ပစ်ရသော အမျိုးအစားဖြစ်၍ ဆင်၊ ကျား၊ ဝံ၊ ခိုင်၊ ပြောင်တို့ကို ကောင်းကောင်းပစ်နိုင်သော သေနတ်ဖြစ်သည်။

ကျွဲကြီးက လှုပ်ရှားနေသောကြောင့် ပစ်ကွင်းက မငြိမ်၊ ကျော်စိုးက စိတ်ကိုငြိမ်အောင်ထားကာ ရွေ့လျားနေသော ပစ်မှတ်ကို ချိန်နေသည်။

အခွင့်အရေးကောင်းဟူသည် တစ်ကြိမ်ပဲလာတတ်သည်။ ထိုအခွင့်အရေးကောင်းသည်-

“ဘောင်း...”

ပထမတစ်ချက်က ကျွဲကြီး၏ နားရွက်အောက်နားတွင် အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် ဖြစ်သွားကာ ကျွဲကြီးက ခွေကျသွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့မရောက်မီ ပြန်ကုန်းထလာချိန်တွင် နောက် ကျည်တစ်ချက်က လက်ပြင်နောက်နားကို ဖောက်ဝင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျွဲကြီးက မြေကြီးပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

စောဂျိမ်းနှင့်ကျော်စိုး တယ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းနေချိန်တွင် ကျွဲကြီးအနားကို အရင်ဆုံးရောက်နေသူက ကိုတိုင်း။ ဘယ်ချောင်ကနေ ထွက်လာသည်မသိ။ မုဆိုးအဖွဲ့အားလုံး ရောက်လာချိန်တွင် ကျွဲကြီးက အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက-

“တောကောင်သားမရလည်း ရွာကောင်သားနဲ့ပဲ တို့အတွက် ဒီနေ့တော့ ဟင်းစားကောင်းကောင်း ရနေပါပြီကွာ။ ကျွဲရိုင်းကြီးကွ”

ကိုစစ်တင်က-

“ဘယ်တုန်းကတည်းက တောထဲကို ရောက်နေတဲ့ အကောင်ကြီးလဲ မသိဘူးနော်၊ ဝဖီးနေတာပဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေက ခိုင်းကျွဲတွေ တောစိတ်ဝင်ပြီး ရိုင်းကုန်တာပေါ့ကွာ။ လယ်သမားတွေအတွက်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့။ ဟင်းမျိုးလို အကောင်မျိုးနဲ့ ဒီကျွဲရိုင်းကြီးနဲ့ မတွေ့တာ တို့အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပဟေ့။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်က မိန်းမလူကျွန်းထဲမှာလည်း ကျွဲရိုင်းတွေ ငါ ခဏခဏ ကြုံဖူးတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ။ ဒီကောင်တွေလည်း တောစိတ်ဝင်ပြီး တောကောင်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့ တို့မုဆိုးတွေအတွက် ဟင်းစားကောင်းပေါ့ကွာ”

“ကဲ...စောဂျိမ်း အချိန်ရှိတုန်း ဒီကောင်ကြီးကိုဖျက်ပြီး နိုင်သလောက် ယူသွားကြရအောင်၊ ကျန်တာတွေတော့ ဒီနေ့ရာနဲ့ အနီးဆုံး

ရေပြာသစ်တောစခန်းကလူတွေ သတင်းပေးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ရထားတဲ့ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်နဲ့ တောဝက်တစ်ကောင်ကတော့ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ မနေ့က ပြန်မရောက်တော့ သူတို့ ကျပ်တင်ထားလောက်ရောပေါ့။”

“အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ် ကိုစစ်တင်၊ ရေပြာကိုရောက်ရင် ဟင်းစားပေးပြီး လှည်းနဲ့လိုက်ပို့ခိုင်းရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပေါ့ စောဂျိမ်းရယ်”

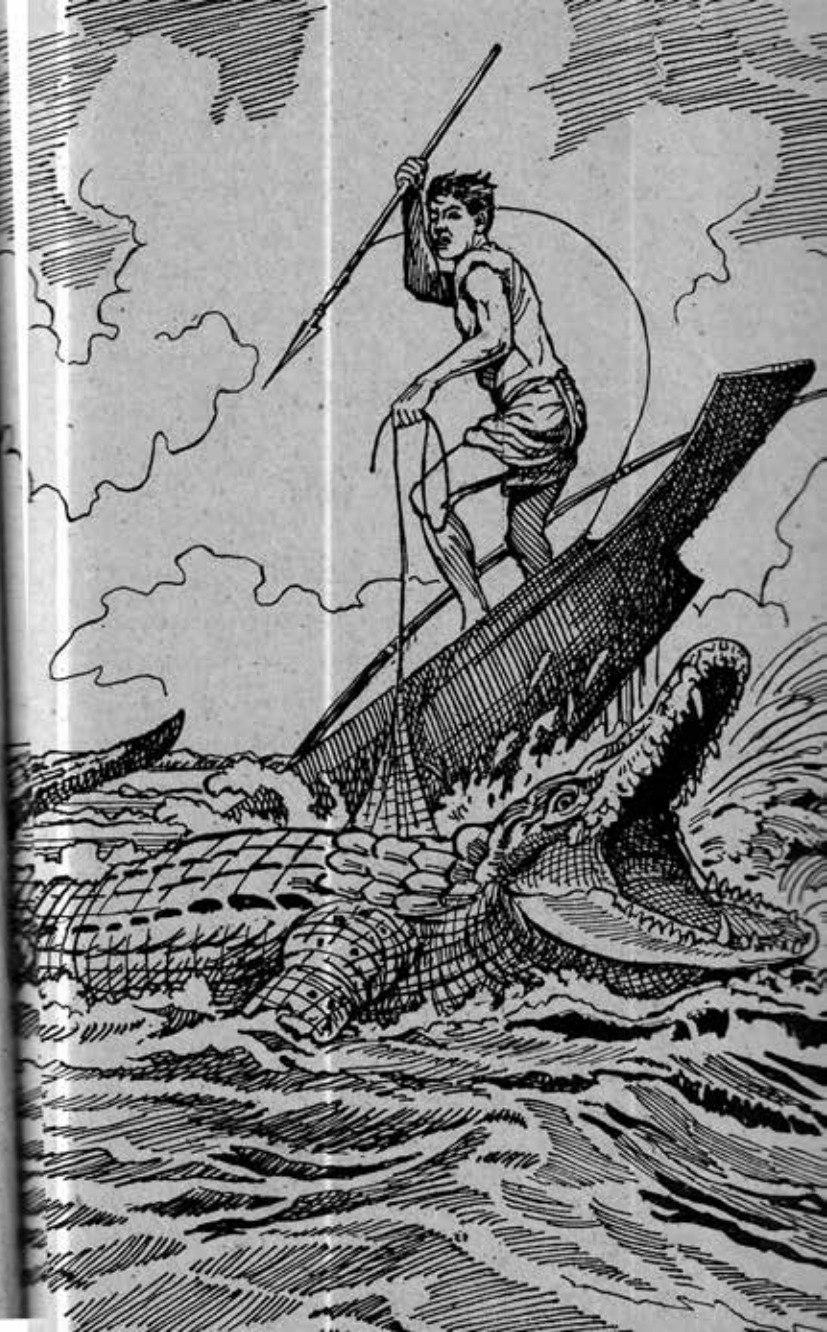
ကျော်စိုးက-

“ဒါထက်ကောင်းတဲ့ အကြံတစ်ခုရှိသေးတယ် စောဂျိမ်းရဲ့။”

“ဟေ...ဘာအကြံလဲကွ”

“ကျွန်တော့် ရေဘူးထဲမှာ လက်ကျန်ကလေးရှိသေးတယ်။ အဲဒီ လက်ကျန်ကလေးနဲ့ ဒီကောင်ကြီး အသားနည်းနည်းလှီးပြီး မီးကင်လိုက် ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။”

“သိပ်ကောင်းပေ့။”

မိုးထောင် ငါးမြင်းနှင့် ပါတိတ်

နေဝင်ရီတရော အချိန်တွင် ချောင်းနံဘေးရှိ တာရိုးအတိုင်း အိတ်ရှည်ကြီးတစ်လုံးလွယ်လျက် ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် လာနေသော လူတစ်ယောက်ကို ကိုတောက်ထိန်က တံပေါ်ကနေ လှမ်းမြင်နေရပါသည်။ ထိုလူက ချောင်းဆားတွင် အစီအရီရှိနေသော တံငါတဲများကို လျှောက်ကြည့်နေကာ တစ်နေရာတွင် ငါးခြောက်ခွဲနေသော လူတစ်ယောက်အား

“ဗျို...ဆရာကြီး ကိုတောက်ထိန် တို့တဲက ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရှေ့နားကပဲ”

ကိုတောက်ထိန်တို့တဲဟု အသံကြားလိုက်သောကြောင့် ကိုတောက်ထိန်က တဲအပြင်ကိုထွက်ကာ ထိုလူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူက လျှောက်လာရင်း ကိုတောက်ထိန် အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ ကိုတောက်ထိန်ကို သေသေချာချာ ကြည့်၍-

“ဟေ့...တောက်ထိန်”

“ဟာ...ကျော်စိုး”

“မင်းတဲကို မမှတ်မိလို့ ဟိုဘက်မှာ သွားမေးနေတာ”

“အေး၊ ငါလည်း ငါ့နာမည်ခေါ်သံကြားလို့ ထွက်ကြည့်တာ။

ကဲ-လာလာ အထဲကိုဝင်၊ မင်း ငါ့ဆီလာတာ မဟုတ်လား”

“အေးပေါ့”

“ကဲ-ထိုင်ကွာ၊ နေရာကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ တံငါတဲဆိုတော့ ဒါလောက်ပဲပေါ့ကွာ။ ကဲ-မင်းလည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ရေချိုးဦးမလား၊ ရေချိုးပြီးမှ စားချင်စားပေါ့”

“အေး၊ ရေအရင် ချိုးလိုက်ဦးမယ်။ မင်းမိန်းမလည်း မတွေ့ပါလား”

“ရှိတယ်၊ နောက်မှာ စားဖို့သောက်ဖို့ လုပ်နေတယ်”

ထမင်းပိုင်းတွင် ငါးမြင်း၊ ငါးဆားနယ်၊ ငါးသလောက်ဟင်း၊ ပုစွန်ထုပ်ကြော်တို့ဖြင့် မြိုင်လှသည်။ ကိုတောက်ထိန် မိန်းမကတော့ အနောက်ဘက်တွင် ငါးခြောက်ခွဲရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“စားကွ၊ မင်းမြင်တော့ စော့ဂျိမ်းတို့၊ တင်ဝင်းတို့ သတိရတယ်။ စော့ဂျိမ်းဆို ငါးမြင်းဆားနယ် အရမ်းကြိုက်တာ၊ သူတို့ မပါကြဘူးလား”

“ချိန်းမထားဘူးလား တောက်ထိန်ရ၊ ငါလည်း စိတ်ကူးပေါက်လို့ ထွက်လာတာ။ စော့ဂျိမ်းကတော့ တောင်ငူဘက်က သူ့မိတ်ဆွေ တောအုပ်ကြီး လာခေါ်သွားတယ် ကြားတယ်”

“ကျော်စိုး၊ ငါးသလောက်ဟင်းတွေ ထည့်ကွ”

“မင်း ငါးသလောက်ဟင်းကကွာ သွေးတိုးရှိတဲ့လူဆိုရင် ငါးသလောက် တစ်ဖတ်တည်းနဲ့တင် သွေးတိုးတက်မယ်”

“လတ်တာကတော့ မပြောနဲ့ဟေ့၊ မင်း မရောက်ခင်လေးတင် ပိုက်ဖော်လာတာ။ ဘောက်တူတဲရောက်တာတောင် ငါးတွေက ခုန်နေတုန်း”

“စားတာနဲ့သိတယ်။ တစ်ဖတ် ထည့်စားလိုက်တာနဲ့ အိသွားတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ခြေထောက်တစ်ဖက် နိမ့်ကာနိမ့်ကာနှင့် လူတစ်ယောက် တက်လာသည်။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်ပါးပါး အသက်(၃၀)ကျော် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထိန်က-

“မိုးထောင် ထိုင်ကွ။ စားပြီးပလား၊ ဝင်စားလိုက်ပါလား”

“စားပြီးပါပြီ ကိုတောက်ထိန်၊ မနက် အထွက်ဖြစ်လားလို့ လာမေးတာ”

“ဟာ...ထွက်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါးမြင်းဆားနယ်လေး လုပ်ပေးချင်လို့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စောစောကလေး လာခဲ့မယ်။ ကိုတောက်ထိန် အဆင်သင့်လုပ်ထားပေါ့”

“အေး...အေး၊ ကျော်စိုးလည်း မင်းရောက်တုန်း တို့နဲ့ ငါးသလောက်ပိုက်ချတာ လိုက်ကြည့်ပါလား။ စောစောက ဖိုးထောင်က ငါးမြင်းများတဲ့ နေရာမှာတော့ တို့ရွာမှာ အကျွမ်းဆုံးပဲ။ သူ ငါးမြင်းများတာ မင်းတွေ့ရမှာပေါ့”

“ငါးမြင်းဆိုတာ အကောင်ကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ...ကြီးတာပေါ့။ အချိန် ၁၅, ၂၀ အစိတ် အကောင်မျိုးတွေပေါ့။ မိရင်လည်း နှစ်ယောက်သုံးယောက် ပိုင်းဖမ်းမှရတာ၊ ဒါတောင် အဆင်မသင့်ရင် လှေမှောက်တတ်တယ်။ အေး...အဲဒီလိုအကောင်မျိုးကို တောင် ဖိုးထောင်က တစ်ယောက်တည်းဖမ်းတာကွ”

“ဟေ... သူ့ကြည့်တော့ ဗလသေးသေး၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် ပြီးတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း သိပ်မသန်ဘူးထင်တယ်”

“အေး၊ ခြေထောက်မသန်တဲ့ အကြောင်းကလည်း သူ့မှာ ရာဇဝင်ရှိတယ်ကွ။ လူမစွမ်း နတ်မဆိုတာ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ တို့ရွာမှာတော့ ဖိုးထောင်က လူထူးလူဆန်းပဲဟေ့။ တစ်ချိန်က ဖိုးထောင်ဟာ မင်းသားလေးလိုလို ကြော့ကြော့ကလေးနေတာကွ။ အလုပ်ကြမ်းသမားဆိုပေမယ့် အသားဖြူ၊ ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့ ဇာတ်မင်းသားရုပ်၊ ကဲပါ-မနက်ကျရင် မင်းလည်း ပိုက်ချရင် လိုက်မှာပဲဟာ၊ ပိုက်ချရင်း သူ့ဇာတ်လမ်းကို ငါပြောတာထက် သူပြောပြတာက ပိုပြည့်စုံပါတယ်ကွယ်”

ချောင်းဆိုသော်လည်း မြစ်ရေနီးပါးကျယ်သော ချောင်းဖြစ်သည်။ ခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်နေသော လရောင်က လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများနှင့် အတူ ရေပြင်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ကိုတောက်ထိန်

ငါးသလောက်ပိုက်ကို ရေစီးနှင့်အတူတူ ပိုက်ဆုံးသွားသောအခါ အမောဖြေ၍ ဆေးလိပ်တို့ကို ကောက်ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးမှ လှေဦးတွင် ထိုင်နေသော ကျော်စိုးအား-

“ကျော်စိုး...ဗိုက်ဆာရင် ငါးသလောက်ကြော်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းပါတယ် စားပါလား။ ကောက်ညှင်းပေါင်းက ပူပူနွေးနွေးပဲ။ ဖိုးထောင်...ကျော်စိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ မင်းလည်းစား”

ဖော့ချောင်းများက ရေပြင်တွင် မြုပ်တစ်လှည့် ပေါ်တစ်လှည့်နှင့် လှုပ်ခါနေသည်။ ချောင်းတွင်းတစ်လျှောက် ပိုက်ချသူများ၏ လှေမှ အုပ်ဆောင်းမီးများကို တလက်လက်နှင့် တွေ့နေရသည်။ ချောင်းဘေးတစ်လျှောက် လမုပင်များက မည်းမှောင်လျက်။ လကွေးကွေးက လမုပင်များနောက်ကို တရွေ့ရွေ့ ဆင်းနေသည်။ တောက်ထိန်က ဖိုးထောင်အား-

“ကဲ-ဖိုးထောင် ရေဖော်မယ်”

တောက်ထိန်က ပိုက်တစ်ဖုံကို လှေနံကိုနင်းကာ ဆွဲတင်နေချိန်တွင် ဖိုးထောင်က ပါလာသော ငါးသလောက်များကို ဘောက်တူဝမ်းထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနည်းအတိုင်း ပိုက်တစ်ဖုံပြီးတစ်ဖုံ ဆွဲတင်လိုက်။ ဖိုးထောင်က ကောက်ထည့်လိုက်နှင့် ပိုက်အားလုံး စုံသွားသောအခါ ဖိုးထောင်သည် ဘောက်တူဝမ်းထဲမှ တဖျတ်ဖျတ်ချန်နေသည့် ငါးသလောက်တစ်ကောင်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ကျောကုန်းကို ငါးများချိတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဖောက်လိုက်သည်။ ထိုငါးများချိတ်နှင့် ဆက်ထားသောကြိုးနှင့် ၃ ပေ အကွာလောက်တွင် ဖော့တုံးကြီး တစ်တုံး။ ထို့နောက် ငါးသလောက်ကို ရေထဲသို့ ချလိုက်သည်။ ငါးသလောက်ရေထဲတွင် မျောပါသွားတော့သည်။ ငါးသလောက် မျောရာနောက်တွင် မျောပါသွားတော့သည်။ ဖိုးထောင်က ကြိုးကို လျှော့ကာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ငါးသွားရာနောက်ကို ဖော့တုံးက လိုက်နေသည့်အတွက် ဖိုးထောင်က ကြိုးခွေကြီးကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့ပေးလိုက်သည်။

လရောင်မှိန်မှိန်နှင့်အတူ ဖော့တုံးက တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ ကိုက် ၅၀ လောက်အထိ ဝေးသွားသောအခါ ဘောက်တူကို တဖြည်းဖြည်း မျော၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ ဘောက်တူ ၁၀ ကိုက်အကွာ လောက်အရောက်တွင်-

“ဝုန်း” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဖော့တုံးက ရေအောက်ကို မြုပ် သွားသည်။ မိုးထောင်က ကြိုးကို လျှောပေးလိုက်သည်။

“ကိုတောက်ထိန်ရေ ငါးသလောက်ကိုတော့ ငါးမြင်းဆွဲသွားပြီ”

“အေး...တွေ့တယ်”

“ကိုတောက်ထိန် ဘောက်တူကို မျှောထား”

“အေး”

မိုးထောင်က ကြိုးကိုတင်းထားလိုက်၊ လျှောပေးလိုက် လုပ်နေသလို ရေပေါ်တွင် ပေါ်လာသော ဖော့တုံးက မြုပ်ချည်တစ်လှည့် ပေါ်ချည် တစ်လှည့်ဖြင့် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ ငါးမြင်းက ငါးသလောက်ကို ဟပ် ထားပြီး ငါးမျှားချိတ်စူးနေသည့်သဘောဖြစ်သည်။ မိုးထောင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ကြိုးခွေကိုကိုင်၍ အလျော့အတင်းလုပ်ကာ ကစား နေသည်။

၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မိုးထောင်က ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်း ချင်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဖော့တုံးက ရုန်းခါသွားသေးသည်။ ထိုအခါ မိုးထောင်က ကြိုးကို နည်းနည်းလျှော့သည်။ နောက် တဖြည်းဖြည်း ဆွဲသည်။ ဘောက်တူနားသို့ ဖော့တုံးရောက်လာချိန်တွင် ကြိုးကို လက် တစ်ဖက်နှင့် တောင့်ကိုင်ထား၍ ဘောက်တူဝမ်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

အဖျားတွင် သံကောက်တစ်ခု တပ်ထားသည့် ငါးပေခန့်ရှိ ဝါးလုံး တစ်လုံး။ ဘောက်တူနားတွင် ခေါင်းကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ အချိန်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်လောက်ရှိ ငါးမြင်းကြီးဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထိန် က ဖော့တုံးကို လှေတက်နှင့် ဆွဲလိုက်သည်။ ခေါင်းကြီးက အနားရောက်

လာသည်နှင့် မိုးထောင်က သံကောက်ပါသော ဝါးတုတ်နှင့် ဇက်နေရာသို့ ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ ငါးမြင်းကြီးက သံကောက်တန်းလန်းနှင့် ရေထဲ တွင် တဝုန်းဝုန်း ရုန်းနေသည်။ မိုးထောင်က ဝါးလုံးကို ဆောင်ဆွဲ၍ ဘောက်တူပေါ် တင်လိုက်သည်နှင့် ငါးမြင်းကြီးက ဘောက်တူပေါ်သို့ တန်းလန်းပါသွားသည်။

ထိုအခါကျမှ မိုးထောင်က ငါးမြင်းကိုယ်ပေါ်သို့ ဒူးတစ်ဖက်နှင့် ဖိကာ ခေါင်းကို သစ်သားချောင်းတစ်ခုဖြင့် ထုထည့်လိုက်သည်။ ငါးမြင်း ကြီးက တစ်ချက်နှစ်ချက်လှုပ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

ကျော်စိုးက လှေဦးတွင် ထိုင်ကာ မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်နေ ရသည်။ ငါးမြင်းကြီးက လူတစ်ယောက်နှင့် အတော်ထမ်းယူရမည့် အကောင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအကောင်မျိုးကို ဗလသေးသေးနှင့် မိုးထောင်က သံကောက်နှင့်ဆွဲကာ မ၊ တင်လိုက်သော သန်မာမှုကို ကျော်စိုး ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်သည်။ မိုးထောင်က-

“ကိုတောက်ထိန် ရေက ပြန်ကျနေပြီ၊ ရေကျမှာ ပိုက်တစ်ချိ လောက် ချလိုက်ပါဦးလား။ ကျွန်တော် ငါးမြင်း ဆက်မျှားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...ငါ တစ်ကျော့လောက် ထပ်ချလိုက်မယ်။” ကျော်စိုး မင်း ပျင်းနေပြီလား။ ရောင်နီလည်း သမ်းနေပါပြီ။ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ငါးကြော်နဲ့ စားကွာ”

“ရပါတယ် တောက်ထိန်ရ၊ မင်းတို့ လုပ်တာကိုင်တာတွေ ငါ လေ့လာနေတာပါ”

“ဪ...အေး ဟုတ်သားပဲ။ တို့အပြန်ကျမှ မိုးထောင်ရဲ့ အတွေ့ အကြုံကို မင်းမေးပေတော့။ မိုးထောင်ကတော့ သေရွာပြန် မိုးထောင်ပဲ”

ကိုတောက်ထိန်က ပိုက်တစ်ကျော့ ထပ်အချတွင် မိုးထောင်က ငါးသလောက်တစ်ကောင်ကို ဘောက်တူဝမ်းထဲမှ နှိုက်ကာ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသည်။ ကျော်စိုးကတော့ ရေခွေးကြမ်းသောက် လိုက်၊ ငါးကြော်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားလိုက်နှင့် အဆင်ပြေနေသည်။

မိုးထိန်ထိန်လင်းချိန်တွင် တောက်ထိန်က ပိုက်တစ်ကျော ဖော်ပြီးသလို ဖိုးထောင်လည်း အချိန် ၁၀, ၁၅ လောက်ရှိ ငါးမြင်းနှစ်ကောင် ထပ်ရ လိုက်ပြန်သည်။ ငါးသလောက်တွေက လှေခမ်းထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်။

“ကဲ...ဖိုးထောင် တော်လောက်ပြီဟေ့။ နေမမြင့်မီ ငါးတွေကို ဒိုင်ကိုသွင်းဖို့ ရှိသေးတယ်။ မင်းရော ဘယ်နှယ့်လဲ”

“တော်ပြီလေ...ကိုတောက်ထိန်၊ သုံးကောင်ဆိုတော့ နေ့တွက် ကိုက်သွားပါပြီ”

ချောင်းတစ်လျှောက် ကိုတောက်ထိန်တို့နှင့် ငါးဖမ်းစက်လှေများ လည်း သိမ်းကုန်ကြပြီ။ ရေကျအတိုင်း ဘောက်တူကို ချောင်းတစ်လျှောက် ရေစုန်မျှောလိုက်လာကြသည်။ ကိုတောက်ထိန်က-

“ဖိုးထောင်၊ မင်းရဲ့ သေရွာပြန်ဇာတ်လမ်းကလေး ကျော်စိုးကို ပြောပြလိုက်ပါကွာ။ သူနဲ့အတူ အမဲလိုက်ဖော်လိုက်ဘက် တင်ဝင်းဆိုတာက စာရေးဆရာကွာ။ အခုတော့ ပါမလာဘူး။ သူက တင်ဝင်းကို ပြန်ပြောပြ ရင် မင်းအကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရနိုင်တယ်”

“ကိုတောက်ထိန်ရယ် တော်ကြာ ကျွန်တော် နာမည်ကြီးနေပါဦး မယ်။ ကျွန်တော်က နာမည်ကြီးချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ကျော်စိုးက-

“ဒီလိုရည်ရွယ်ချက်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးခြားတဲ့ အကြောင်း အရာကလေးတွေ၊ စွန့်စားရတာကလေးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ အမဲလိုက်တဲ့ အခါ အမဲလိုက်ရင်း ထူးထူးခြားခြား တွေ့ကြုံရတာကလေးတွေကို ဝေမျှ ပြီး တခြားလူတွေသိအောင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက စာရေးပြီး တင်ပြ တာပါ။ ကာယကံရှင်ရဲ့ နာမည်ရင်းလည်း မသုံးပါဘူး”

“ဪ...ဒီလိုမျိုးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ကိုဖိုးထောင်တို့ရွာတွင် လယ်လုပ်ငန်း၊ တံငါလုပ်သူများအနက် တံငါလုပ်သူက အများဆုံး ဖြစ်သည်။ ရွာဘေးတွင် စီးဆင်းနေသော

သဘော့ချောင်းကို အမှီပြု၍ ပိုက်ချ၊ တန်းချ၊ လယ်ထွန်စက်၊ ငါးများ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရေသတ္တဝါများကို နည်းမျိုးစုံနှင့် ဖမ်းယူကြသူများထဲတွင် ငါးမြင်းကို များသူက အရှားပါးဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုအရှားပါးဆုံးထဲတွင် ဖိုးထောင်က ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါးမြင်းဆိုသော ရေသတ္တဝါသည် ခွန်အား ကြီးသတ္တဝါဖြစ်သည်။ ထိုခွန်အားကြီးသတ္တဝါကို တစ်ကောင်တည်းနဲ့ မဖမ်းနိုင်။ တစ်ကောင်တည်းဖမ်း၍ ငါးမြင်းကိုမိပါက ငါးဆွဲရာနောက် သို့ လှေကပါသွားပြီ။ တချို့ဆိုလျှင် လှေမှောက်သည်အထိ ကြုံဖူးသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပိုက်တွင် တိုးမိပါကလည်း ပိုက်ကို ဖောက်ထွက်သွားတတ်၍ ငါးများချိတ်နှင့် မိပါက တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ဖမ်းရန်မလွယ်လှဘဲ နှစ်ယောက်သုံးယောက် ဝိုင်းဖမ်းမှရသော အကောင်မျိုးဖြစ်သည်။ ဖိုးထောင် က ဖြူဖြူသေးသေး၊ အပြင်ပန်း ကြည့်ပါက မင်းသားရုပ်ပေါက်နေသော် လည်း သန်မာကျစ်လစ်သူဖြစ်သည်။ သေးသေးနှင့် မာကျစ်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငါးမြင်းများပါက တခြားလူတွေလို ဖိုးထောင် အဖော် မခေါ် တစ်ယောက်တည်း များတတ်သည်။

လှေတက်ကိုင်ရန်အတွက်တော့ စိတ်တူကိုယ်တူ တစ်ယောက်ကို ဟင်းစားပေးနှင့် ခေါ်လာတတ်သည်။ အချိန်တစ်ဆယ် တစ်ကောင်ရလျှင် ဟင်းစားတစ်ပိဿာ တက်ကိုင်ခ။ ဖိုးထောင်နှင့် အတွဲညီဆုံးက အသက် (၁၅)နှစ်ခန့်ရှိ ထွန်းတင်ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဖိုးထောင် ငါးမြင်းများရာသို့ အမြဲပါလေ့ရှိသည်။ တက်ကိုင်ကောင်းသည်။ စိတ်ရှည် သည်။ သွက်လက်သည်။ သဘောပေါက်လွယ်သည်။

တစ်နေ့၊ ထိုနေ့က သဘော့ချောင်းထဲတွင် ရေပြည့်မည်အချိန်က နံနက် ၄း၃၀ ခန့်၊ ငါးသလောက်ပိုက်သမားများရော ဖိုးထောင်တို့လှေပါ နံနက် ၃း၀၀ လောက်ကတည်းက ချောင်းထဲတွင် မီးများတလက်လက်နှင့် တွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ပိုစော၍ ရောက်နေသော လှေများက

ပိုက်တစ်ချိ တင်ပြီးဖြစ်၍ ထိုလှေများထဲမှ ငါးသလောက် လေးငါးကောင် တောင်းကာ ဖိုးထောင်က သူ့ဘောက်တူဝမ်းထဲတွင် ငါးသလောက်များ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဖိုးထောင်က တက်မကိုင် ထွန်းတင်အား-

“ထွန်းတင် ဧရပ်ကြီးနားကို လှော်ကွာ”

“ကိုကြီးဖိုးထောင် ဧရပ်ကြီးနားကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ငါးမြင်း သွားဖျားမယ်လေကွာ။ ဘာလဲ မင်းက မှောင်ကြီးထဲ ဆိုတော့ ကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး ကိုကြီးဖိုးထောင်ရယ်၊ ဒီနားမှာ ဖျားရင်ကော မရဘူးလားလို့”

“ဒီနားက ငါးသလောက်ပိုက်သမားတွေများတော့ တို့လိုချင်တဲ့ အကောင် တော်တော်နဲ့ ဘယ်မိမလဲကွ။ ဧရပ်ကြီးနားဆိုတော့ သင်္ချိုင်း ကုန်းနဲ့နီးတော့ ပိုက်သမားတွေ မလာကြဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ငါးမြန်မြန်ရနိုင်တာပေါ့”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ဒါဆိုလည်း စိတ်ချပါ ကိုကြီးဖိုးထောင်ရာ၊ ကျွန်တော်လည်း မကြောက်တတ်ပါဘူး”

လဆန်းရက်ဖြစ်သောကြောင့် လရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ဘောက် တူကလေးက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။ နာရီဝက်ခန့် လှော်ပြီးနောက် ကမ်းစပ်မှ သွပ်ဖိုးမည်းမည်းနှင့် ဧရပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ထွန်းတင်ရေ ရပ်တော့ကွ၊ အလုပ်စမယ်”

ဘောက်တူဝမ်းထဲမှ ငါးသလောက် အရှင်တစ်ကောင် နှိုက်ယူ လိုက်ကာ ကျောကုန်းတွင် ငါးဖျားချိတ်နှင့်ဖောက်၍ ရေထဲသို့ လွှတ်လိုက် သည်။ ဖော့တုံးက ငါးနောက်သို့ တရိပ်ရိပ်ပါသွားပြီး သိပ်မကြာလိုက် ဝုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ ဖိုးထောင်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ငါးဖျား ကြီးက တင်းသွားကာ ဖိုးထောင်ကို ဆောင့်ဆွဲသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖိုးထောင်က သတိရှိနေသည့်အတိုင်း ဘောက်တူနဲဘေးကို ခြေနှင့်

ကန်ကာ တင်းထားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘောက်တူက ကြီး နောက်ကို တရိပ်ရိပ်နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ ဖိုးထောင် သိလိုက်ပြီ။ အတော်ကြီးသော ငါးမြင်းတစ်ကောင် ဟပ်မိနေပြီ။ ထွန်းတင်က သူ့ဆရာ ဖိုးထောင် အခြေအနေကို ကြည့်ကာ လှော်တက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ငြိမ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရေထဲမှ ဝုန်းခနဲအသံနှင့်အတူ မည်းမည်း အရိပ်ကြီး မြောက်တက်လာပြီး ဖိုးထောင်ကို ရိုက်ချသွားတော့သည်။

ထွန်းတင် ကြက်သေသေနေသည်။ မည်းမည်းအရိပ်ကြီး ဖိုးထောင် ကို ရိုက်ချသွားပြီးနောက် မြင်လိုက်ရသည်ကား အောက်မေးဖြူဖြူကြီး နှင့် မိချောင်းခေါင်းကြီး။ ရေထဲမှ လှိုင်းပုတ်သလို ရေသံများနှင့်အတူ ရေပြင် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ထွန်းတင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေး။ နောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ငါးသလောက်ပိုက်ချသော လှေများဆီသို့ လှေ ဘောက်တူကို ပြန်လှော်လာခဲ့သည်။ ပိုက်သမားများက ဖိုးထောင်သတင်း ကို ကြားသောကြောင့် လှေအုပ်စုက မိချောင်းဆွဲသွားပြီး ရှိနိုင်မည်ထင် သော ချောင်းကျေ့လတာပြင်၊ ချောင်းဝလတာပြင်များသို့ လိုက်ကြသည်။

အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေ၍ လရောင်မှိန်မှိန်သာ ရှိသောကြောင့် ခရီးမတွင်လှ။ ဖိုးလင်းမှပဲ အလောင်းရှာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ သည်။

အမှတ်မထင် နောက်မှ တိုက်ချလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဖိုးထောင် ရေထဲသို့ ဇောက်ထိုးကျသွားသည်။ ရေထဲသို့ မြုပ်သွားပြီးနောက် အသက် အောင့်၍ ရေပေါ်ပြန်တက်မည့်အလုပ်တွင် ဝဲဘက်ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကို တစ်စုံတစ်ခုက လာညှပ်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ လာညှပ် သည့် ဝေဒနာက တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာသည်။ အသက်အောင့်ထားရသောကြောင့် အသက်ရှူကလည်း ကျပ်လာသည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း လက်ထဲတွင် မာကြမ်းကြမ်း အရာဝတ္ထု ကြီးကို စမ်းမိလိုက်သောအခါ ဖိုးထောင်အတွေးတွင် မိမိကို မိချောင်း

ကိုက်နေပြီဟု သတိဝင်လာသည်။

ဖိုးထောင်သည် နာကျင်လှသော ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း ရေပေါ်သို့ပေါ်လာချိန်တွင် လေကို တစ်ဝှေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မိချောင်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို သိမ်းဖက်လိုက်သည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ရေအောက်သို့ ပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် လက်နှင့်စမ်းမိသော အရာအားလုံးကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်။ ကုတ်ခြစ်နေရင်း မာမာအရေခွံထဲမှ ပျော့ပျော့လုံးလုံးနေရာကို လက်နှိုက်မိသောအခါ ထိုနေရာကို လက်ထိုးထည့်၍ ကုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း မိချောင်းကြီးက ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်ကာ ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ရေပေါ်သို့ပေါ်လာ၍ ဖိုးထောင်က လေကို အငမ်းမရရှုနေချိန်တွင် ဖက်ထားသော မိချောင်းကြီးက ရေအောက်ကို ပြန်ပြန်ငုပ်သွားပြန်သည်။ ဖိုးထောင်၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ရေများ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာကာ မြို့မချလိုက်ရာဘဲ ရေများက ဝမ်းဗိုဏ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်။

ဖိုးထောင်က လက်ကိုမလွှတ်စတမ်း ဖက်တွယ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က ပျော့ပျော့နေရာကို ကုတ်ထားမိပြီးဖြစ်၍ ရေအောက်ကို ပါသွားသည်နှင့် ထိုနေရာကိုပင် လက်နှင့် ဆွဲကုတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ မိချောင်းကြီးက ခေါင်းရမ်း၍ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ကာ ရေပေါ်ကို ပြန်တက်လာသည်။ ဖိုးထောင်က လေကို တစ်ဝှေ့လိုက်ပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ မိချောင်းကြီးက ရေထဲကို ပြန်မငုပ်တော့။ ဖိုးထောင်က ဖက်ထားဆဲ။ ဖိုးထောင် လက်တစ်ဖက်ကုတ်ထားသောနေရာက မိချောင်းကြီး၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က အသည်းခိုက်အောင် နာလှသော ဝေဒနာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်လုံးနေရာကို အားစိုက်၍ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။ မိချောင်းကြီးက ခေါင်းတရမ်းရမ်းနှင့် နီးစပ်ရာကမ်းပေါ်သို့ ထိုးတက်သွားသည်။ ရွံ့နွံ့များနှင့် မြက်ပင်များ ထူထပ်သော နေရာဖြစ်သည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ဝေဒနာက အနည်းငယ် သက်သာသွားသလို ရှိသောကြောင့် ခြေထောက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ယာခြေထောက်နှင့် မိချောင်းကြီးကို ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး လေးဘက်တွား၍ ကုန်းဘက်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဖောင်၊ ဖောင်ဟု အာရိုက်သံပေးကာ မိချောင်းကြီးက နောက်က လိုက်လာသည်။

ထိုအချိန်က ရောင်နီလာချိန်ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပြီ။ ဖိုးထောင်က နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပါးစပ်ကြီးဖြူကာ တက်လာနေသော မိချောင်းကြီး။ ဖိုးထောင်၏ ဝဲဘက် ခြေထောက်က ဒရွတ်ဆွဲကာ ပါလာသည်။ တွားတက်လာသော လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် သွေးများ ပေကျံလျက်။

“ဖောင်...ဖောင်”

ဖိုးထောင်က ရှိသမျှအားကိုထုတ်ကာ လေးဘက်တွား၍ တက်လာဆဲ။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ ရွံ့နွံ့ထဲတွင် ရုန်းနေရသည်မှာ အားကုန်သလောက် ခရီးမတွင်လှ။ နောက်က လိုက်လာသော အဲ...ကနဲ အသံနှင့်အတူ လူသံများကို ကြားလိုက်ရသလို ဖိုးထောင်အသံတွင် ဝင်လာသည်။ မျက်စိထဲက အပြာရောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို သတိလစ်ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။ ဖိုးထောင် အားတင်းသည်။ အသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလာရသည်။

“ဟေး...ဟေး...မိချောင်းကြီးကွ”

“ဟိုး...ရှေ့မှာ ဖိုးထောင်ဟေ့”

“မသေသေးဘူးဟေ့”

“အေးမောင်၊ လှသောင်း လှနဲ့ထိုးကွ”

ဆူဆူညီညီ အသံများနှင့်အတူ ဖိုးထောင်၏ မြင်ကွင်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကာ နွံ့တောထဲတွင် ခေါင်းစိုက်၍ သတိလစ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲ ကိုကျော်စိုးရယ်၊ ကျွန်တော် သတိရတဲ့အချိန်မှာ မြို့က ဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်။ ဆေးရုံမှာ နှစ်လ ကျော်လောက် တက်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ ပြန်ကောင်းလာ ပေမယ့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“မိချောင်းကြီးကရော...”

“မိချောင်းကြီးကတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တံငါသည်တွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ချက်နဲ့ အဲဒီနေ့က တစ်ရွာလုံး မိချောင်းသားဟင်းပေါ့ ကိုကျော်စိုးရယ်”

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း၊ ယောက်ျားတို့ရဲ့ အားမာန် ဆိုတာ အဲဒါပဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ ခွဲနဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တွေ ကတော့ ငါးသလောက်ပိုက်ချတဲ့ တံငါသည်တွေပဲ။ သူတို့ရောက်မလာ ရင် ကျွန်တော် မိချောင်းစာ ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ကုန်းပေါ်ကိုရောက်လာမှ တံငါ သည်တွေက ကယ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအသက်ရှင်ဖို့ ဘယ် လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်း တင်ဝင်းကို ပြောပြလိုက်ရင်တော့ သူ့အတွက် ဇာတ်လမ်းကောင်း တစ်ပုဒ် ရမယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုအန္တရာယ်မျိုး ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ထင် တောင်မထင်ဘူး။ တစ်ခုကောင်းတာက ကျွန်တော်က မကြောက်တတ်တာ ရယ်၊ သတိရှိတာရယ်၊ ဘယ်လောက်ဒုက္ခတွေ့တွေ့ သေကာမှသေရော လွတ်အောင်တော့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးကတော့ အမြဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တော့ သိနေတယ် ကိုကျော်စိုး”

“ယောက်ျားပေ့ရဲ့ အားမာန်ဆိုတာ အဲဒါပဲဗျ။ ခွန်အားကြီးတာ သေးတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ခွန်အားကြီးတိုင်းလည်း ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိချင်မှ ရှိတာ၊ ခွန်အားသေးပေးမယ့်လည်း မရှိဘူးလို့ မထင်နဲ့၊ လူချင်းတူပေ

မယ့်လည်း အတွေးအခေါ် အယူအဆ စိတ်ဓာတ်ချင်း ကွာတယ်လေ”

“ဖိုးထောင် မင်းရတဲ့ ငါးမြင်းတစ်ကောင်နဲ့ ငါ့ ငါးသလောက်နဲ့ လဲကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုတောက်ထိန်ရဲ့”

“ကျော်စိုး ပြန်ရင် ငါးမြင်း ငါးဆားနယ် လုပ်ပေးလိုက်ချင်လို့ ပါကွာ”

“နေနေ ကိုတောက်ထိန်၊ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ကောင်ယူလိုက်။ ခင်ဗျား ငါးသလောက်လည်း ကျွန်တော့်ကို မပေးပါနဲ့။ ကိုကျော်စိုးကို အခုမှတွေ့ပေမယ့် ကျွန်တော် ခင်သွားပြီ”

“ဘာလဲ မင်းအကြောင်းကို စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမယ်ဆိုလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လူတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိတာတွေ ကို သူပြောပြမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ကိုကျော်စိုး က စကားပြောကောင်းလို့ပါ”

“အေး၊ ဒါတောင် ကျော်စိုး သူငယ်ချင်းတင်ဝင်းနဲ့ မတွေ့သေး လို့ ဒီကောင်က မုဆိုးသာ လုပ်နေတာ စာရေးကောင်းတယ်။ မင်း အကြောင်း သူရေးတာ ဖတ်ပြီးရင် မင်းမှာ ကျန်တဲ့ ငါးမြင်းနှစ်ကောင် တောင် ပေးချင်ဦးမယ်”

“ဒါလေးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မိန်းမက ပါတိတ်ထဘီလိုချင်လို့ ပူဆာနေတာကြာပြီ။ ငါးမြင်းနဲ့ပါတိတ်နဲ့ လဲရမှာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

ကျော်စိုးနှင့် တောက်ထိန် ရယ်သံသည် သဘော့ချောင်းတစ် လျှောက် ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ရေစုန်အတိုင်း မျောလာကြသော ငါး သလောက် လှေများမှ အောင်မြင်သော အပြန်ခရီးအတွက် သီချင်းအော်ဆို နေကြသော အသံများကား သဘော့ချောင်းကို ဟိန်းထွက်သွားပါတော့ သည်။

ဝက်တောင်းနှင့် မိန့်တစ်လုံး

“သူငယ်ချင်း...ဒါက တောဝက်သားချဉ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သုတ်ကိုင်းနဲ့ ထောင်ထားလိုရတဲ့ တောဝက်သားပိုတာလေးကို အချဉ်ထည့်ထားတာ။ ဒါက ငါးခုကြော်၊ ဒါက တောကြက်ကို ကာလသားချက်၊ တို့စရာကတော့ ဖန်ခါးသီးပေါ့ကွာ။ မင်းလည်း ပင်ပန်းလာရောပေါ့ အဝသာစား”

“တောဝက်သားကတော့ ကြိုက်တယ်ဟေ့ မစားရတာ ကြာပြီ”

“အေးပါ၊ မင်းရောက်လာရင်တော့ တို့လည်း တောဝက်သားကောင်းကောင်း စားရပါပြီ။ တို့ရွာနားက လယ်တွေရော၊ ပြောင်းခင်းတွေရော တောဝက်တွေ လာဖျက်လိုဟေ့...ညဘက်ဆို အိပ်လို့တောင် မရဘူး။ ငါ့ပြောင်းခင်းဆိုရင် ဝါးပိုးဝါးတွေ ခလောက်လုပ်ပြီး တစ်နေရာက ကြီးနဲ့ဆွဲပြီး လှန်တာတောင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲရတယ်။ နောက်ရက်ကျတော့ ဝင်မွေတော့တာပဲ”

“မပစ်ကြဘူးလား”

“ပစ်စရာလည်း ဒူးလေးပဲ ရှိတာကွာ။ တစ်ကောင်ပဲ ထိမှာပေါ့။ ဒါတောင် မြားတန်းလန်းပြေးလို့ မရတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သုတ်ကိုင်းနဲ့လည်း ထောင်တာပါပဲ။ ဒီကောင်တွေက အုပ်လိုက်ကွ၊ သုတ်ကိုင်းလည်း ရှောင်ပြေး၊ ရုန်းပြေးကြတာပဲ”

စောဂျိမ်း ထမင်းစားနေချိန်တွင် အိမ်ပေါ်သို့ ရွာသားများ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ သုံးယောက်တစ်တွဲ တက်လာသည်ကို စောဂျိမ်း သူတိထားမိလိုက်သည်။ တက်လာသောသူများက စောဂျိမ်း ထမင်းစားနေသည်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုအောင်မောင်းက-

“သူငယ်ချင်း၊ ဒါတို့ရွာသားတွေကွ။ တောဝက်တွေကြောင့် သူတို့လည်း ဒုက္ခရောက်နေလို့ ငါ့သူငယ်ချင်း မုဆိုးတစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်ဆိုတာကြားလို့ မင်းကို လာကြည့်ကြတာ”

“သိပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့ ဘာများလဲလို့”

“ကဲကဲ...အားလုံးပဲ၊ ဒါက ကျုပ်မိတ်ဆွေ မုဆိုးစောဂျိမ်း၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ တောဝက်တွေ ဒုက္ခပေးလွန်းလို့ သူ့ကို တကူးတကန့် မှာလိုက်ရတာ၊ တောဝက်ကိစ္စကို သူနဲ့ဝိုင်းပြီး ကူညီကြတာပေါ့”

စောဂျိမ်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင် ရေခန်းကြမ်းဝိုင်းနှင့် စကားဝိုင်းကလေးဖြစ်အောင် ကိုအောင်မောင်းက ပဲကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်များနှင့် ဖန်တီးပေးလိုက်သည်။ ရွာသားများက အားကိုးတကြီးနှင့် စောဂျိမ်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။ စောဂျိမ်း ယူလာသော တူမီးကြီးကိုလည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကိုင်ကြည့်ကြပြန်သည်။ စောဂျိမ်းက-

“တောဝက်ဆိုတာက တောဝက်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ အိမ်ဝက်နဲ့ကတော့ အများကြီး မတူတာတွေ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မုဆိုးအတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် တောဝက်ဆိုတာ အအုပ်အသင်းနဲ့ နေတတ်ကြတယ်။ အကောင် ၂၀ အစိတ်သုံးဆယ်ကနေ တောနက်တဲ့ နေရာတွေမှာဆိုရင် အကောင် ၁၀၀ လောက်တောင် စုနေတတ်ကြတယ်။ စပါးပေါ်ချိန်တွေမှာ လယ်တို့၊ ယာခင်းတို့ဆီကို သွားကြပြီး စပါး၊ ပြောင်း၊ မြေပဲ၊ အာလူးစတဲ့ သီးနှံတွေကို ဝင်ဖျက်ပြီး စားကြသောက်ကြပေါ့ဗျာ။ ဒါကတော့ အခုခင်ဗျားတို့ လယ်တွေယာတွေဆီမှာ ဝင်သလို အုပ်လိုက်ဝင်တာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကြံဖူးသလားတော့ မသိဘူး။ တောထဲမှာ

တစ်ကောင်တည်း တွေ့တတ်တဲ့ ဝက်တောင်းဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးလည်း တွေ့တတ်တယ်။ တစ်ကောင်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအကောင်မျိုးနဲ့ တွေ့ရင် အန္တရာယ်များတယ်”

ရွာသားတစ်ယောက်က-

“ဝက်တောင်းဆိုတာ ဘာလဲမုဆိုးကြီး”

“အင်း...ဝက်တောင်းဆိုတာက ဝက်အုပ်ထဲက ခေါင်းဆောင် ဝက်ထီးကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ဝက်ထီးကြီးက ဝက်တစ်အုပ်ကို ခေါင်းဆောင် လုပ်နေရာက အသက်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ သူ့အစွယ်တွေက ရှည်လာပြီး ကွေးကောက်လာရော။ အဲဒီလို ကွေးကောက်လာတဲ့အခါ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ပက်ကြရင် မထိတော့ဘူး။ ချော်ချော်ထွက်သွားတတ်တယ်။ ဝက်အုပ်ထဲက ဝက်ပေါက်တွေက အချိန် ၁၅, ၂၀ လောက် ထွက်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ အစွယ်ကလည်း ထွက်စ အကောင်းဆိုတော့ မိတ်လိုက်ချိန်ရောက်လာရင် ခေါင်းဆောင်ဝက်တောင်းကြီးကို ပြန်ပြီး ခုခံတတ်တယ်။ ဝက်တောင်းကြီးက အစွယ်တွေ ကောက်နေတော့ ခုခံလို့ မရဘဲ ဒဏ်ရာရလာတော့ ဝက်အုပ်ထဲက သင်းခွဲပြီး ထွက်လာတတ်ကြတာ။ အဲဒီလို ဝက်တောင်းမျိုးက တစ်ကောင်တည်း တွေ့တတ်တယ် ပြောတာပါ”

ထိုအခါ ကိုအောင်မောင်းက-

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် ထင်တယ်။ တို့ကျင်းလုပ်ပြီး ထောင်တုန်းက အချိန် ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ ဝက်ကြီးတစ်ကောင် ရဖူးတယ်။ စောဂျိမ်း ပြောသလိုပဲ အစွယ်ကြီးတွေကရှည်ပြီး ကွေးကောက်နေတာပဲ။ ဝက်တောင်းကြီးပဲဖြစ်မယ်”

“ရွာသားတွေကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်မှာ သေနတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လည်း သိပ်အားမကိုးနဲ့ သေနတ်က တစ်ချက်ပစ်မှ တစ်ကောင်ပဲရမှာ။ နောက်တစ်ချက်ပစ်ရင် ပြေးကုန်လို့ တစ်ကောင်မှတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အားလုံး စည်းစည်းလုံးလုံးရှိမှ

ဒီကောင်တွေကို နှိမ်နင်းနိုင်မှာ။ ဒီတော့ တောထဲမှာ ဝါးနီပါးဆိုတဲ့ ဝါးရှိသလား”

ရွာသားတစ်ယောက်က-

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မုဆိုးကြီးရဲ့”

“တောဝက်တွေကို ထောင်ချောက်လုပ်ပြီး ဆော်မလို့ပါဗျာ။ ဝါးဆိုတာက အမျိုးမျိုးရှိတဲ့အထဲမှာ ဝါးနီပါးက အကောင်းဆုံးဖို့လို့ပါ” ကိုအောင်မောင်းက-

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ တညင်းမြောင်ဘဏ်မှာ ဝါးနီပါးက အုပ်လိုက်ပဲ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီ ဝါးနီပါးကို တစ်လက်မခွဲ နှစ်လက်မ အထူ လောက် အရှည်သုံးပေလောက် အချောင်း ၂၀ လောက် ရနိုင်မလား”

“ရပါတယ်။ မနက်ကို ရွာသားတွေလွတ်ပြီး ခုတ်ခိုင်းလိုက်တာ ပေါ့”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် လုပ်ငန်းစကြတာပေါ့ဗျာ”

ရွာသား ၁၄, ၁၅ ယောက်က စောဂျိမ်းကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် အကူအညီပေးကြသည်။ ဝါးများကို ခွဲ၍ စိတ်ပြီးနောက်-

“အရှည် ၃ ပေလောက်ဖြတ်ပြီး အဖျားနှစ်ဖက်စလုံး ချွန်ကြဗျာ။ ပြီးရင် အချွန်ဘက်တွေကို မီးသင်းရမယ်”

စောဂျိမ်းက နမူနာတစ်ချောင်း လုပ်ပြလိုက်ပြီးနောက်-

“ကိုအောင်မောင်း ဝက်တွေက ဘယ်အချိန်လောက် ဝင်တတ် သလဲ”

“တစ်ခါတလေလည်း မှောင်တာနဲ့ ရောက်လာတာပဲ။ တစ်ခါ တလေကျတော့လည်း သက်ကြီးခေါင်းချချိန်လောက် ရောက်လာတတ် တယ်။ မမုန်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် သူတို့ ဝါးချွန်တွေလုပ်နေတုန်း ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ပြောင်းခင်းတွေထဲ သွားပြီး သွားလမ်းလာလမ်း ကြည့်ရအောင်”

“အေး...ကောင်းတယ်။ ဒါဆိုရင် ညကို အစီအစဉ်လုပ်လို့ ရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

စောဂျိမ်းနှင့် ကိုအောင်မောင်းတို့နှစ်ယောက် ရွာပြင်ရှိ လယ် များနှင့် ပြောင်းခင်းများသို့သွားကာ ကိုအောင်မောင်းက တောဝက်များ ဝင်လာတတ်ရာ နေရာများနှင့် ပြန်ထွက်တတ်သော နေရာများကို စောဂျိမ်း က နေရာအနေအထား ပြန်ထွက်တတ်သည့် လမ်းကြောင်းများကို မှတ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

စောဂျိမ်းတို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဝါးချွန်များအားလုံး ပြီးစီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက ရွာသားများအား-

“ဒီဝါးချွန်တွေက တောဝက်ထောင်ဖို့ပဲဗျ။ ဝါးထဲမှာတော့ ဝါးနီ ပါးဝါးက အကျောမှာပြီး စူးရင်လည်း နစ်နေအောင် စူးတတ်တယ်။

ထောင်ပုံထောင်နည်းကတော့ ညနေ ခင်ဗျားတို့လိုက်ရင် တွေ့မှာပေါ့။ သူတို့ကို ခြောက်ဖို့ကတော့ သံပဲတို့၊ ဝါးပိုးဝါးတို့၊ သံချောင်းတို့ အသင့် ယူလာကြပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုသတိထားဖို့ကတော့ ဒီကောင်တွေက အသက် ပြင်းတယ်။ ရင်ညွန့်တို့၊ လည်ချောင်းတို့လောက်စူးမှ သေနိုင်တယ်။ ဝမ်းဗိုက်တို့၊ ခြေထောက်လက်ထောက်တို့ စူးလို့တော့ အပြေးတောင် မပျက်ဘူး။ အဲဒီလို မသေနိုင်တဲ့ ကောင်တွေက လူနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် အသေခံ ပက်တတ်တယ်ဆိုတာ သတိထားရမယ်။ ဝက်အုပ်ဆိုတော့ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ လူတွေမှလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

တက်ကြွနေသောသူများဖြစ်၍ အားလုံးက လိုက်ရန်သဘောတူ ကြသည်။ တချို့ကျတော့ တောဝက်ကို ရင်ဆိုင်ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ညနေစောင်းလောက်တွင် စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့ လယ်ကွင်းပြောင်းခင်းများ ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပြောင်းခင်းများက တောနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်သည့်အပြင် တောဝက်များ၏ ဝင်လမ်းထွက်လမ်းလည်း နီးသော ကြောင့် ရွာသားတစ်ယောက်၏ ပြောင်းခင်းကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

ပြောင်းခင်းက တချို့နေရာများတွင် ဝါးတိုင်များနှင့် စည်းရိုးကားထားသောကြောင့် ထွက်နိုင်မည့်နေရာကို မှန်း၍ စော့ဂျိမ်းက ရွာသားများ အကူအညီနှင့် ဝါးချွန်များကို ဝက်ခေါင်းထိုး သုံးပွင့်ဆိုင် အချို့နေရာတွင် နှစ်ထပ်၊ အချို့နေရာတွင် သုံးထပ်လောက် စိုက်လိုက်သည်။ စိုက်ရာတွင်လည်း ခပ်စောင်းစောင်း စိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...ကိုအောင်မောင်း၊ ခင်ဗျားလူတွေကို ဒီပြောင်းခင်း ပတ်ပတ်လည်မှာ တိုင်တွေစိုက်ပြီး ပါလာတဲ့ ဝါးပိုးဝါးတို့၊ သံပုံးတို့၊ ဝါးတုတ်တို့ကို တစ်နေရာက ကြီးနဲ့ဆွဲလို့ရအောင် လုပ်ခိုင်းလိုက်။ ဝက်တွေ ဝင်လာရင် အဲဒါတွေ လှုပ်ပြီး ခြောက်ရမယ်”

“စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ ငါ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားလိုက်မယ်”
တောဝက် ထောင်ဖို့အတွက် ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားချိန်က နေဝင်ရီတရော၊ စော့ဂျိမ်းနှင့် ကိုအောင်မောင်းက ယာခင်းစောင့်တဲကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ပါလာသော ထမင်းထုပ်၊ ဟင်းထုပ်များကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ စော့ဂျိမ်း မှာထားသည့်အတိုင်း တောဝက်ပစ်ရန် လိုက်ကြမည့် ရွာသားနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပြောင်းခင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပုန်းအိမ်၊ ချုံပုတ်နှင့် ဆင်ခြေလျောတောင်စောင်းများတွင် နေရာယူထားကြသည်။

လဆုတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် လရောင်က မှိန်မှိန်ကလေးသာ ရှိသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီး ဆေးလိပ်တစ်တိုစီနှင့် ထမင်းလုံးစီနေသည့် အချိန်အထိ ပုရစ်သံမှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရ။ တစ်ချက်တစ်ချက် တွင် “ဝေါင်...ဝေါင်”ဟူသော တောကောင် ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံနှင့် “တောက်တောက်တောက်”ဟူသော ဒေါင်းများ ညဘက်တွင် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အချက်ပေးသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ စော့ဂျိမ်းက နာရီကို ကြည့်လိုက်ကာ-

“ကိုအောင်မောင်း၊ ဓ နာရီတောင် ကျော်ပြီဗျ”

“ပြောလို့မရဘူး စော့ဂျိမ်းရဲ့၊ တစ်ခါတလေလည်း စော့တယ်။ တစ်ခါတလေလည်း နောက်ကျတယ်”

“စောင့်ရတာ ကိုယ့်အလုပ်ပေါ့ဗျာ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ ထိုင်နေရင်း မှေးခနဲ ပျော်သွား၍ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာချိန်တွင် စော့ဂျိမ်းနားထဲတွင်-

“ဝေါ...ဝရာ...ဝေါ”

“အိ...အိ...အိ”

စော့ဂျိမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ပြောင်းခင်းထဲသို့ တောဝက်များ ဝင်လာသောအသံများဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်နေသော ကိုအောင်မောင်းအား လက်ကုတ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား တဲပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ပြောင်းခင်းထဲသို့ အခြေအနေကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်နှင့်အတူ ပြောင်းခင်း စည်းရိုးဘေးမှကပ်ကာ မည်းမည်း၊ မည်းမည်းနှင့် အုပ်လိုက်ဝင်လာနေသော တောဝက်များဖြစ်သည်။ တချို့အကောင်များက ဝါးခလောက် ချည်ထားသော တိုင်များအောက်မှ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောင်းခင်း အလယ်လောက် ရောက်သည်နှင့် အစီအစဉ် လုပ်ထားသည့်အတိုင်း စော့ဂျိမ်းက ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“တုတ်...တုတ်”

တုတ်...တုတ် အသံထွက်လာသည်နှင့် ပြောင်းခင်းပတ်လည်မှ ဝါးခလောက်သံများ၊ သံပုံးခေါက်သံများ၊ သံချောင်းခေါက်သံများ၊ တဟေးဟေး တဟားဟား အော်သံများ ဆူညံသွားတော့သည်။ ဆူညံသွားသံနှင့်အတူ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံး တဖျော့ဖျော့မြည်ကာ ဝက်အုပ်က အနောက်ဘက်သို့ တန်း၍ပြေးတော့သည်။

ဝက်အုပ်နောက်ဘက်ကလည်း ရွာသားများက ခလောက်သံ၊ ပုံးသံ၊ သံချောင်းခေါက်သံများပေးကာ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံး ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံသွားတော့သည်။ စော့ဂျိမ်းနှင့် ကိုအောင်မောင်းက လူအုပ်နှင့်ရောကာ ပြေးလိုက်သွားရင်း ပြောင်းခင်းအစပ် ဝါးချွန်

များထောင်ထားသော နေရာအရောက်တွင် ထိုးသံ၊ ခုတ်သံ၊ လူသံ၊ ဝက်သံများ ကြားနေရသည်။ စောဂျိမ်းက-

“ဟေ့လူတွေ...ဝါးချွန်လည်း ထိုးမိကြဦးမယ်နော်။ သတိထားကြ”ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ဒုက္ခပေးနေသော အကောင်များမို့ အညှိုးနှင့် ဆော်နေကြသလား မသိ။ ရွာသားအားလုံး လက်ညှိကြသည်။ နာရီဝက်အတွင်း အခြေအနေအေးချမ်းသွားမှ စစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝက်ကောင်ကြီးအပါအဝင် ဝက်ပေါက်အကောင် အကြီးအသေး ၁၆ ကောင် တိတိ ရလိုက်ကြသည်။ ရွာသားများ ကိုင်ထားသော မီးတုတ်အရောင်အောက်တွင် အတုံးအရုံး။ ထိုအချိန်တွင် တောစပ်ဘက်မှ အော်၍ ပြေးလာနေသော လူတစ်ယောက်ကို လရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူ့နောက်မှ တစ်ရှူးထိုး ပြေးလိုက်လာနေသော တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်။ လူအုပ်နှင့် ပြေးနေသော လူအကြားတွင် ပြောင်းခင်းကို ကာထားသော ဝါးစည်းရိုးက ရှိသောကြောင့် ထိုလူက ဘေးတိုက်အနေအထားအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြေးနေသူနှင့် တောဝက်က ၁၀ ကိုက်လောက်သာ ကွာမည်။ စောဂျိမ်းက ရပ်နေရာမှ ပြေးထွက်လိုက်ကာ ဝါးစည်းရိုးပေါ်ရှိ ဝါးတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တူမီးကြီးကိုတင်ကာ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ဘေးတိုက်အနေအထားအတိုင်း ပစ်ကွင်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ရောက်လာသည်နှင့် စောဂျိမ်းက မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

တူမီးသံက ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းကာ ပဲ့တင်သံနှင့် အတူ ဒိန်းခနဲမြည်အောင် ထွက်သွားသည်။ တောဝက်ကြီးက အရှိန်နှင့် ပြေးနေရာမှ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားကာ တစ်ပတ်လည်၍ ခွေကျသွားသည်။ ရွာသားများက လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့နှင့် တောဝက်လဲသွားရာဆီသို့ သွားမည်အပြုတွင် စောဂျိမ်းက-

“ဟေ့လူတွေ...အရမ်းမသွားနဲ့၊ ဒီကောင်တွေက အသက်ပြင်းတယ်။ ချက်ကောင်းမမှန်ရင် အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စောဂျိမ်းက ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်သွားကာ ဝက်ကြီးနားအရောက်တွင် မြေကြီးခဲတစ်ခဲနှင့် ပစ်လိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ရွာသားများက တပျော်တပါးနှင့် ဝိုင်းအော်လိုက်ကြသည်။ စောစောက ဝက်ကြီးရှေ့က ပြေးနေသော ရွာသားတစ်ယောက်လည်း အနားကို ရောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွဲကာ ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံးတွင်လည်း သွေးများ စီးကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွာသားတစ်ယောက်က-

“စစ်တင်၊ မင်းဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

“အဲဒီအကောင်က ဝါးချွန်လွတ်ပြီး ပြေးတဲ့အကောင်ကွ။ ငါက လှံနဲ့ ပြေးထိုးလိုက်တာ လှံတန်းလန်းနဲ့ ဒီကောင်က တောစပ်ကို ထွက်ပြေးတော့ ငါက နောက်ကလိုက်တာ၊ တောစပ်ကိုလည်း ရောက်ရော ဒီကောင်က ချုံတစ်ခုထဲကနေ ခိုနေပြီး ငါ့ကို လိုက်ပက်တော့တာပဲ။ ငါက တွေ့တဲ့ သစ်ကိုင်းတစ်ခုနဲ့ ကောက်ရိုက်လိုက်တာ သစ်ကိုင်းက ကျိုးပြီး ငါ့ကို ပက်မိသွားတယ်။ ငါက ထပြေးတော့ နောက်ကနေ လိုက်ပက်တော့တာပဲကွ”

“ဒါဆို ဒီသွေးတွေက ဝက်ပက်လိုက်လို့ပေါ့။ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

စစ်တင်က စကားပြောရင်း မျက်စိမျက်နှာ မျက်နေသည်။ ရွာသားများက မီးတုတ်ကြီးတကားကားနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေသောကြောင့် ရှက်နေပုံရသည်။

“သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေရင် သွေးထွက်လွန်သွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်နေရာလဲ ပြစမ်းပါဦး”

“ဟိုပေါင်ခြံထဲမှာကွ”

“ဒါဆိုရင် မတော်ရာဗျာ...”

စောဂျိမ်းက သဘောပေါက်ကာ

“ကဲ ကဲ...ဟောလူတွေ သူ့ကို ပြောင်းခင်းထဲက တဲဆီကို သယ် သွားကြ၊ တော်ကြာ သွေးထွက်လွန်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျမှ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရအောင်”

အဖြစ်က ငိုအားထက်ရယ်အားသန်၊ စစ်တင်ကို ဝက်ပက်ခံရစဉ်က ပေါင်ခြံထဲက ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မတော်နေရာတွင်လည်း ပူခနဲ ဖြစ် သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဝက်လိုက်အပက်ခံနေရသည့်စောကြောင့် သေသေချာချာ မကြည့်အားဘဲ ပြေးနေရသည့်အတွက် သွေးများထွက်နေ သည်ကိုပင် မသိ။ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်မှ စစ်တင်က စိတ်ပူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်က ပေါင်အတွင်းဘက်တွင် ငါးလက်မခန့်သာ အစွယ်ရာ ခြစ်မိသွားခြင်းဖြစ်၍ အသားထဲတွင် စပါးလုံးတစ်ထောက်ခန့်သာ နစ်သွား ခြင်းကြောင့် သွေးများ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လုံချည်က တစ်တောင်လောက် ပေါက်ပြဲသွားကာ တခြား ဘာ ဒဏ်ရာမျှမရှိ။ ပိစပ်ရွက်အရည်ညှစ်ထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်မှ သွေးထွက်ရပ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ စစ်တင်လည်း မျက်နှာလန်းလန်း ဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားသည်။ ရွာသားများက အဖြစ်မှန်သိကြ၍ ဝိုင်းရယ် ကြသည်။ စောဂျိမ်းက-

“ကိုစစ်တင် အဖြစ်က ကျွန်တော်ငယ်ငယ် မုဆိုးသက်မနုသေး ခင်က အတူတွဲလိုက်တဲ့ မုဆိုးစိန်တစ်လုံးလို ဖြစ်နေပြီ”

အားလုံး စောဂျိမ်းပြောသော မုဆိုးကြီး စိန်တစ်လုံးအကြောင်းကို သိချင်ကြ၍ ဝိုင်းမေးကြသောကြောင့်-

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဘိုကလေးမြို့အောက်ဘက် ကျွန်းညိုကြီးတောထဲမှာ မုဆိုးကြီးစိန်တစ်လုံးဆိုတာ ကြုံဖူးတယ်။ သူ့ အမည်ရင်းက မုဆိုးကြီး စိန်ဖြိုးဗျ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆုံမှ စိန်တစ်လုံး ဖြစ်သွားတာ။ တောပစ်ထွက်ကြဖို့ ဘိုကလေးမြို့က ကိုစိန်သောင်းရယ်၊ အမာရွာက ကိုဘုပုရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွဲညိုကြီးတောကို ရောက်လာ တော့ ကိုဘုပုနဲ့ မိတ်ဆွေရင်း မုဆိုးကြီး စိန်ဖြိုးဆီကို ဝင်ကြတယ်။

သူက နယ်ခံမုဆိုးပေမယ့် သူ့မှာ ဒူးလေးပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သေနတ်တွေပါကြတော့ သူကလည်း သဘောကျနေတယ်။ ရောက်ပြီး နောက်ရက်မှာ တောပစ်ထွက်ကြတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင် နဲ့ ဆတ်တစ်ကောင် ရအပြီးမှာ တောဝက်အုပ်နဲ့ တိုးတော့ လူကွဲသွား ကြတယ်။ မုဆိုးကြီးစိန်ဖြိုးနဲ့ ကိုဘုပုက တစ်တွဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစိန် သောင်းက တစ်တွဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုစိန်သောင်းက တောဝက်တစ်ကောင်စီ ပစ်အပြီး ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဝက်တောင်း တစ်ကောင်ကို ထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မုဆိုးကြီးစိန်ဖြိုး ခြေထောက်မှာ သွေးတွေစီးကျနေတာ တွေ့တော့ သူက ငါ့ကို ဝက်ပက်လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါးတဲ့ဆိုတော့ စိတ်အေးသွားတာပေါ့ဗျာ။ မုဆိုးကြီးက သတ္တိကောင်းတယ်။ အတွေ့အကြုံ များတယ်ဆိုတော့ သူ့ဒဏ်ရာအတွက် စိတ်မပူကြဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝက်ပက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ မုဆိုးကြီး စိန်ဖြိုးရဲ့ မတော်ရာကို အပက်ခံလိုက်ရတာဖြစ်ပြီး၊ ကပ်ပယ်အိတ်တစ်လုံး ပြုတ်သွားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ငိုရခက်ရယ်ရ အခက်ပေါ့ဗျာ။ မုဆိုးကြီးကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ရွာပြန် ရောက်မှ ရမ်းတုတစ်ယောက်က ချုပ်ပေးလို့ ပြန်ကောင်းသွားတယ်။ အဲဒီကစပြီး မုဆိုးကြီးစိန်ဖြိုး နာမည်ပျောက်ပြီး မုဆိုးကြီးစိန်တစ်လုံးလို နာမည်တွင်သွားတော့တာပဲ”

ရွာသားများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုစစ်တင်လည်း ရယ်နိုင်တော့သည်။ ကိုအောင်မောင်းက-

“စစ်တင်ရေ မင်းအဖြစ်က စောဂျိမ်းပြောတဲ့ မုဆိုးကြီးစိန်တစ်လုံး လိုဖြစ်တော့မလို့ နည်းနည်းပဲ လိုတော့လား”

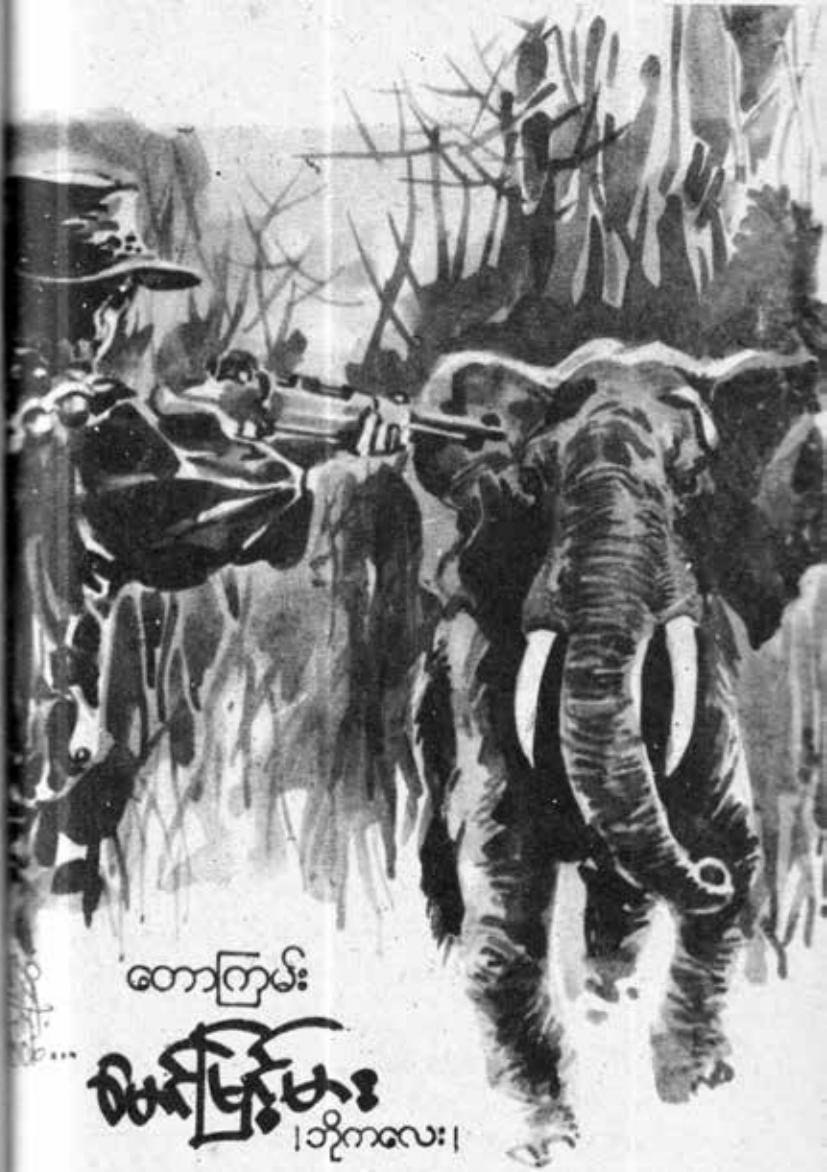
ထိုညက ကိုအောင်မောင်းတို့ တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတလူလူနှင့် ဖြစ် သည်။

စောဂျိမ်း၊ ကိုအောင်မောင်းနှင့် တောဝက်လိုက်သော ရွာသား

များက ကိုအောင်မောင်းအိမ်တွင် ထိုညတစ်ညလုံး အောင်ပွဲဆင်လျက်။
မိုးပြဒယ်ကြီးထဲတွင် လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိသော ဝက်သားတုံးကြီး

များ။
ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် တချို့ထောင်လျက်၊ တချို့လဲလျက်
ရှိသော ချက်အရက်ပုလင်းများ။

သီတန်နှင့်သီကာ ကင်ထားသော တောဝက်နံကင်များ။
မိုးထိန်ထိန်လင်းသည်အထိ တစ်ယောက်မျှ မနိုးကြသေး။

တောကြမ်း
မောင်မြင့်မား
|ဘိုကလေး|

တောကြမ်း

မုဆိုးကြီးဦးတက်ခေါင်က ဦးဆောင်ကာ ရိုးမတောအတွင်းသို့ ချီတက်လာရသော်လည်း ဦးတက်ခေါင်က စိတ်ပါလှသည် မဟုတ်။ တောပစ်၊ အမဲလိုက်အလုပ်ဆိုသည်မှာ အပျော်သဘောဖြင့် ထွက်ကြသော သူများအဖို့ သားကောင်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ ပစ်ရခတ်ရလျှင် ပြီးရောဆိုပေမယ့် ဦးတက်ခေါင်တို့လို ဝါရင့်မုဆိုးကြီးတွေအဖို့ ထိုကိစ္စ မျိုးကို ရှောင်သည်။ ကျည်တစ်ထောင်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ မလွဲ မရှောင် သာမှ ကျည်ကို သုံးသည်။ သုံးလျှင်လည်း အကျိုးရှိအောင် သုံးသည်။

နောက်တစ်ချက် တောပစ်ထွက်မည်ဆိုလျှင် မိမိဇနီးကလွဲ၍ မည်သူမျှ မပြော၊ ဇနီးတောင်မှ မပြောဖြစ်လို့ ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိနှင့် အဖော်လိုက်မည့် မုဆိုး သို့မဟုတ် တပည့်ကိုလည်း စိတ်တူကိုယ်တူ စည်းကမ်းရှိသူကိုသာ ခေါ်တတ်သည်။ စကားများများ ပြောသူကိုပင် မကြိုက်။

တောဆိုသည်က အင်မတန်လျှို့ဝှက်သည်။ နက်နဲသည်။ တချို့ တောများက နတ်ကြီးသည်။ အများအယွင်း လုံးဝသည်းမခံတတ်။ တင် မြောက်ပသပြီးမှသာ တောပစ်ရသည်။ တင်မြောက်ပသာတာတောင် အများအယွင်းရှိလျှင် အနှောင့်အယှက် တွေ့ရတတ်သေးသည်။

ဆိုတော့၊ မုဆိုးကြီး ဦးတက်ခေါင် ခေါင်းနောက်မည်ဆိုတာက

လည်း နောက်ချင်စရာ။ တောပစ်မည်ဆိုသော အဖွဲ့က ဦးတက်ခေါင် အပါအဝင်(၈)ယောက်တိတိ။ စားစရာ သောက်စရာ အပြည့်အစုံ၊ အနားယူဖို့ရာ ရွက်ထည်တဲတောင် ပါလိုက်သေးသည်။ တောစီးဖိနပ်၊ မှန်ပြောင်း၊ ကင်မရာ၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ စီးဖို့၊ အမဲလိုက်သည်နှင့် မတူ ပျော်ပွဲစားထွက်သည်နှင့် တူနေသေးသည်။

သစ်တောအရေးပိုင်ကြီးက လူလွတ်၍တစ်မျိုး၊ လူကိုယ်တိုင်တစ်ပုံ လာခေါ်နေသောကြောင့် မဖြစ်မနေ လိုက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးတက် ခေါင်၏ သေနတ်မကောင်းလျှင် သစ်တောအရေးပိုင်ကြီးထံမှ အကူအညီ တောင်းနေကြဖြစ်သောကြောင့် ကျေးဇူးရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးတက်ခေါင်၏ တပည့်ဖြစ်သူ စောဂျိမ်းကို အပြေးအလွှား သွားခေါ်ရသည်။ အရေးပိုင်ကြီး နှင့်အတူ ထွက်လာကြတော့ တောပစ်အဖွဲ့သည် တောပစ်ပုံစံနှင့်မတူ ရှင်လောင်းလှည့်လာသလို တသီတတန်းကြီး ဖြစ်သည်။

နေ့ပွင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း သစ်ရွက်သစ်ခက်၊ မြက်ပင်များပေါ်တွင် ရှိသော နှင်းစက်များက မပျောက်သေး။ နေရောင်ခြည်တန်းက သစ်ပင် သစ်ကိုင်းကြားမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ အရေးပိုင်ကြီးက ဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ တပြုံးပြုံးဖြင့် ဟိုငေးသည်ငေး လျှောက်လာသည်။ သူ့တပည့်များကလည်း ပါလာသော သေနတ်များကို တရမ်းရမ်းဖြင့် ပျော်နေကြသည်။ စောဂျိမ်းကတော့ သူ့ဆရာ ဦးတက်ခေါင် အခြေအနေ ကို ကြည့်ကာ ဒူးလေးကြီးကို ထမ်း၍ ကုတ်ကုတ်ကလေး လိုက်လာသည်။

တောလမ်းက မြေပြန့်မဟုတ်၊ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နှင့် အတက် အဆင်းဖြစ်သည်။ မှိုင်းပျံ့ပျံ့ တောင်တန်းကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရ သည်။ တစ်နာရီကျော်လောက် တောတွင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသော် လည်း သားကောင်ကြီးကြီးမားမား ဝေး၍ ရှဉ့်၊ ယုန်၊ တောကြက်လောက် တောင် မတွေ့ရသေး။ သစ်ပင်များပေါ်မှ ကျေးငှက်သာရကာများ၏ အသံများကလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အရေးပိုင်ကြီးက ဆေးပြင်း လိပ်ကိုခဲကာ-

“မုဆိုးကြီးတက်ခေါင် တောသာဆိုတယ်၊ ဘာကောင်မှလည်း မတွေ့ရသေးပါလား”

“အရေးပိုင်ကြီး တောဆိုတာ စည်းကမ်းရှိရတယ်။ အရေးပိုင်ကြီးကို သတိပေးချင်တာက ဆေးလိပ်မသောက်ပါနဲ့၊ တောကောင်တွေက အနံ့ခံကောင်းတယ်။ ဆေးလိပ်နဲ့ရရင် ဘာကောင်မှ လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“အေး ဟုတ်သားပဲ။ ကျုပ် မေ့သွားတယ်။ ကျုပ်က ဆေးလိပ် ထုပ်တောင် ယူလာတာ”

“ဆေးပြင်းလိပ်က အနံ့ပြင်းတယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီနေရာမှာပဲ ထားခဲ့တော့”

“ကောင်းပြီ မုဆိုးကြီး”

“နောက်တစ်ခုက အရေးပိုင်ကြီး တပည့်တွေကိုလည်း စကား ကျယ်ကျယ် မပြောပါနဲ့လို့၊ ပြောရင်လည်း တိုးတိုးပြောပါလို့”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ”

အရေးပိုင်ကြီးက သူ့တပည့်များကို စကားကျယ်ကျယ် မပြောရန် သတိပေးလိုက်ပြီးနောက် ခရီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နာရီ လောက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်အထိ သားကောင်ဆို၍ အရိပ်အယောင် ပင် မတွေ့ရသေး။ အားလုံးလည်း ချွေးများ ရွံ့နေကြပြီဖြစ်သည်။ အရိပ်ကောင်းလှသော ထိန်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ ခဏနားလိုက်ကြသည်။ ဦးတက်ခေါင်က ပါလာသော လက်ဖက်နှင့် ငါးကင်များကိုထုတ်ကာ ထိန်ပင်အောက်တွင်ချ၍ တင်မြှောက်ပသလိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကြီး၏ တပည့်များက စားစရာ သောက်စရာနှင့် နိုင်ငံခြား အရက်ပုလင်းများကို အခင်းတစ်ခုပေါ်တွင် ချလိုက်ကြသည်။

အရေးပိုင်ကြီးက ဦးတက်ခေါင်နှင့် စောဂျိမ်းကို ဝိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်ရန် ခေါ်သော်လည်း ဦးတက်ခေါင်က သောက်တတ်သူမဟုတ်၍ စောဂျိမ်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ စောဂျိမ်းက ကြိုက်တတ်သည်။ တောလိုက်လျှင် ရေဘူးထဲတွင် တောအရက်ထည့်ကာ ယူသွားတတ်သည်။

ယခု အရေးပိုင်ကြီးတို့ဝိုင်းတွင် မသောက်ဖူးသော နိုင်ငံခြားအရက်များကို တွေ့နေရသောကြောင့် သွားရည်ကျနေသူ ဖြစ်သည်။

တောကြီးခေါင်ခေါင်တွင် ပျော်ပွဲစား ထွက်နေသကဲ့သို့ ကြက်ကြော်များ၊ လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိ ဝက်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်၊ ကြက်သွန်ချဉ်၊ ထောပတ်ထမင်းများဖြင့် မြိုင်ဆိုင်လှသည်။ စောဂျိမ်းကတော့ ဖန်ခွက်အတွင်း ထည့်ထားသော ဝါဝါအရည်များကို တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် သောက်နေသည်။ ဦးတက်ခေါင်ကတော့ စည်းကမ်းကြီးသည်။ သူ့တွင် ပါလာသော ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို စားကာ ရေနဲ့ မျှောချနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ-

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

အရေးပိုင်ကြီးက ဦးတက်ခေါင်ကို ဘာသံလဲဟူသော အနေအထားဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးတက်ခေါင်က ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေသော အသံကို နားထောင်ပြီး...

“အရေးပိုင်ကြီး၊ တောဆင်တွေ ဝါးလုံးကို ချိုးနေတဲ့အသံတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

အရေးပိုင်ကြီးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ...

“မုဆိုးကြီးတက်ခေါင် တကယ်ပြောတာလား”

“အသံတွေ ကြားရတာ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မုဆိုးကြီး တက်ခေါင် ကျုပ် ဆင်ပစ်ချင်တယ်”

“အရေးပိုင်ကြီး ဆင်ပစ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန် အန္တရာယ်များပါတယ်။ အရေးပိုင်ကြီး အမဲပစ်ထွက်လာတာ တခြားသားကောင်ရရင် မကောင်းဘူးလား၊ တခြားသားကောင်ရဖို့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“တခြားသားကောင်ထက် ဆင်ပစ်လိုရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။

ငါက ဆင်စွယ်ကို လိုချင်တာ၊ ဆင်စွယ်ကို အိမ်မှာ အလှချိတ်ထားချင်တာ”

“အရေးပိုင်ကြီး အရင်တုန်းကရော ဆင်ပစ်ဖူးပါသလား”

“ဟေ...ဒီလိုတော့ ငါတစ်ခါမှ မပစ်ဖူးသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင် မပစ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန္တရာယ်များလို့ပါ”

“အန္တရာယ်ကို ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ မုဆိုးတက်ခေါင် တစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲဟာ”

“ကျွန်တော့် မုဆိုးတစ်သက်မှာ ဆင်ကို တစ်ခါပဲ ပစ်ဖူးပါတယ်။

ဒါတောင် ရင်ဆိုင်တွေ့လို့ မလွဲမရှောင်သာ ပစ်ရတာပါ”

“မုဆိုးလုပ်ပြီး တယ်ကြောက်တတ်တာကိုး။ ကျုပ်ကို မယုံလို့

လား၊ ကျုပ်ဆီမှာ ကျည်အမာထည့်ပစ်လို့ရတဲ့ ပွိုင့်(၅၀၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်ဖယ်ကြီး ပါလာပါတယ်။ ဒီသေနတ်က ကျား၊ ဝံ၊ ခိုင်း၊ ပြောင်

အပြင် ဆင်လောက်သာ အေးအေးဆေးဆေး ပစ်လို့ရတယ်။ ကျုပ် တပည့်ဆီမှာ ပွိုင့်(၃၀၀)ရိုင်ဖယ်ကြီးတောင် ပါသေးတယ် မကြောက်ပါနဲ့”

“အရေးပိုင်ကြီး ဆန္ဒရှိရင်လည်း သွားကြတာပေါ့။ တောဆင်ရိုင်း

တွေ ရှိတဲ့နေရာကတော့ အတော်ဝေးပါသေးတယ်”

“အခုတောင် အသံတွေ ကြားနေရသေးတာ ဝေးသေးလို့လား”

“အခု ဝါးတွေကို ချိုးနေတဲ့အသံက တစ်မိုင်လောက်ဆီက ကြား

ရတဲ့ အသံတွေပါ”

“ဪ...ဒါဆို အခု ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြရအောင်”

အရေးပိုင်ကြီး တပည့်များက စားစရာ သောက်စရာများကို သိမ်းဆည်းကြပြီးနောက် တောဆင်ရိုင်းများ၊ အသံကြားရာဆီသို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ချီတက်လာကြသည်။ တောကအပေါ်တွင် အင်ကြင်း၊ ပိတောက်၊ သစ်ပုတ်၊ သစ်စိမ်း၊ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးပင်များနှင့် ရှုပ်နေသလောက် အောက်ခြေ

တွင်လည်း ဘူးကလိန်ချုံ၊ ဆူးရစ်ချုံ၊ ဇန်ရွဲချုံ၊ စွန်လက်သည်းချုံများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ တပြောင်းပြောင်း အသံများက တဖြည်းဖြည်း နီးလာချေပြီ။

ဦးတက်ခေါင်က သစ်ရွက်ခြောက်များကို ကောက်ကိုင်ကာ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။ တော်သေးသည်။ ဦးတက်ခေါင်တို့အဖွဲ့က လေအောက်က ဖြစ်နေသောကြောင့် အေးဆေးစွာပင် ချုံများကို တိုးရင်း ဝင်လာကြသည်။ ပြေပြေလျော့လျော့ ကုန်းစောင်းကလေးအတိုင်း ဆင်းလာကြရင်း ခမောင်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် အရောက်တွင် ဦးတက်ခေါင်က လက်ပြု၍ ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အရေးပိုင်ကြီးကို ခေါ်ကာ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ရေလှိုင်းကြီးများ တလိပ်လိပ်တက်လာနေသလို ဝါးတောကြီးက လှုပ်ခါနေသည်။ ဝါးတောကြီးက အနိမ့်ပိုင်းဖြစ်၍ ဦးတက်ခေါင်တို့ ရပ်နေသော နေရာက အမြင့်ဖြစ်သောကြောင့် လှုပ်ခါနေသော ဝါးတောကြီးကို အတိုင်းသာ မြင်နေရသည်။ ဝါးချိုးနေသော အသံများက အတိုင်း သား ကြားနေရသည်။

“အရေးပိုင်ကြီး အဲဒါ ဆင်အုပ်ကြီးပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဝါးပင်တွေ တလိပ်လိပ်တက်နေတာ မြင်ရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဆင်အုပ်ကြီး ဝါးတောကို တိုးနေတာ ဝါးရွက်တွေစား၊ ဝါးမျှစ်တွေစား၊ ဝါးလုံးတွေချိုး လုပ်နေလို့ ဝါးပင်တွေ သိမ့်သိမ့်ခါနေတာပေါ့”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ကျုပ်က အသံတွေပဲကြားပြီးတော့ အကောင် မမြင်ရလို့ ကိုက် ၁၅၀ လောက်တော့ ဝေးမယ်ထင်တယ်”

“အရေးပိုင်ကြီး ပစ်ချင်ရင် လူပိုတွေထားခဲ့။ ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ် တပည့် စောဂျိမ်းရယ်၊ အရေးပိုင်ကြီးရယ်၊ နောက် ဘယ်သူ့ခေါ်ဦးမလဲ”

“ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက် ခေါ်မယ်။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ပေါ့”
အရေးပိုင်ကြီးက သူ့တပည့် နှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ဆင်ခြေလျှာ

အတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကိုက် ၅၀ လောက် အရောက်တွင် ဆင်ခြေ လျောအောက်ခြေဆီမှ သစ်ပင်သစ်ကိုင်း ချုံများ လှုပ်ရှားသံနှင့်အတူ။

“ဝေါ...မြော...မြော”

ဟူသော အသံကြီး ကြားလိုက်ရကာ ဦးတက်ခေါင်တို့ ဆင်းလာ ရာ ဆင်ခြေလျောအတိုင်း အပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသော ဦးကင်းမည်း မည်းကြီးနှင့် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်။ ဦးတက်ခေါင်တို့မှ ‘ဟယ်’ခနဲ အသံ ထွက်သွားကာ ငါးယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် တကွဲတပြားစီ ဦးတည် ရာသို့ ထွက်ပြေးကုန်ကြတော့သည်။ ဦးတက်ခေါင်နှင့် စောဂျိမ်းက နီးရာ သစ်ပင်ကြီးဘေးတွင် ဝင်ကပ်လိုက်ကြသည်။ ဦးတက်ခေါင်က သူ့ တူမိး ကြီးကိုပစ်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင်...

“ဖောင်း...ဖောင်း”

ဆိုသော အသံကို ခပ်နီးနီးနေရာမှ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဦးတက်ခေါင်က ဆင်ကြီးတက်လာရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝေါ... မြော အသံများသာ ကြားလိုက်ရ၍ ဆင်ကြီးကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့။ နောက်သို့ ပြန်ပြေးဟန်တူသည်။ သေနတ်သံက အရေးပိုင်ကြီးနှင့် သူ့ တပည့်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ယောက် ပစ်လိုက်မည်ထင်၍ ဦးတက် ခေါင်က ရှာကြည့်လိုက်သည်။ စောဂျိမ်းက ကပ်နေရာကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ သစ်တိုပင်ကြီးတစ်ပင် ခွကြားတွင် ရောက်နေသော အရေးပိုင်ကြီးနှင့် သူ့တပည့်တစ်ယောက်၊ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဦးတက် ခေါင်တို့ နှစ်ယောက်ပင် သစ်ပင်ပေါ် မရောက်သေး၊ သူတို့က ရောက် နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

ဦးတက်ခေါင်က သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ကာ တွေးနေမိသည်။ ဆင်ကို တကူးတက မပစ်ဖူးသော်လည်း အကြားအမြင် ဗဟုသုတတော့ ရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ ဦးတက်ခေါင်တို့က လေအောက်က လာသူဖြစ်သော ကြောင့် ဦးတက်ခေါင်တို့ ရောက်လာခြင်းကို ဆင်အုပ်ကြီးက မသိနိုင်။ သို့သော် ဦးတက်ခေါင်တို့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တက်လာသော ဆင်ကြီးက

အဘယ်ကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။ ဦးတက်ခေါင် မပစ်လိုက်ရသော် လည်း အရေးပိုင်ကြီးက သူ့ ပွိုင့်(၅၀၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်းဖယ်ကြီးနှင့် နှစ်ချက်တိတိ ပစ်လိုက်သည်ကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ ရိုင်းဖယ်သံက တောသံနှင့်အတူ ဟိန်းထွက်သွားသောကြောင့် ဆင်အုပ်ကြီးက ထိုအသံ ကို ကောင်းစွာ ကြားနိုင်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ကြားနိုင်လျှင် ဆင်အုပ်ကြီး ကြောက်လန့်စွာ ထွက်ပြေးသောအသံကို တစ်တောလုံး ဆူညံနေအောင် ကြားရမည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော အသံမျိုး မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ် နေသောကြောင့် ဦးတက်ခေါင် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အရေးပိုင်ကြီးနှင့် ဦးတက်ခေါင်တို့ တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြ သည်။

“မုဆိုးကြီးတက်ခေါင် ကျုပ် လက်မြန်မြန်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာ ထိသွားပုံရတယ်။ ကျုပ် ပွိုင့်(၅၀၀)ရိုင်းဖယ်က အရမ်းပြင်းတာ၊ လိုက် ကြရင် ကောင်းမလား။ နောက်ပြီး စွယ်စုံကြီးဗျ။ အစွယ်နှစ်ချောင်းက ဖွေးပြီးတော့ ကော့တက်နေတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် ဝဲဘက် ခပ်ယွန်းယွန်း ဝါးတောလေးဆီမှ ‘ရွမ်း ရွမ်း’ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဦးကင်းမည်းမည်းကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက် ကြရသည်။ ဦးတက်ခေါင်က အသင့်ကိုင်ထားသော တူမိးကြီးကို ထိုး၍ ချိန်လိုက်ချိန်တွင် အရေးပိုင်ကြီးကလည်း သူ၏နှစ်လုံးပြူး ရိုင်းဖယ်ကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်ကို ဦးတက်ခေါင် သတိပြုလိုက်မိသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်သား သေနတ်ခလုတ်များကို မဆွဲလိုက်မီ မည်းမည်းဦးကင်း ကြီးက ရုတ်ချည်းပျောက်သွားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း...

“င...ဖောင်း”

အရေးပိုင်ကြီးထံမှ ကျည်နှစ်ချက် ဆက်တိုက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ် သည်။ ဦးတက်ခေါင်ပင် လန့်သွားသည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် ချက်ပိုင်သော ပစ်ကွင်းမဟုတ်။ ချက်မပိုင်သော ပစ်ကွင်းက သားကောင်ကို

သေလောက်သောဒဏ်ရာ မရစေဘဲ ဒဏ်ရာကြောင့် ကျားနာခဲ့ခဲ့တတ်သည်။ ဦးတက်ခေါင်က တော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“အရေးပိုင်ကြီး ဘာလို့ ပစ်ရတာလဲ”

“ဆင်ကြီးလေ၊ မုဆိုးတက်ခေါင်က လက်နှေးတာကိုး”

“ခဏပဲ မြင်လိုက်ရတာ ချက်ကောင်းကို ပစ်လိုက်ရလို့လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အရေးရတုန်းပေါ့”

ထိုအချိန်တွင် ‘ရွမ်း...ရွမ်း’ဟူသော အသံနှင့်အတူ မျက်စောင်းထိုးနေရာလောက်မှ ဘေးတိုက်အနေအထားအတိုင်း ကိုယ်လုံးမည်းမည်းကြီးပေါ်လာကာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သစ်ရွက် သစ်ခက်များ အကြားတွင် ပျောက်သွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရေးပိုင်ကြီးတစ်ယောက် ချိန်ဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။ ဦးတက်ခေါင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်ရပ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဝါးတောအတွင်းမှ ဆင်အုပ်ကြီး တက်လာသလို ‘ခေါ...ဝရော...မြောင်း...မြောင်း’အသံများက တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ အရေးပိုင်ကြီး ဦးတက်ခေါင်၊ စောဂျိမ်းနှင့် အရေးပိုင်ကြီး တပည့်နှစ်ယောက်ပါ စောစောက အရေးပိုင်ကြီး တက်ခဲ့သော သစ်တိုပင်ကြီးဆီသို့ ပြေးကာ အလှအယက် တက်လိုက်ကြသည်။ တစ်တောလုံး ဆူညံနေဆဲ။ အားလုံးသစ်ပင်ပေါ် ရောက်နေသည်အထိ ဆင်အုပ်ကြီးတက်လာသော အသံက ကြားနေရဆဲ။ အားလုံးအထိတ်တလန့်နှင့် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ကြည့်နေကြသည်။

အသံများက ကြားနေရဆဲ။ ချုံပင်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်းနှင့် ဝါးပင်များက ဆင်အုပ်ကြီး တိုးဝှေ့လာသလို တလိမ့်လိမ့် လှုပ်ရှမ်းနေဆဲ။ တကယ်တမ်း ဆင်အုပ်ကြီး တက်လာပါက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သစ်တိုပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာနိုင်သော်လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှပင် တက်လာတာ မတွေ့ရသေး။ ဦးတက်ခေါင်ကတော့ မုဆိုးအတွေ့အကြုံအရ

သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုအတူ စောဂျိမ်းလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စောဂျိမ်းက...

“အဘတက်ရေ သိပ်မဟန်ဘူး ထင်တယ်”

“အေး၊ ငါလည်း သိတယ်ကွ”

ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပင် ဆူညံနေသော အသံများက ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ သစ်တိုပင်ပေါ်မှ လူတစ်စုလည်း အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“မုဆိုးတက်ခေါင် ဆင်အုပ်ကြီးတော့ ပြေးပြီ ထင်တယ်”

ဦးတက်ခေါင်က ဘာမှ ပြန်မမြေ၊ ငြိမ်၍နေသည်။ နေလည်း စောင်းပြီ။ နေဝင်ချိန် မဟုတ်သေးသော်လည်း တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြောင့် တောအတွင်းက အနည်းငယ် မှောင်နေသည်။

“မုဆိုးတက်ခေါင် ဒါလောက်ဆိုရင် တောဆင်ရိုင်းအုပ်ကြီး မရှိလောက်တော့ပါဘူး။ ဆင်းရအောင်လေ”

“အရေးပိုင်ကြီး ဆင်ရိုင်းအုပ်လို့ ထင်သလား”

“မုဆိုး တက်ခေါင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စွယ်စုံဆင်ကြီးကို ပစ်လိုက်ရတဲ့ဟာ ကျုပ် ပျိုင့်(၅၀၀) နှစ်လုံးပြူးရိုင်းဖယ်ဆိုတာ ချက်ကောင်းမှန်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် ဆင်ကို သေနိုင်တယ်။ အခုတော့ ချက်ကောင်းမထိတော့ မရလိုက်ဘူး။ ဒီအခြေအနေဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်တောကောင် ပစ်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်က ဇန်ရွဲချုံတစ်ခု၏ နောက်မှ ထွက်လာကာ နားရွက်ကလေးထောင်လျက် ဟိုသည်ကြည့်လျက် လုပ်နေသည်။ ဦးတက်ခေါင်ရော အရေးပိုင်ကြီးပါ သေနတ်ကိုယ်စီ ချိန်လိုက်ချိန်တွင် ချေ(ဂျီ)က ဇန်ရွဲချုံထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အရေးပိုင်ကြီးက မုဆိုးဦးတက်ခေါင်အား လက်ကာပြလိုက်ကာ ပျိုင့်(၅၀၀)နှစ်လုံးပြူးကြီးကို ကျကျနန ချိန်လိုက်သည်။ ချေ(ဂျီ)က ဇန်ရွဲချုံထဲမှ ခေါင်းထွက်ကာ

တစ်နေရာကို ကြည့်နေသော မြင်ကွင်းကို အတိုင်းသား မြင်နေရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချေ(ဂျီ)က ခေါင်းကလေးလှည့်ကာ ဇန်ရွဲချုံထဲသို့ ခေါင်းပြန် အဝင်တွင်...

“ဖောင်း”

“သေပါပြီဗျ”

ခလုတ်ဆွဲလိုက်ပြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် အရေးပိုင်ကြီး လန့်သွားသည်။ မုဆိုးဦးတက်ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးတက်ခေါင်ကတော့ ဇန်ရွဲချုံဘက်ကိုသာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မုဆိုးကြီးတက်ခေါင် စောစောက လူတစ်ယောက် အော်လိုက်တဲ့ အသံ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားလိုက်တယ်”

“ကျုပ် ပစ်လိုက်တာ ချေ(ဂျီ)ပဲ”

“အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားနေတာ၊ တောထဲက လူဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့ပဲရှိတာ။ ဒီအပင်ပေါ်မှာက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်နေတဲ့ အရေးပိုင်ကြီး တပည့်သုံးယောက်များ ဒီဘက်ကို ရောက်လာလို့လား”

“ဟုတ်သားပဲ မုဆိုးကြီး တက်ခေါင်၊ ကျုပ်လည်း အခုမှ သတိရတယ်။ ချေ(ဂျီ)ကိုမထိဘဲ လူကိုများ ထိသွားလို့လား”

“သေပါပြီဗျ”

ဇန်ရွဲချုံထဲက ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင် မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ချေ(ဂျီ)ကိုမထိဘဲ ကျုပ်ပစ်လိုက်တာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ထိသွားတယ်ထင်တယ်။ ဆင်းကြည့်ရအောင်”

သစ်တိုပင်ပေါ်မှ ငါးယောက်လုံး ဆင်းလာကြတာ ဇန်ရွဲချုံရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ အနားရောက်သည်နှင့်

“သေပါပြီဗျ”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အရေးပိုင်ကြီးက ချုံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ...

“အထဲက ဘယ်သူလဲဟေ့”

ဘာသံမျှ မကြားရ။ သစ်တောကလည်း ခပ်မှောင်မှောင် ဇန်ရွဲချုံကလည်း အုပ်ကောင်းသောကြောင့် အထဲကို ချောင်းကြည့်သော်လည်း ဘာမှ မမြင်ရ။ မေးလိုက်ကာမှ အထဲက အသံလည်း ပျောက်သွားသောကြောင့် အရေးပိုင်ကြီးက မုဆိုးကြီးတက်ခေါင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စောဂျိမ်းနှင့် အရေးပိုင်ကြီး တပည့်နှစ်ယောက်ပါ ဇန်ရွဲချုံပတ်ပတ်လည်ကို လိုက်ချောင်းသော်လည်း ချေ(ဂျီ)လည်း မတွေ့။ လူလည်း မတွေ့။ ဦးတက်ခေါင်က တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ငါးတောင့်ထိုး လက်နှိပ်မီးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ချုံထဲသို့ ထိုးကြည့်လိုက်ရင်း အနည်းငယ် တိုးဝင်လိုက်ကာ လက်ထဲမှ တူးမီးကိုပြောင်းဘက်မှ ပြောင်းကိုင်၍ ဒင်နှင့် ထုချလိုက်သည်။

“ဗုန်း”

“သေပါပြီဗျ”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း...ဗုန်း”

ဘာသံမှ မကြားတော့။ ထိုအခါကျမှ သတ္တဝါကောင်ကို အမြီးမှ ဆွဲကာ ချုံထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်တော့ မုဆိုးဦးတက်ခေါင် ဆွဲလာသော သတ္တဝါကောင်ကို ကြည့်ကာ အရေးပိုင်ကြီးနှင့် အားလုံးက အံ့သြနေကြသည်။ သတ္တဝါကြီးက တွန့်လိမ်ကာ အသက်ငင်နေသော ၇ ပေခန့်ရှိ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင် လက်ပြင်တွင်လည်း သွေးများ စီးကျနေသော သေနတ်ကျည်ဒဏ်ရာကြီး။

“မုဆိုးကြီးတက်ခေါင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စောစောက သေပါပြီဗျလို့ အော်တာ ဒီကောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

“အရေးပိုင်ကြီး ပစ်တုန်းက ချေ(ဂျီ)ကို ပစ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီဖွတ်ကြီး ကိုယ်က ဒဏ်ရာက သေနတ်ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူး

လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အရေးပိုင်ကြီး ဖွတ်သားရော စားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“စားဖူးတာပေါ့”

“ကောင်းရဲ့လား”

“ဟာ...ကောင်းတာပေါ့။ ကြက်သားဟင်း စားရသလိုပဲ”

“ဒါဆိုရင် အရေးပိုင်ကြီး တပည့်တွေကို ထမ်းခိုင်းလိုက်တော့၊ မမှောင်ခင် ပြန်ကြရအောင်။ ဒီနေ့ တောပစ်တာ ဖွတ်တစ်ကောင်ပဲ ရတယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါတော့”

.....

“အရေးပိုင်ကြီး ရွာရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်”

မုဆိုးကြီးဦးတက်ခေါင်က နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တောလမ်းအတိုင်း ရှေ့ကနေ လျှောက်သွားသည်။ နောက်က ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလာသူကတော့ တပည့်စောဂျိမ်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ အပြေးလိုက်လာသူများက အရေးပိုင်ကြီးနှင့် သူ့တပည့်များ။

ကုန်းမုဆိုး၊ ရေမုဆိုးနှင့် အသက်လှပွဲ

အချိန်ကာလအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း(၅၀)ကျော်ခန့်။
နေရာကား မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ဘိုကလေးမြို့အောက်ဘက် အမာရွာ
အနောက်တောတန်း။

တောပန်းအနံ့၊ သစ်ခွပန်းအနံ့များကြောင့် တစ်တောလုံး မွှေးကြိုင်
လျက်ရှိသည်။ သစ်ရွက်ကြွေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ရွက်ကြွေတောများ
အတွင်း ပူးသစ်၊ ပွင့်သစ်၊ အညွန့်သစ်များဖြင့် တင့်တယ်လန်းဆန်းလျက်
ရှိသည်။ ရွက်ခြောက်များက ရောင်စုံခြယ်ထားသလို မြေပြင်ပေါ်တွင်
လှပနေပြန်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သစ်ပင်ကြို၊ သစ်ပင်ကြားမှ
ဝင်ရောက်လာသော လေအေးက ကသုတ်ကရက် တိုက်ခတ်သွားသည်။

“စောဂျိမ်း၊ ဒီနေ့တော့ မုဆိုး ကံမကောင်းဘူး ထင်တယ်ဗျ။
နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ”

“ဒီလိုပဲပေါ့။ စောစောမရတော့လည်း နောက်ကျရုံပေါ့ဗျာ။ ရှေ့
နားရောက်ရင် ခဏနားလိုက်ကြရအောင်”

နယ်ခံမုဆိုးဖြစ်သော ကိုပျောက ရှေ့ကနေ၍ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊
ချုံပုတ်များကို တိုးကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။ တော်သေး
သည်။ အောက်ခြေရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်၊
သုံးရက်လောက်က မိုးတစ်ပြုန်ရွာထားသောကြောင့် ရွက်ခြောက်များက

မိုးရေကြောင့် နင်းလိုက်လျှင် ခြေသံမထွက်တော့။ ကြောင်ပန်းရွက်ချုံနှင့်
သန်းသတ်ချုံများကို တိုးကာ ကိုက် ၁၀၀ လောက် လျှောက်လာကြပြီး
တစ်နေရာအရောက်တွင်...

“ဝိစိ...ဝိစိ...ဖျန်း...ဖျန်း”

အပင်ပုပုနှင့် အသီးများဖြတ်နေအောင် သီးနေသော တောင်ရွေး
သီးပင် တစ်ပင်ပေါ်မှ အသံများဖြစ်သည်။ အကောင်ကို မတွေ့ရသေး။
ကြားတွင် မဒမပင်ကြီး တစ်ပင်မှ အကိုင်းများ၊ အခက်များခံနေသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုပျောက ရှေ့ကသွားနေရင်း နောက်ကို လက်ပြလိုက်
ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဟေ့လူတွေ ရစ်ဒေါင်းအုပ်ဗျ”

စောဂျိမ်းက-

“ရစ်ဒေါင်းဆိုရင် တစ်ကောင်ကို တစ်ဟင်းစားပဲဗျ”

ကိုတောက်ထိန်က-

“ဒါဆိုရင် ကိုပျော ခင်ဗျားနှစ်လုံးပြုန်းနဲ့ဆိုရင် အတော်ပဲ။ တစ်
ချက်တည်းနဲ့ တွက်ခြေကိုက်နိုင်တယ်”

မဒမပင်အလွန်တွင် ကိုက် ၂၀ အကွာလောက်မှ တောင်ရွေးသီး
ပင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ အပင်က အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်၊ အသီး
များက ခူးမည့်သူ မရှိသောကြောင့် ဖြတ်သိပ်ကာ သီးနေသောကြောင့်
ကိုင်းများက ညွတ်ကျနေသောအပေါ်တွင် ရစ်ဒေါင်းအုပ်က နားကာ
တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တွတ်ထိုးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရစ်ဒေါင်းအုပ်
က ဆယ့်လေး၊ ငါးကောင်ခန့်ရှိပြီး တစ်ဖျန်းဖျန်းနှင့် အတောင်ခတ်ကာ
ခေါင်းတစ်ထောင်ထောင်နှင့် တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ကူးနေသော
အကောင်ကြီးက ဒေါင်းဖိုကြီးဖြစ်သည်။ ကိုပျောက-

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီနားမှာနေခဲ့၊ ငါ အောက်ကနေ ချောင်းပြီး
ဆော်လိုက်မယ်”

ကိုပျောက နှစ်လုံးပြုန်းကိုပိုက်ကာ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ချုံထဲသို့

တိုးဝင်ရင်း တောင်ရွေးသီးပင်နှင့် အနီးဆုံးနေရာကို တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ ရစ်ဒေါင်းအုပ်ကတော့ ဝီစီ...ဝီစီ၊ ဖျန်း...ဖျန်းနှင့် ဆူညံနေဆဲ။ စောဂျိမ်းနှင့် ကိုတောက်ထိန်က မဒမပင်၏ ကျိုးကျနေသော ကိုင်းတစ်ကိုင်းအောက်တွင် ဝင်ရပ်ကာ သစ်ရွက်သစ်ခက်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ ကိုပျော့သွားရာဘက်ကို ချောင်းနေကြသည်။ ကိုပျော့က သန်းသတ်ချုံတစ်ခုနောက်တွင် နေရာယူလိုက်ရင်း တောင်ရွေးသီးပင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်ဒေါင်းအုပ်စုက အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ထိုအချိန်တွင် ရစ်ဒေါင်းအုပ်စု၏ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသော ဆတ်ပေါက်တစ်ကောင်၊ အချိန်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ ဆတ်ပေါက်ရှေ့ရှုကာ သွားနေသော နေရာက တောင်ရွေးသီးပင်ဘက်သို့ ဖြစ်သောကြောင့် ကြွေကျနေသော ရွေးသီးမှည့်များကို စားရန် သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း စောဂျိမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

စောဂျိမ်း တူမီးကြီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ စောဂျိမ်းနှင့် ဆတ်ပေါက်ကြားတွင် သန်းသတ်ချုံများက ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရှိနေသောကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ ဆတ်ပေါက်ကို ချုံများကွယ်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်နှင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စောဂျိမ်းအသိတွင် ကိုပျော့ ရစ်ဒေါင်းများကို ချောင်းနေသည့်အကြောင်းက ရုတ်ချည်း အတွေးတွင် ဝင်လာသည်။

ဆတ်ပေါက်တစ်ကောင်က မမျှော်လင့်ဘဲ ပစ်ကွင်းကို ရောက်လာသောကြောင့် နေအတော်မြင့်နေသည်အထိ သားကောင်တစ်ကောင်မှလည်း မရသေး၍ စောဂျိမ်းက ပစ်ချင်နေသည်။ သို့သော် ကိုပျော့က ရစ်ဒေါင်းများကို ပစ်လိုက်လျှင် သေနတ်သံကြောင့် ဆတ်ပေါက် ထွက်ပြေးနိုင်သည်။ ကိုပျော့သေနတ်က ကိုးလုံးကျည်ထည့်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြစ်၍ ရစ်ဒေါင်း လေးငါးကောင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရနိုင်သည်။

စောဂျိမ်း ရပ်နေရာ မဒမပင်အောက်မှ ကိုပျော့ချောင်းနေသော နေရာကို အတိုင်းသားတွေ့နေသည်။ ကိုပျော့က နှစ်လုံးပြူးကို တောင်ရွေးသီးပင်ရှိရာသို့ ချိန်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စောဂျိမ်းက ဆတ်

ပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆတ်ပေါက်က ချုံကွယ်လိုက်၊ ခေါင်းပေါ်လာလိုက်၊ ကိုယ်လုံးပေါ်လာလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေဆဲ။ တောင်ရွေးသီးပင်နားတောင် နီးလာပြီ။ စောဂျိမ်း မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း...”

“ဗောင်း...”

သေနတ်သံနှစ်ခုက တောသံနှင့်အတူ ဟိန်း၍ထွက်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာခြားမည်။ တူမီးအသံ ‘ဒိန်း’ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဆတ်ပေါက်က လန့်ခုန်လိုက်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ‘ဘုန်း’ခနဲ ကျသွားသည်။ စောဂျိမ်းရော ကိုတောက်ထိန်ပါ မဒမပင်အောက်က အပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။ ဆတ်ပေါက်က ကျည်မှန်ရာဘက်၏ ဆန့်ကျင်ရာ တခြားဘက်သို့ တစောင်းလဲကျကာ အကြောဆွဲနေသည်။ နားထင်မှ ကျည်ဝင်သွားရာအပေါက်ကြီးက သွေးများ ဒလဟော စီးထွက်လျက်။

ကိုပျော့က နှစ်လုံးပြူးကျည် ဘယ်မြောင်းကို ညှစ်လိုက်သော်လည်း ကျည်က ထွက်မလာ။ တွတ်ပီခေါ် ကျည်ရိုက်ဟန်က ကျည်ဆန်ဖင်ကို ချောက်ကန်မြည်အောင် ရိုက်လိုက်သော်လည်း ပေါက်သံ ထွက်မလာသောကြောင့် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟု ကိုပျော့ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ပစ်မှတ်ကို ချိန်ထားပြီးဖြစ်၍ လက်က အလိုအလျောက်ပင် ယာမြောင်းကို ညှစ်လိုက်သည်။ ညှစ်လိုက်ချိန်တွင် ‘ဒိန်း’ခနဲ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ မိမိနှစ်လုံးပြူးသေနတ်မှ ပေါက်သံမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိသေနတ်မှ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လောက်ပင် ‘မောင်း’အသံကြီးမြည်ကာ ကျည်ထွက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တောင်ရွေးသီးပင်ပေါ်မှ ရုတ်ခြည်းထပျံသွားသော ရစ်ဒေါင်းများ၏ တောင်ပံခတ်သံများနှင့်အတူ ‘ဖုန်း’ခနဲ ‘ဖုန်း’ခနဲမြည်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသော အသံများကို သာယာနာပျော်ဖွယ်အသံများဟု မှတ်ယူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုပျောက် တောင်ရွေးသီးပင်အောက်သို့ အပြေးသွားကာ မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ရစ်ဒေါင်းများကို သေနတ်ဒင်နှင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထုချလိုက်သည်။ သို့သော် သစ်ပင်ပေါ်တွင် အသက်ငင်လျက် မပျံနိုင်ဘဲ ဟိုသည်တိုးလိုးတွဲလောင်း ချိတ်ကာရှိနေသော အကောင်များက ရှိနေသေးသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုပျောက်-

“စောဂျိမ်းတို့၊ တောက်ထိန်တို့ လာကြပါဦးဟ”

“စောဂျိမ်းရေ...ကတောက်ထိန်ရေ”

ကိုပျောက် ရစ်ဒေါင်းများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လိုက်ကောက်ရင်း စောဂျိမ်းနှင့် တောက်ထိန်ကို လှမ်းအော်နေသည်။

စောဂျိမ်းနှင့် တောက်ထိန်က အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော ဆတ်ပေါက်ကို ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းတွဲကာ နွယ်ကြီးနှင့် ချည်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ချောင်းကို ခုတ်ကာ ဆတ်ပေါက်ကို လျှို၍ ထမ်းလာခဲ့သည်။ စောဂျိမ်းနှင့် ကိုတောက်ထိန် မဒမပင်အောက်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကိုပျောက် ရစ်ဒေါင်းများကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲရောက်လာရင်း ကိုပျောက် စောဂျိမ်းနှင့် ကိုတောက်ထိန်ကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေသည်။

စောဂျိမ်းက အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်မှ ကိုပျောက် သဘောပေါက်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့သေနတ်က ပထမတစ်ချက်က ကျည်မထွက်ဘူး။ နောက်တစ်ချက်ကျမှ ထွက်လို့ ပထမတစ်ချက်သာထွက်ရင် ဒီဆတ်ပေါက်ကို မင်းတို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ မုဆိုးကံကောင်းလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့။ တစ်မနက်လုံး ဘာကောင်မှ မရတာ၊ အခုတော့ ဟန်ကျပြီဟေ့။ ဒီ ရစ်ဒေါင်းတွေက အနည်းဆုံးတစ်ကောင်ကို တစ်ပိဿာပဲ။ အခု ခြောက်ကောင်တောင် ရခဲ့တယ်။ တစ်ကောင်က မသေသေးလို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ရိုက်ချခဲ့ရတယ်”

ကိုတောက်ထိန်က-

“ကဲ...နေလည်း စောင်းပြီ။ ဒါလောက်ဆိုရင် ဒီနားတစ်ဝိုက်က တောကောင်တွေလည်း ပြေးလောက်ပါပြီ။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ပြန်ကြရအောင်၊ ကိုတိုးစိန်လည်း တို့ကို မျှော်လောက်ရောပေါ့”

“စောဂျိမ်း ဘယ်နှယ်လဲ”

“အေး...ပြန်ကြမယ်လေ။ အပြန်ရွာထဲဝင်ပြီး သူကြီးဦးချစ်ဖိုးကို ရစ်ဒေါင်းတစ်ကောင်လောက် ဟင်းစားဝင်ပေးကြရအောင်”

“ဟာ...ပေးရမှာပေါ့။ တို့ တောပစ်လာတိုင်း ကိုချစ်ဖိုးက တို့ကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုကျွေးမွေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေ ရှိတာပဲဟာ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်။ ဆတ်ပေါက်ကိုတော့ တို့နှစ်ယောက်ပဲ ထမ်းခဲ့ပါမယ်”

အမာရွာထဲသို့ဝင်၍ ဦးချစ်ဖိုးကို ရစ်ဒေါင်း တစ်ကောင်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အမာချောင်းအတိုင်း ထွက်လာပြီး ချောင်းဝရောက်တော့ ဘိုကလေးမြစ်ကြီးက သင်ဖြူးဖျာကြီးခင်းထားသလို ပြန်ပြန်ဖြူးဖြူး သာသာယာယာ။ ကိုပျောက် ဦးကလှော်။ ကိုတောက်ထိန်က နောက်ကပဲ့ကိုင်ကာ မှန်မှန်လှော်လာကြသည်။ မြစ်လယ် မရောက်တရောက်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေး အနည်းငယ် ထလာသည်။ မြစ်ဆိုသော်လည်း ပင်လယ်ဝနှင့် နီးသောကြောင့် အတော်ကျယ်သော မြစ်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို မှန်ပြပြသာ မြင်ရသည်။

မြစ်လယ်ရောက်သည်နှင့် အနောက်တောင်ဘက်က မည်းမှောင်လာသလို ပင်လယ်ဝဘက်မှ လေက တဖြည်းဖြည်း တိုက်လာသည်။ စောဂျိမ်းက ဘောက်တူ၏ အလယ်တွင် ထိုင်ရင်း-

“ဟေ့လူတွေ ခပ်သုတ်သုတ် လှော်ကြနော်၊ တို့ဘောက်တူက သေးတော့ စိတ်မချရဘူး။ ဆတ်ကောရစ်ဒေါင်းတွေရော ပါလာတော့ ရေစူးက နက်နေတာ”

ပဲ့ကိုင်နေသော တောက်ထိန်က-

“သိတယ်စောဂျိမ်း၊ မြစ်ကျယ်တော့ လေကြမ်းလာရင် စိတ်မချ ရဘူး”

စောဂျိမ်းတို့ ဘောက်တူက အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဦးတည် လှော်နေ၍ အနောက်တောင်လေက အရှေ့ယွန်းယွန်းမှ ပင့်တိုက်နေသော ကြောင့် အားစိုက်လှော်နေကြသော်လည်း ဘောက်တူက မရွေ့ချင်။ ကောင်း ကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်လာကာ မိုးပါရွာချလိုက်သည်။ တစ်ဖက် ကမ်းကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရတော့သည်။ စောဂျိမ်းက ဘောက်တူထဲမှ ပြည့်လာသော ရေများကို ပက်ခွက်နှင့် ခပ်ထုတ်သည်။ ကိုပျောနှင့် တောက်ထိန်က မိုးသည်းသည်းမှာ အားစိုက်လှော်နေဆဲ။

မိုးရေလေပါ အဆက်မပြတ် လာနေသောကြောင့် မြစ်ပြင်တစ်ခု လုံး လှိုင်းတံပိုးထနေသည်။ ဘောက်တူဦးက ထိုးခွဲလိုက်သော ရေများက ဘောက်တူဦးကိုကျော်ကာ ဦးတွင်ထိုင်နေသော ကိုပျော့ကို တဖြန့်ဖြန့်နှင့် ရိုက်နေသည်။ စောဂျိမ်းကတော့ ဘောက်တူဝမ်းထဲတွင် ပြည့်လာနေသော မိုးရေနှင့် မြစ်ရေများကို တဗွမ်းဗွမ်းနှင့် ခပ်ထုတ်နေဆဲ။

ကိုပျော့က လှော်နေရင်း နောက်ဘက်လှည့်ကာ-

“ဟေ့လူတွေ ရှေ့မှာ မိချောင်းကြီး”

စောဂျိမ်းက ရေပက်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း...

“ဟေ...ဘယ်မှာလဲ”

“စောစောက တွေ့လိုက်တာ အခုပြန်မြုပ်သွားပြီ”

စောဂျိမ်းက ဒီနေရာ ဒီဒေသသည် မိချောင်းပေါသည်ကို ကြား ဖူးပြီးသား။ တစ်ခါမှတော့ ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသေး။ ကုန်းမှဆိုးဆိုသော် လည်း ရေမှဆိုး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တုန်လှုပ်သွား သည်။ ထို့အတူ မှဆိုးများဖြစ်သော ကိုပျော့ရော တောက်ထိန်ပါ ရင်ထဲက ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရေမှဆိုး၏ ပိုင်နက်အတွင်းသို့ ကုန်း မှဆိုးများ ကျရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကုန်းမှဆိုးသည် ကုန်း

ပေါ်တွင် သားကောင်များ၏ ဘုရင်ဖြစ်သလို ရေမှဆိုးသည် ရေပြင်ဘုရင် ဖြစ်သည်။

“ဒုန်း”ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဘောက်တူကလေးသည် သိမ်ခနဲ ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်သို့ တိမ်းမှောက်သွားတော့သည်။ ဘောက်တူပေါ်မှ လူသားသုံးယောက်သည်လည်း ရေထဲသို့ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ပြုတ်ကျ သွားတော့သည်။ ဦးဘက်မှ ကိုပျော့နှင့် စောဂျိမ်းက ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဘောက်တူဆိုသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြန်ကူးလာနိုင်သော်လည်း တောက်ထိန် ကား ရေစီးနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ မျောပါသွားတော့သည်။

သို့သော် တောက်ထိန်ကား အားမလျှော့။ ပြန်လှည့်ကာ ဘောက် တူဆီသို့ ကူးမည်အလုပ်တွင် တောက်ထိန်နှင့် ဘောက်တူအကြားတွင် မည်းမည်းရှည်ရှည် သတ္တဝါကြီးက ရေပြင်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့ သည်။ တောက်ထိန် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။ မဖြစ်တော့၊ တောက် ထိန် အားတင်းကာ ကမ်းဘက်ဆီသို့မှန်းကာ ကူးလိုက်သည်။ ကြောက် အားလန့်အားနှင့်မို့ င်ကျိုကျိုရေများက ပါးစပ်အတွင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည်။

ကိုတောက်ထိန် အတွေးတွင် အသက်ဘေးကြောင့် အားကုန် ကူးနေရသော်လည်း ရေမှာ ကျင်လည်သော မိချောင်းနှင့်အပြိုင် ကူးဖို့ရာ နောက်ပိုင်း မလုံသောကြောင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ-

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”ခနဲအသံနှင့် စွယ်ကား ငါးမန်းတစ်ကောင်က မိချောင်း ကြီးကို အစွယ်ကိုရမ်း၍ ခုတ်ချလိုက်သလို မိချောင်းကြီးကလည်း အမြီး ကြီးကို ရေပေါ်တွင် ဖော်ကာ ရမ်းလိုက်သည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိုးသံ၊ လေသံ၊ လှိုင်းပုတ်သံနှင့်အတူ သတ္တဝါနှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲကား နောက်ဘက်တွင် တဝုန်းဝုန်းနှင့် ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

အခွင့်အရေးရတုန်း တောက်ထိန်က အားစိုက်ကာ ကမ်းခြေဆီ သို့မှန်း၍ ကူးလာခဲ့သည်။ ရေစီးအား၊ လှိုင်းလေအရှိန်ကြောင့် ထင်

သလောက် ခရီးမရောက်သော်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကူးနေဆဲ။
ခြေလက်များက မသယ်ချင်လောက်အောင် လေးလံလာသည်။ ခြေသလုံး
ကြွက်သားများက ကြွက်တက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ပါးစပ်အတွင်း
သို့ ဝင်လာသော ရေငံများကို တတ်နိုင်သလောက် ထွေးထုတ်နိုင်သော်
လည်း အားမရ၍ ပါးစပ်နှင့် အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ရေငံများက လည်
ချောင်းအတွင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာပြန်သည်။

ခြေလက်များက မသယ်ချင်လောက်အောင် ကိုက်ခဲလေးလံလာ
သောကြောင့် ရေထဲတွင် ကူးသာ ကူးနေရသော်လည်း ရေစီးအတိုင်း
မျောပါနေဆဲ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လှိုင်းအပုတ်တွင် ရေအောက်သို့
မြုပ်မြုပ်သွားသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ကိုတောက်ထိန် အားမလျှော့ အသက်
ဘေးမှလွတ်အောင် ကူးနေဆဲ။

သို့သော် မောနေရက်ကြားမှ ရှေ့နားကို မျှော်ကြည့်လိုက်သော
အခါ မည်းမည်းမည်းမည်းနှင့် သတ္တဝါကောင်များ အုပ်လိုက်ဖြစ်သည်။
ကိုတောက်ထိန် ကူးနေလျက်ရှိသော လှိုင်းလေထန်သည့် ရေပြင်မှ ပေါ်
လာသော သတ္တဝါကောင်များဖြစ်၍ စောစောက တွေ့ခဲ့သော အလျား
ရှည်သည့် မိချောင်းကြီးတော့မဟုတ်။ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲမြည်ကာ ရေပေါ်
သို့ ခုန်ပျံတက်လာသော သတ္တဝါကောင်များနှင့် ရေပြင်ထဲတွင် တစ်
ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လိမ်းယုက်ကာ မြူးတူးပျော်ပါးနေသော သတ္တဝါ
များဖြစ်သည်။ အားကုန်ခြေကုန် လက်ပန်းကျအောင် ကူးခတ်နေရသော်
လည်း သတိကား မလွတ်သေး။ ရှေ့တိုးလျှင် ထိုသတ္တဝါတွေနှင့် တွေ့မည်။
နောက်ဆုတ်သော် ကိုတောက်ထိန် မတွေးရဲ။

နောက်က အကောင်မည်းမည်း ရှည်ရှည်ကြီးကို လွတ်အောင်
ကူးနေရခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်က အကောင်က မိချောင်း။ ရေမုဆိုး။
ရေဘုရင်။ မိမိကို အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။ ရေမုဆိုး၏ အစာသည်
မိမိသာလျှင် ဖြစ်သည်။ စွယ်ငမန်းတစ်ကောင် တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့်
မိမိသည် ယခုအချိန်ထိ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မြဲနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မြဲနေသော

ကြောင့်သာ ရေပြင်တွင် ကူးခတ်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ခြေကုန်လက်ပန်း
ကျကာ ကိုတောက်ထိန် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သတိလွတ်သလို ဖြစ်
သွားသည်။ ကိုတောက်ထိန် သတိတစ်ချက်အလစ်တွင် ရေအောက်မှ
တစ်စုံတစ်ခု၏ ရင်ဝကို ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။
ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ကိုတောက်ထိန်
လုံးဝ သတိကင်းလွတ်သွားတော့သည်။

သည်သည်မည်းမည်း ရွာနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များ တပုန်း
ပုန်းလှိုင်းထန်နေသော ရေပြင်ကြီး၊ တဝေါ်ခေါ် တိုက်ခတ်နေသော လေလုံး
ကြီး၊ ဖြူဖွေးနေသော အစွယ်ကြီးနှင့် ဝှီးခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်သော
အမြီးရှည်ကြီး အားလုံးကို ကိုတောက်ထိန် အသိတွင် မေ့ပျောက်သွား
တော့သည်။

ကိုတောက်ထိန် မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့နေသည် မသိ။ သူ
သတိရလာချိန်တွင် အသက်ရှူမဝသလို ခံစားမိလိုက်သည်။ နှာခေါင်းဝ
တွင် တစ်စုံတစ်ခု တစ်ဆို့နေသလိုလို၊ အသက်ရှူကျပ်နေသော်လည်း
အသက်ရှူ၍ ရနေသောကြောင့် ငါမသေဟု ကိုတောက်ထိန် သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။ သို့သော် ငါ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်
၏။ ဖွင့်မရ။ မျက်ခွံများ လေးလံနေသည်ကို ခံစားမိလိုက်သည်။ မျက်စိ
များဖွင့်မရသောကြောင့် လက်တွေ့၊ ခြေထောက်တွေကို ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
ကြည့်လိုက်သည်။ ချော်ချွတ်နေသော အထိအတွေ့ကို ခံစားရသည်။

သူ့ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင်လည်း မည်သည့် အဝတ်အစားမျှ မရှိ
တော့ကြောင်း သတိထားမိသည်။ မျက်လုံးပိတ်နေအောင် မျက်ခွံပေါ်မှ
လေးလံနေသော အရာများကို လက်နှင့် ဖယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ
မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ရသည်။ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့ကို မြင်လိုက်ရသည်။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွံ့များပေကျနေကာ ရွံ့များက ခြောက်နေ၍ မျက်ခွံပေါ်
တွင် ကပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးလည်း စဲနေပြီ။ မိမိသည် ရေအကျတွင်
သောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်သည်။

တစ်ဝန်းဝန်းအသံကြောင့် မြစ်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ တရူး၊ ရူးမြည်ကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဆော့နေကြသော မည်းမည်း အကောင်များ။ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ငါးတော့ မဟုတ်။ ရင်ဘတ်အောင့်နေ သည်ကို သတိရ၍ သူ သတိတစ်ချက် လွတ်သွားချိန်က ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်တာ ဒီအကောင်တွေများလား။ ကိုတောက်ထိန် ဝေခွဲ၍ မရ။

နားထဲတွင် လူသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ လူသံများက တဖြည်း ဖြည်း နီးလာသည်။ သံသံကွဲကွဲ ကြားလာရသည်။

“တောက်ထိန်ရေ...တောက်ထိန်ရေ”

“တောက်ထိန်ရေ...ဟေ့...တောက်ထိန်ရေ”

ကိုတောက်ထိန် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်ထူးလိုက်သည်။ အသံ ထွက်မလာ။ ရေငံများ ဝင်ထားသောကြောင့် လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ခြောက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုတောက်ထိန် အားကိုတင်းကာ ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဟေး...ဒီမှာဟေ့”

“ဟေး...”

ကိုတောက်ထိန် အော်သံကို ကြားသွားဟန်တူသည်။ ကြက်စီ ကြက်စီအသံများနှင့် လှေတက်သံ၊ ရေသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ကိုတောက်ထိန်က အားတင်းကာ တပေးပေးနှင့် အော်နေဆဲ။

“တောက်ထိန် ဒီမှာဟေ့...တွေ့ပြီဟေ့၊ မသေသေးဘူးကွ”

သောင်ပေါ်ကို လှေများ၊ ဘောက်တူများ ကပ်လိုက်ကာ လူအုပ် ကြီး ပြေးတက်လာကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အရင်ဆုံး ပြေးတက်လာသော ဇနီးသည် မခင်မေ။ သောင်ပေါ်မှာ ရွှံ့များကို တဖွက်ဖွက်နင်းလာရင်း ကိုတောက်ထိန် အနားကိုရောက်တော့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားကာ ကိုတောက်ထိန်ကို ဖက်လိုက်ကာ ချုံးပွဲချင်လိုက်တော့သည်။

“အမလေး...ကိုတောက်ထိန်ရဲ့၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊

ရှင်သေပြီလို့ ထင်နေကြတာ ကိုတောက်ထိန်ရဲ့...ဟီး...ဟီး...ဟီး”
အနားတွင် ရောက်နေကြသူများက ကိုပျော့၊ စောဂျိမ်း၊ ကိုတိုးစိန် နှင့် မမြင်ဖူးသော မျက်နှာများ၊ ကိုပျော့က-

“ဟ...ဟ...တောက်ထိန် အောက်ပိုင်းက ဗလာဟ ရွံ့တွေ လူးနေလို့တော်သေး။ လုံချည်အပိုပါရင် တောက်ထိန်ကို ဝတ်ပေးလိုက် ကြပါလား။ ဟဲ့ခင်မေ တောက်ထိန် မသေဘူး၊ ငိုမနေနဲ့တော့။ နင့် ယောက်ျားမှာ လုံချည်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မိချောင်းကိုက်လို့ မသေဘဲ ရှက် လို့သေလိမ့်မယ်။ နင့်ယောက်ျားက ရှက်တတ်ပါတိန်နယ်”

ထိုအခါကျမှ မခင်မေက ခေါင်းတွင်ပတ်ထားသော လုံချည် ဟောင်း တစ်ထည်ကိုဖြုတ်ကာ ကိုတောက်ထိန်ကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။ အနားက လူများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကိုတောက်ထိန် တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်၍ ဝိုင်းသယ် သွားကြသည်။ ဘောက်တူပေါ်သို့ရောက်၍ ဘောက်တူများရှိသော ရေပြင် သို့ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ကောင်မျှ မတွေ့တော့။ အနား တွင်ရှိသော စောဂျိမ်းက-

“တောက်ထိန် မင်း ဘာကြည့်တာလဲ”

“စောစောက မြစ်ထဲမှာ မည်းမည်းအကောင်တွေ အုပ်လိုက်တွေ့ လိုက်ရလို့”

“တို့လှေအုပ်ကြီး ရောက်လာတော့ လူသံတွေကြားလို့ ပြေးကုန် တာနေမှာပေါ့။ မင်းအသက်ကို ကယ်လိုက်တာ အဲဒီအကောင်တွေပဲ”

“ဟေ့...”

ကိုပျော့က-

“ဟုတ်တယ် ကိုတောက်ထိန်၊ လင်းပိုင်ဆိုတာ အဲဒီအကောင် တွေပဲ။ ဒီကောင်တွေက လူတွေရဲ့မိတ်ဆွေ၊ လူကို ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ် မပေးတဲ့အပြင် အခုလို ဒုက္ခရောက်နေရင်တောင် အသက်ကို ကယ်တတ် တယ်။ မင်းကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုးပြီး သောင်ပေါ်ကို တင်ပေးသွားတာ၊ မင်း

ရေစီးနဲ့မျောသွားပြီး ဒီကောင်တွေအုပ်နဲ့ သွားတိုးတာ မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဘက် မိချောင်းရန်က လွတ်အောင် အကူး
 မှာ ရင်ဝကို အဆောင့်ခံလိုက်ရပြီး သတိလွတ်သွားတယ်”
 “အေး...အဲဒါ ဒီကောင်တွေ မင်းကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုးပြီး ကယ်
 သွားတာ”

“ဒါဆိုရင် ငါ့အသက်သခင်တွေပေါ့။ ငါက ဘာကောင်တွေမှန်း
 မသိလို့ ကြောက်နေတာ။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့စောဂျိမ်းက ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”
 “ငါတို့လည်း ဘုရားကယ်တာပဲ။ ငါက ဦးမှာထိုင်နေရင်း ဘောက်
 တူက ဒုန်းခနဲအသံကြားပြီး မှောက်သွားတော့ ငါက ဘောက်တူဆီ
 အမြန်ကူးပြီး ဘောက်တူကို ပြန်လှန်လိုက်ပြီး တက်ထိုင်နေကြချိန်မှာ
 စွယ်ငါးမန်းနဲ့မိချောင်းက ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက ရေစီး
 ထဲမှာ ပါသွားပြီး အဲဒီလို တုံ့ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို ပိုက်ချနေတဲ့
 တိုးစိန်က အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။ တို့ကသာ အသက်ဘေးက
 လွတ်အောင်လုပ်နေရတော့ သတိမထားမိဘူး။ တိုးစိန်က ပိုက်သမားတွေ
 အော်ခေါ်ပြီး တို့ဘောက်တူဆီကို အတင်းလှော်လာကြတာ။ နောက်ပြီး
 သံပုံးတွေထု၊ ပက်ခွက်တွေနဲ့ လှေခံရုံတွေခေါက်၊ လှော်တက်တွေနဲ့ထု၊
 လူတွေကလည်း ဝိုင်းအော်ကြတော့ မိချောင်းနဲ့ စွယ်ငါးမန်းရန်ပွဲလည်း
 ရေငုပ်သွားကြရော။ နောက်ပိုင်း ဇာတ်လမ်းကတော့ မင်းကိုယ်တွေ့ပေါ့
 ကွာ”

“ဟာ ဒါဆိုရင်...”

“ဘာလဲဟာ တောက်ထိန်ရ”

“တို့တောပစ်လာခဲ့တဲ့ ရစ်ဒေါင်းတွေနဲ့ ဆတ်ပေါက်ရော”

“အသက်မသေလို့ တွေ့ရတဲ့ကောင်ကများ ဒါကို သတိရနေသေး
 တယ်”

“ဪ...အသက်မသေတော့လည်း အားကြီးမာန်တက် ရှာထား
 ရတဲ့ တောကောင်လေး သတိရတာပေါ့ကွာ”

လှေပေါ်တွင် ပါလာသော ရွာသားများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။
 တိုးစိန်က-

“မပူပါနဲ့ တောက်ထိန်ရာ၊ တို့ပိုက်သမားတွေ လိုက်ဆယ်ထားလို့
 ရစ်ဒေါင်းတွေရော ဆတ်ကြီးရော ပြန်ရပါတယ်။ ရွာပြန်ရောက်ရင်တော့
 ဆတ်သားဆီပြန်၊ ရစ်ဒေါင်းကြော်နဲ့ ငါ့ပိုက်ထဲကရထားတဲ့ ငါးသလောက်
 ကင်ပေါ့ကွာ။ ဟာ...ဘယ်ကမလဲ၊ ပုစွန်ထုပ်တွေ ရထားတာ ရှိသေး
 တယ်။ ပုစွန်ထုပ်ကို အခွဲနဲ့ သံပုရာရည်ညှစ်ပြီး အစိမ်းသုပ်ဟေ့...
 မကောင်းဘူးလား”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ပင်ပန်းလာတော့ ထမင်းစားမြိန်ကြမှာ
 ပေါ့ကွာ”

ရွာသားတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ တောက်ထိန်က
 ဘောက်တူထဲကနေ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်
 သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲလို မီးတုတ်များ တဝင်းဝင်း။

လှေတစ်စီးပေါ်က ရွာသားတစ်ယောက် ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းအော်
 လိုက်သည်။

“တောက်ထိန် မသေလို့ တွေ့ရတာဟေ့...ငါလည်း တွေ့လိုက်
 ရတယ်။ စောစောက တောက်ထိန်ဆီမှာ လုံချည်မရှိဘူး”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကိုတောက်ထိန်က ရှက်ကိုးရှက်
 ကန်းဖြင့် မခင်မေ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကာ-

“အဟီး...”

လွမ်းရစ်တော့ မကြာဖြူ

ကျွန်တော်သည် အဘဦးအောင်ကျော်ခဲတို့ ရွာမှတစ်ဆင့် တာဝန် ဝတ္တရားအရ မြန်မာပြည်အနှံ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် လေးငါးနှစ်အကြာ တွင် ပုသိမ်ခရိုင်၊ ဟိုင်းကြီးကျွန်းတွင် တာဝန်ကျသည်။ ဟိုင်းကြီးကျွန်း၊ ရောက်ပြီးနောက် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော အဘဦးအောင်ကျော်ခဲတို့ ရွာသို့ တကူးတကန့် သွားရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ အဘအောင်ကား ယခင်ကနှင့် မတူတော့။ သွားများ ကျိုးနေပြီဖြစ်၍ အတော်အိုစာနေသည်။ သို့သော်လည်း သွားကျိုးနေသည်မှ အပ အားလုံးယခင်အတိုင်း တက်တက်ကြွကြွပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို တွေ့သောအခါ အဘအောင်က မျက်ရည်များလည်လျက် တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြောနေသေးသည်။

ကျွန်တော် ရောက်လာသည်နှင့် အဘအောင်သည် ဆတ်သား ခြောက်များ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ယူလာကာ-

“ဆရာလေး...ဆရာလေး မစားရတာကြာပြီထင်လို့ ယူလာတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဘအောင်ရာ။ အဘအောင် အရင်လိုပဲ ဒူးလေး တစ်လက်၊ လှံတစ်ချောင်းနဲ့ တောလိုက်တုန်းပဲလား။”

“အခုတော့ အသက်ကြီးလာလို့ ဒူးလေးလည်း မကိုင်နိုင်တော့ ပါဘူးကွာ။ ထောင်ချောက်နဲ့ပဲ ဟင်းစားတော့ ကောင်းကောင်းရပါတယ်”

“အဘအောင် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား၊ ဆေးပေးမီးယူအဖြစ် ပေါ့”

ကျွန်တော်က အဘအောင်ကို နောက်၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်-

“အေး...ငါလည်း ရှေ့လလောက်ကျရင် ရွာထဲက မကြာဖြူနဲ့ ယူတော့မလို့၊ အသက်က ကြီးပြီမဟုတ်လား။ သူ့မှာလည်း ခိုးကိုးရာမဲ့ နေတော့...”

“အဘအောင် တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ မကြာဖြူက သူ့ယောက်ျား ပိုက်ချရင်း ပင်လယ် ထဲမှာဆုံးသွားတာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခိုးကိုးရာမဲ့နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်အတွက်လည်း အသက်က ကြီး လာတော့ ဆေးပေးမီးယူ လိုတာပေါ့လေ”

ကျွန်တော်အထင်ကား အဘအောင် ဒီတစ်သက်တော့ အိမ်ထောင် မပြုတော့ဟု ထင်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ အထင်မှားသွားပြီဖြစ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ အဘအောင်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာ ကိုယ့် ဇနီးမယားလောက် ဘယ်အခွံအတာ ခံနိုင်မှာလဲ”

“ဟေ့...ဒါနဲ့ ဆရာလေး၊ တောဝက်သား စားမလား၊ မနက်ကို ငါ သွားထောင်လိုက်မယ်”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ အဘရာ”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဆရာလေး ကျေးဇူးတွေ ကျုပ်တစ်သက် ဆပ်လို့မကုန်ပါဘူး။ ကဲ-ကျုပ်သွားဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အသား ဖြူဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့တွင် လာရပ်နေသော ကြောင့်...

“အဒေါ် ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟေ့...နင့်ဆီကို အောင်ကျော်ခံ မလာဘူးလား”

“ဗျာ...”

“အောင်ကျော်ခံလေ”

“မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အဒေါ်က ဘယ်သူလဲ”

“မကြာဖြူပါ”

ထိုအခါမှ အဘအောင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဆိုသော မကြာဖြူဟုခေါ်သည့် အမျိုးသမီးမှန်း သိလိုက်သည်။ အသက်လေးဆယ် ကျော်ခန့် ဖြစ်သော်လည်း များစွာ အရွယ်တင်သေးမှန်း သတိထားမိသည်။

“မလာဘူးအဒေါ်၊ မနေ့ညနေကပဲ လာသွားတယ်။ ဒီနေ့ မလာ ဘူး”

“တောဆင်းဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ငါ့ကိုဝင်ပြီး ပြော သွားသေးတယ်။ နေ့လယ်ကတည်းက ခုထိပြန်မလာလို့”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ပူသွားမိသည်။ အဘအောင်သည် တော ဝက်သားစားမလားဟု ကျွန်တော့်ကို မနေ့က မေးခဲ့သည်။ ယခုလည်း အဘအောင် တောဝက် သွားထောင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိ လိုက်သည်။

အဘအောင်သည် အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ မတော်တဆများ တော ဝက်ပက်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေသလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ ကြောင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်လောက်က အမဲလိုက်ရင်း ခြေဖဝါးကို ငုတ်ထိုးမိ၍ အနားယူနေသော ကိုတင်ဝင်းအား...

“ကိုတင်ဝင်းရေ...ကျွန်တော် အဘအောင်နောက် လိုက်သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ မသိဘူး”

“အေး...ကိုယ်လိုက်ခဲ့ရဦးမလား”

“ခင်ဗျား ခြေထောက်အနာကြီးနဲ့ မလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ တစ်ခါတလေ တောကောင်ကြီးတွေ လာတတ်တယ် ပြောတယ်၊ မလိုက်ပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကဲ...အဒေါ် ပြန်တော့၊ ကျွန်တော် လိုက်သွားပါ့မယ်”

“အေးကွယ်”

“သူငယ်ချင်း မင်းလိုက်သွားရင် လိုရမယ်ရ ကိုယ့်လက်စွဲတော် ပို့ပြင် ၄၁၆ ကြီး ယူသွားပါလား။ မတော်တဆ တောဝက်အုပ်နဲ့ တိုးနေ

ရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကြီးနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်။ ခါးပတ်ထဲမှာ ကျည်သီး နှစ်ဆယ်လောက် ရှိတယ်။ ယူသွားကွာ”

ကျွန်တော်သည် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်၍ ပွိုင့် ၄၁၆ ရိုင်ဖယ် ကြီးကိုထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် တောတွင်း မြေညီ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း အဘအောင်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ထင်နေသည်။ အသက်ကြီးတောင်ကြီးမားနှင့် အခုလို တောထဲကို တစ် ယောက်ထီးထီး မသွားသင့်ဟု ထင်မိသည်။

သို့သော်လည်း တောကျွမ်း၍ တောတွင်းမှာသာ တစ်သက်လုံး ကျင်လည်ခဲ့သော အဘအောင်အတွက်လည်း စိတ်ထဲမှာ တအားတက်မိ ပြန်သေးသည်။

အဘအောင် ထောင်ချောက်များ လုပ်ထားတတ်သော အနောက် ဘက်လျှိုရှိရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။ အဘအောင် အခုလို အချိန်မှ ထောင်ချောက်ရှိရာသို့ သွားခြင်းသည် အကြောင်းရှိ၏။ တော တိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝသည် နေ့လယ်နေ့ခင်း နေပူသောအခါများတွင် ကြုံရာချုပ်တ်၊ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ၌ အိပ်စက်အနားယူပြီးနောက် ညနေ ဘက် ညနေစောင်းသော အခုလိုအချိန်မျိုးမှ စိမ့်များ၊ စမ်းများတွင် ရေသောက်ဆင်းရင်း တစ်ညညီပတ်လုံး အစာရှာဖွေစားသောက်တတ်သော ကြောင့် ၎င်းတို့ ရေသောက်ဆင်းတတ်သော အခုလိုအချိန်မျိုးမှ ထောင် ချောက်တွင် မိတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တောကြက်များသည် ကျွန်တော်၏ ရှေ့မှ၊ နောက်မှ မကြာခဏ ဖြတ်ပြေးသည်ကို မြင်နေရသော်လည်း ကျွန်တော် ပွိုင့် ၄၁၆ နှင့်ဆိုလျှင် ဒင်နှင့်အင် မမျှသောကြောင့် အသာလက်ပိုက် ကြည့်နေရသည်။

အဘအောင် ထောင်ချောက်ဆင်တတ်သော လျှိုနားနီးလာသည် နှင့်အမျှ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများကို ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်သာ လျှောက် လာခဲ့သည်။

မတော်တဆ ကျွန်တော့်ကြောင့် တောကောင်များ လန့်သွားသည် ရှိသော် အဘအောင်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မသိမသာ နိမ့်ဆင်းလာသော တောင်ကြောအတိုင်း လျှောက်လာ ရင်း အောက်ဘက်ဆီမှ ရေစီးသံသံသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မမြင်ရသော်လည်း သစ်ပင်ကြို၊ သစ်ပင်ကြားမှ မြင်လိုက်ရသော မျောက်ညိုတစ်အုပ်သည် အူးယားဖားယားဖြင့် အင်ပင် များမှတစ်ဆင့် မြောင်တွင်းရှိ ဝါးပင်များဆီသို့ တဝုန်းဝုန်း ပြေးဆင်း သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေသံလုံလုံထားရင်း တောင်ကြောပေါ်တွင် ပေါက်နေသော ဆီးပင်များကို လက်နှင့်ဖြဲကာ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာ ခဲ့သည်။ အောက်ဘက်မြင်နေရသော လျှိုထဲတွင် စိမ်းစိုသော တောငှက် ပျောပင်များနှင့် ဝါးပင်များသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်း လျှိုထဲသို့ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ရေစီးသံကို တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ကြားလာရသည်။ ကျွန်တော်သည် တောသရက်ပင်ကြီးဘေးမှ ကပ်ကာ ကမ်းပါးပြတ်ကလေးကို ကျော်၍ ခုန်ချလိုက်သည်နှင့် ရှိခနဲထိုးဆင်းလာသော ငှက်တစ်အုပ်အသံကို ကြား လိုက်ရသောကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုးဆင်းလာသော ငှက်များသည် ရစ်ငှက်များဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကြံဖူးသော မုဆိုး အတွေ့အကြုံအရ တောတွင်းလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် မြေကြီးပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များနှင့် ဖုန်မှုန့် များကို လုံးထွေး၍ အပေါ်သို့ မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ လေသည် လျှိုထဲဘက်မှ ဆင်ခြေလျှောအပေါ်ဘက်သို့ တိုက်နေကြောင်း တွေ့သည် နှင့် ကျေနပ်သွားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် အပင်လေးငါးဆယ်မျှ စုရုံး၍ ပေါက်နေသော ဝါးရုံဆီသို့ ဖျတ်ခနဲကပ်လိုက်ကာ လျှိုအတွင်း မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ ဝါးရုံအစပ်နှင့် ကမူကလေးဘေးတွင် ထောင်ထားသော အဘအောင်၏ ထောင်ချောက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကမူပေါ်မှတစ်ဆင့် ကမ်းပါးပြတ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကာ လိုရမယ်ရအဖြစ် ကျွန်တော်၏ ပွိုင့် ၄၁၆ ရိုင်ဖယ်ကို မောင်းတင်လိုက်ကာ သော့ချက်ကို ညာဘက်သို့ ဆွဲ၍ပိတ်လိုက်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ညနေခင်းအချိန် တောတိရစ္ဆာန်များ ရေသောက်ဆင်းချိန်၌ တောကောင်အသေးအမွှား တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ထိတ်သွားမိကာ သေနတ်ကို မောင်းတင်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၄က်ပျောပင်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ တဖြည်းဖြည်း တက်လာရာမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပေတစ်ရာအကွာလောက်တွင် ၄က်ပျောတောထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် သေချာစေရန် ခေတ္တမျှ ရပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်၍ အလင်းရောင် အားပျော့နေခြင်းအပြင် မှောင်မိုက်နေအောင် တောကောင်းလှသော ၄က်ပျောပင်များကြောင့် ပို၍ သေချာစေရန် ရှေ့ဘက်သို့ လေးငါးလှမ်းမျှ တက်လိုက်သည်။

အပင်အဖျားမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေသော ၄က်ပျောလက်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်ကွင်းကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်း အချိန်မှာပင် 'ဟ'ခနဲမြည်သံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီးနောက် စောစောက မြင်တွေ့လိုက်ရသော လှုပ်ရှားမှု သဏ္ဍာန်သည် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏ကိုယ်တွင် ကြက်သီးမွေးညှင်း ထသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝါသနာအရ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်နေသည်မှန်သော်လည်း ကျားတို့၊ သစ်တို့၊ ပြောင်တို့၊ ဆင်တို့လို

အကောင်မျိုးကို လုံးဝပစ်ခတ်ဖူးသူ မဟုတ်သည့်အပြင် လုံးဝလည်း တောတွင်းတွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေ၊ ဆတ်၊ တောဝက်၊ ဝက်ဝံ စသည့် အကောင်များလောက်သာ ပစ်ဖူးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စောစောက ကြားလိုက်ရသော 'ဟ'ခနဲ မြည်သံကို ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် သို့လော သို့လော သံသယဖြစ်နေမိကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကွယ်၍ ရပ်နေရာ ၄က်ပျောလက်ကြီးနှင့် မျက်စောင်းထိုး ပေနစ်ဆယ်သာသာ အကွာလောက်တွင် တစ်ခုတစ်ခု သဏ္ဍာန်လိုလိုကို တွေ့လိုက်၍ ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်သည်။ လုံချည်ဟောင်း တစ်ထည်ဖြစ်၍ လုံချည်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သောအခါ အရိုးက မြက်တောထဲတွင် ဖုံးနေလျက် အသွားကို လုံချည်အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသော အသွားတစ်ထွာသာသာခန့်ရှိ လုံချည်တစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလုံချည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

ထိုလုံချည်သည် အဘအောင် တောဆင်းရာတွင် လက်မချတမ်း ကိုင်လှေကိုင်ထရှိသော လုံဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုလုံချည်နှင့် လုံချည်ကိုကိုင်၍ ဝိုင်နေဆဲတွင် မျက်စိထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သလို ရှိသည်နှင့် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်အနေအထားသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းကို ဖုထစ်လျက်ရှိသော သပြေပင် ကိုယ်လုံးတွင် အကျအနက်ကပ်လိုက်ရင်း လှုပ်ရှားရာဆီသို့ ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

၄က်ပျောဖုန်များ၊ မြက်တောရှည်များ အကြားမှ ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ ရွေ့လာသော ခပ်မိုင်းမိုင်းသဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ကွယ်နေရာ သပြေပင်နှင့် ဆယ့်ငါးဒီဂရီခန့် အနောက်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်း အနေအထားကြောင့် ထိုခပ်မိုင်းမိုင်း သဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်၏ မြင်ကွင်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း

ပီပြင်လာတော့သည်။

ငှက်ပျောပင်၊ ဝါးပင်များ၏ အစိမ်းရင့်ရောင် အောက်ခံတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလှသော အဝါရစ်အစင်းနှင့် ဟင်းမျိုး(ကျားကြီး)တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ထားလိုက်ပြီး တက်လာသော ဟင်းမျိုးကြီး၏ နားအုံနေရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ပစ်ကွင်းကို တည်ငြိမ်နေစေရန် ရွှေ့လျားနေသော ပစ်မှတ်အတိုင်း ချိန်သီးကို ရွှေ့ထားလိုက်သည်။

ပျိုင့် ၄၁၆ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်၏ တွန်းကန်အားနှင့် ဖောက်ထွင်းအား နှစ်ရပ်ပေါင်းကာ ဒိုင်းခနဲမြည်သံသည် လျှပ်တစ်ပြက်အားဖြင့် ကျွန်တော်၏နားကို အူသွားစေသည်။

သေနတ်သံကြောင့် တောပြိုသံနှင့်အတူ ကျားကြီးသည် 'ဟဲ'ခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ အပေါ်သို့ ငါးပေခန့် မြောက်တက်သွားလျက် မြက်တောတွင်းသို့ 'ဗုန်း'ခနဲပြန်ကျကာ မြက်ပင်များရော ငှက်ပျောပင်များပါ တဝုန်းဝုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဖြောင်းဆန်လျက် ရှိနေတော့သည်။

တစ်ချက်တည်းနှင့် ချက်ကောင်းမှန်သော်လည်း ပို၍ သေချာစေရန် အတွက် သတိအနေအထားဖြင့် သွားရင်း နောက်စေတည့်တည့်သို့ တစ်ချက်နှင့် လက်ပြင်ဆီသို့တစ်ချက် ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျမှ ငှက်ပျောပင်များကို ကိုက်ဝါးကာ ကုတ်ခြစ်နေသော ကျားကြီး၏ တဟဲဟဲအော်သံများ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ကျားကြီးတက်လာရာဆီမှ အောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပေငါးဆယ်ခန့် ဆင်းမိသည်နှင့် ဝါးရုံပင်အောက်တွင် ကျောပေး၍ ခွေခွေကလေးလဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားမိကာ အနီးသို့ကပ်၍ သွားကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

လည်ပင်းတွင် ကျားစွယ်ရာကြီးက နက်ရှိုင်းစွာဝင်နေ၍ သွေးများ တစ်မိမိယိုစီးကာ မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေလျက် အသက်မရှိတော့

သော အဘအောင်ကို ကျွန်တော် မျက်နှာလှမ်းမကြည့်ဘဲ သိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့် တောက်တစ်ချက်ခတ်လိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဟင်းမျိုးကြီးသည် အဘအောင်ကို ကိုက်ချိပြေး၍ ဝါးရုံအောက်မှာ ချထားရင်း လေကြောင်းပြောင်းသွားကာ ကျွန်တော်ထံမှ နောက်ထပ်လူနဲ့ရသောကြောင့် အစာမာန်ယစ်ပြီး ရန်သူကိုရှာရန် တက်လာရင်း ကျွန်တော်နှင့် တွေ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့...ဆရာလေး၊ ဆရာလေး”

ရွာသားများ တစ်အုပ်ကြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ကျားသေကြီးနှင့် အဘအောင်၏ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အကြောင်းစုံကို ရိပ်စားမိလိုက်ကြကာ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အဘအောင်ကို ရွာထဲသို့ သယ်ပိုးရန် လုပ်နေကြသည်။

မကြာဖြူ...

ဆေးပေးမီးယူအဖြစ် ရှေ့လကျလျှင် မကြာဖြူနှင့် ယူတော့မည်ဟု အဘအောင် မနေ့ကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့သေးသည်။ ယောက်ျားသေသွား၍ မှီခိုအားထားရာမဲ့နေသော မကြာဖြူကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမည်ဟုဆိုသော အဘအောင်...။

အဘအောင်၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းလိုချစ်ရှာသော အဘအောင်၊ ကျွန်တော့်အတွက် စားစေချင်လွန်း၍ တောဝက်သွားထောင်သော အဘအောင်သည် အရင်တစ်ခါက အဘအသက်ကို အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ အဘအောင်အသက်ကို ကျွန်တော် မကယ်နိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာနှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။ ကျွန်တော်၏နောက်တွင် တရွပ်ရွပ် ငိုနေသော အသံသည် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

အန္တရာယ်ကောင်လား ဟင်းစားလား

ကျွန်းညိုကြီးဆိုသည်အတိုင်း အဝေးမှ မြင်လိုက်ရကတည်းက ညိုမြိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ကနစိုး၊ မဒမ၊ လမု၊ လမဲ့၊ ပျဉ်းကတိုးပင်များက အပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ကာ စိမ်းလန်း စိုပြည်နေသောကြောင့် ကျွန်းကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း ကော်ဇောစိမ်းစိမ်းကြီး ဖြန့်ခင်းထားသလို ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။

မြစ်ဆိုသော်လည်း ပင်လယ်ဝနှင့် နီးနေသောကြောင့် ပင်လယ်ကြီး တမျှ ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ကိုတောက်ထိန်က ဘောက်တူကို တစ်ချက်ချင်း မှန်မှန် လှော်နေသည်။ ပင်လယ်ဝမှ ဆားနဲ့သင်းနေသော လေပြည် ကလေးက တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးဝှေ့၍ တိုက်ခတ်လာသည်။ စောဂျိမ်း နှင့် ကျော်စိုးက လှေဦးတွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်းညိုကြီးတောကို ငေးကြည့်လို့ နေသည်။

စောဂျိမ်းက ဘောက်တူဘေးတွင် လက်ကိုချကာ ရေကိုဆော့ လိုက်ရင်း...”

“တင်ဝင်းကို သတိရတယ်ကွာ။ သူ့မိန်းမက ကလေးအမြှာပူး မွေးနေလို့ ဒီကောင် အလုပ်ရှုပ်နေလို့ မခေါ်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်ကလည်း လိုက်ချင်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇောဂျိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောက်ထိန်ဆီ သွားခလို့ ဆိုကတည်းက ဒီကောင် လိုက်ချင်နေတာ”

“တောက်ထိန် မင်းသူငယ်ချင်း တိုးစိန်က ဒီမိန်းမလှကျွန်းတော ထဲမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဇောဂျိမ်း၊ ဒီကောင်က ချောင်းတစ်ခုကို လေလံ ဆွဲထားတယ်လေ။ ချောင်းကိုပိတ်ပြီး ဒီကောင် ငါး၊ ပုစွန် ဖမ်းတာပေါ့။ သူ့မိန်းမရော ကလေးတွေရော ယောက်ဖတွေရော အကုန်ခေါ်ထားတယ်။ ခွေးတွေတောင် ပါလိုက်သေးတယ်”

“ပျော်စရာကြီးပေါ့”

“ဒီကောင်လည်း တံငါသာလုပ်နေတာ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာရင်တော့ ပျော်နေမှာပဲ”

ဘောက်တူက ကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ သစ်ပင်များ ပေါ်မှ ကိုကိုကွကွနှင့်အော်ကာ ပြေးလွှားနေသော မျောက်များ၊ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးနေသော ရှဉ့်ပေါများကို မြင်နေရသည်။ ကမ်းစပ်အတိုင်း ဘောက်တူက တရွေ့ရွေ့သွားရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် ချောင်းကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ဘောက်တူက ဝင်လာသည်။

ချောင်းအတိုင်း နာရီဝက်လောက် ဝင်လာပြီးနောက် ချောင်းကို ပိတ်၍ ဝါးတိုင်များစိုက်ကာ ကမ်းပေါ်၌ တဲတစ်လုံးဆောက်ထားသော နေရာကို ရောက်လာသည်။ ကိုတောက်ထိန်က တဲဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း

“တိုးစိန်ရေ...တိုးစိန်”

တဲအတွင်းမှ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဟေး...ဘယ်သူလဲဟေ့”

“တိုးစိန်...ငါတို့ပါကွ”

“ဟာ...တောက်ထိန်တို့ပါလား၊ ဘယ်သူတွေ ပါကြသေးလဲ။ လာကြလေကွာ၊ တက်ကြပါကွာ”

တဲပေါ်တွင် ငါးခြောက်များ၊ ငါးစိုများနှင့် ပြည့်နေသည်။ တဲက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ လူများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကလေးတွေရော ခွေးတွေရော ဖြစ်သည်။

တိုးစိန်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“ငါ့စီးပွားရေက ဒီမှာဆိုတော့ ရွာကနေ တစ်အိမ်လုံး ပြောင်းလာ ကြတာကွ။ နေရာကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အေးပါ၊ သိပါတယ်။ မင်းတို့ဆီမှာ တောဝက်တွေ ပေါတယ် ဆိုလို့ ငါ့မိတ်ဆွေတွေ ခေါ်လာတာ။ ဒါက ဇောဂျိမ်း၊ ဒါက ကျော်စိုး”

“တောဝက်ပေါတာကတော့ မပြောနဲ့တော့ အုပ်လိုက်ပဲ။ ငါ့မှာ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ်ကလည်း ရှိနေသေးတော့ အသာတကြည်နေရတယ်။ တစ်ခါတလေ ငါတို့ တခြားမှာတောင် ရောက်ရောက်လာတယ်။ မနေ့ တစ်နေ့ကတင် ငါ့ယောက်ဖ အလုပ်သမားကောင်လေး တစ်ယောက် တောဝက်သွားပစ်ကြတာ တောဝက်ကို ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့လို့ ပြေးလာရတယ် ပြောတယ်။ တောဝက်တောင် မသယ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဘယ်လို အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့လာတာတဲ့တုံး”

“အကောင်ကို သေသေချာချာ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ အသံကြီးနဲ့ နောက်ကနေ လိုက်လာလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြေးခဲ့ရတယ် ပြောတယ်။ ဒီကောင်တွေ သွားတောင် မသွားရဲကြတော့ဘူး”

“တောဝက်ကို ဘာနဲ့ပစ်တာလဲ”

“ဒူးလေးနဲ့ပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာက အဲဒါပဲ ရှိတာပဲ”

“ကဲကဲ...တောက်ထိန်တို့ ဒီမှာက ကျဉ်းတယ်ကွ။ ဖောင်ပေါ်ကို သွားရအောင်၊ အဲဒီမှာ တဲတစ်လုံးရှိတယ်။ တို့အဖွဲ့ ကောင်းကောင်းနေလို့ ရတယ်။ နေ့လယ်စာလည်း အဲဒီဖောင်ပေါ်မှာ စီစဉ်ကြတာပေါ့။ နောက်ပြီးမှ အေးအေး စကားပြောကြမယ်။ လာသွားရအောင်”

တဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ချောင်းအလယ် ဝါးဖောင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အင်ဖက်မိုး တဲတစ်လုံးတွင် ဇောဂျိမ်းတို့ပါလာသော

အထုပ်အပိုးများကို ချလိုက်ကာ အနားယူလိုက်ကြသည်။ တိုးစိန်က စားဖို့ သောက်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် သူ၏ အမျိုးဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ယောက်က အိုးတစ်လုံးယူလာကာ ချလိုက်သည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့်ထည့်ကာ မွှေးကြိုင်နေသော အရာများက ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်များ။

တိုးစိန်ပါ ရောက်လာသည်။

“ကဲ...တောက်ထိန်၊ ထန်းရည်နဲ့ ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်၊ ဒါက ငါးခုကြော်၊ ထန်းရည်အတွက် မပူနဲ့ မှာထားသေးတယ်။ ဘာမှ အရောအနှော မရှိဘူး၊ နေစောင်းလာတော့ ခါးခါးပြင်းပြင်းလေးပေါ့”

စောဂျိမ်းက ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင်ကို ကောက်ဝါးရင်း...

“ကောင်းတယ်ဟေ့ မစားရတာ ကြာပြီ။ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် စောစောက ထန်းရည်အိုးယူလာသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် သက်တူရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်း လူငယ်တစ်ယောက်က တဲအတွင်းကို ဝင်လာသည်။

တိုးစိန်က-

“ထိုင်ကြကွ၊ ကဲ...တောက်ထိန် စောစောက ထန်းရည်အိုးလာပေးတဲ့ကောင်က ငါ့ယောက်ဖ အေးသိန်း၊ သူက ငါ့ဖောင်မှာ ငှားထားတဲ့ မြအေး၊ သူတို့နှစ်ယောက် တောဝက် သွားပစ်ရင်း တောဝက်တောင် မရလိုက်ဘူး၊ ပြေးလာကြတာ။ မင်းတို့သိချင်တာတွေ မေးပေတော့။ အေးသိန်းနဲ့ မြအေး...သူတို့က ငါ့မိတ်ဆွေတွေ မုဆိုးတွေပေါ့”

စောဂျိမ်းက ထန်းရည်တစ်ခွက်ကို ကောက်သောက်လိုက်ရင်း...

“မင်းတို့ တောထဲမှာ ဘာတွေ့လို့ ပြေးလာကြတာလဲ”

အေးသိန်းနှင့် မြအေးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အေးသိန်းက-

“တောဝက်ကို ထိထားလို့ သွားမယ်အလုပ်မှာ နောက်ကနေ တမြောမြောအသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး ဝိုးခနဲ ဝိုးခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ

မြွေလိုလို အကောင်လိုတော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထက်တောင် မြင့်သေးတယ်။ မျက်လုံးက မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကြောက်ပြီး ပြေးလာတာ”

မြအေးက-

“ကျွန်တော်လည်း အသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး သူပြေးလာတာနဲ့ ရောပြေးလာတာ ဘာကောင်မှန်းကို မမြင်လိုက်ရပါဘူး”

တိုးစိန်က-

“မင်းတို့ အမှားအယွင်းတွေ ဘာတွေ့ကော့ ဖြစ်ခဲ့ကြသလား။ ဒီတောတွေက အမှားအယွင်း မခံဘူး”

“မဖြစ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ စသွားကတည်းက တင်မြှောက်ပသပြီမှ သွားတာပါ”

စောဂျိမ်းက-

“မင်းတို့က တောဝက်ကို ဒူးလေးနဲ့ပစ်တော့ ဒူးလေးကိုရော ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တတ်လို့လား”

“မကိုင်တတ်ပါဘူး၊ ပင်ချင်စောနဲ့သာ သွားကြတာပါ”

“တောဝက်က အသက်ပြင်းတယ်။ တော်ရုံ ဒဏ်ရာလောက်နဲ့ မသေဘူး။ ရင်ညွန့်တို့၊ လည်ချောင်းတို့ ထိမှသာ လဲနိုင်တယ်။ ဝမ်းဗိုက်တို့၊ ခြေလက်တို့၊ တင်ပါးတို့ဆိုရင် အပြေးတောင် မပျက်ဘူး။ တောဝက်ပစ်တာ အန္တရာယ်များတယ်။ နာသွားတဲ့ ဝက်ဟာ တစ်နေရာမှာ အောင်းနေပြီး လူမြင်တာနဲ့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ပက်တတ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သေရင်သေ၊ မသေရင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရတတ်တယ်”

“ဒါတွေလည်း နားမလည်ပါဘူး၊ မုဆိုးကြီးရယ်။ တောဝက်တွေက ဒီနားအထိတောင် ရောက်လာတတ်တော့ လက်ယားနေတာနဲ့ ဒူးလေးငှားပြီး ထွက်ပစ်ကြတာပါ”

“ဒီကောင်တွေကို ထောင်ဖမ်းရင်လည်း ရတာပဲဟာ၊ မထောင်ကြဘူးလား”

တောက်ထိန်က-

“ဒီတောထဲက လူတွေက သစ်ခုတ်၊ ထင်းခုတ်၊ ငါးဖမ်း၊ လယ်လုပ် ဆိုတော့ ဒါတွေလည်း မလုပ်ကြပါဘူး စောဂျိမ်းရယ်”

“သူတို့ကို မလုပ်ပေမယ့် သူတို့က သစ်ခုတ်ထင်းခုတ်၊ လယ် လုပ်တဲ့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးကြမှာပဲ၊ လယ်တွေဆိုရင် စပါးနဲ့ထွက်စ အချိန်တွေမှာ တောဝက်တွေက ဝင်စားကြတာကိုး”

“အဲဒီတော့ ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုထောင်ရမလဲ စောဂျိမ်း”

“ကြိုးကွင်းနဲ့ ထောင်ရတယ်။ ကြိုးကွင်းဆိုတာ ရိုးရိုးချည်ကြိုး၊ လျှော်ကြိုးတို့နဲ့ မရဘူး။ သံကြိုး၊ သွပ်ကြိုး၊ ဖယောင်းကြိုးတို့နဲ့မှ ရတယ်။ ထောင်နည်းက လည်ထိုးကွင်းနဲ့ ခြေနင်းကွင်း ထောင်နည်း နှစ်မျိုးရှိတယ်။ လည်ထိုးကွင်းထောင်ရင် တောဝက်တွေ သွားလာတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ မသိမသာ ထောင်ရတယ်။ ထောင်ထားတဲ့ နေရာကိုလည်း ခဏခဏ မသွားရဘူး။ ဒီကောင်တွေက အနံ့ခံကောင်းပြီး ပါးနပ်တော့ လူနဲ့ရရင် ရှောင်သွားတတ်တယ်။ ခြေနင်းကွင်းကလည်း လည်ထိုးကွင်းထောင်သလို တောဝက်တွေ သွားလာတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ ကျင်းတူးပြီးတော့ ကြိုး ကွင်းကိုချ၊ အပေါ်ကနေ မသိသာအောင် မြေဖြန့်အုပ်ထားပြီးတော့ ခလုတ်တို့၊ ကိုင်းတံတို့နဲ့ ထောင်ရတာမျိုးပဲ။

“ခြေနင်းကွင်းထောင်ရင်လည်း ချက်ချင်း မမိတတ်ဘူး၊ လူနဲ့ ရဲလို့ မလာကြတာပဲ။ လူနဲ့ပျောက်မှ လာနင်းပြီး မိတတ်တယ်။ နောက် တစ်ချက်က ကျွဲတို့၊ နွားတို့၊ လူတို့ မလာတတ်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ ထောင် တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဝက်မမိဘဲ သူတို့ကို မိတတ်လို့။ ကဲ...တိုးစိန် ထန်းရည်ရော အမြည်းရော ကုန်သွားပြီ။ ထမင်းစားကြရအောင်”

“ထမင်းစားဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲ ဆရာတို့။ ဒါထက် တော ဝက်ပစ် ဘယ်တော့ ထွက်ကြမလဲ”

“မနက်စောစောပေါ့။ ဘယ်သူတွေ လိုက်ဦးမလဲ”

“အေးသိန်းနဲ့မြအေး လိုက်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒါမှ သူတို့ ဘာကောင်မှန်း မသိလိုက်ရတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြခိုင်းရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား စောဂျိမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျုပ် အမဲပစ်လာတာ ကြာပြီ။ တောထဲမှာ ဘာကောင်မှန်း မသိဘူးဆိုတဲ့ကောင် မကြုံဖူးသေးဘူး။ အဲ... မလိုက်ရဲရင်တော့ မလိုက်ခဲ့နဲ့ပေါ့”

အေးသိန်းနှင့် မြအေးက-

“လိုက်မယ် လိုက်မယ်၊ ဆရာတို့ပါရင် လိုက်ရဲတယ်”

“ဒါဆိုရင် စောစောထွက်မယ်”

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အမြစ်မီးသစ်တော ဖြစ်သောကြောင့် တစ်တော လုံးက အမြစ်မီးလန်းနေသလို အောက်ခြေတွင်လည်း မြေသားက စိုစွတ် နေသည်။ တချို့နေရာများက ရေစပ်စပ်၊ တချို့နေရာတွေက ရွံ့နွံ့တော၊ တချို့နေရာများက ရေမရှိသော်လည်း လမုပင်၊ သင်ပေါင်းပင်၊ ကျိုးပင် များက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အေးသိန်းနှင့် မြအေးက နယ်ခံဖြစ်၍ သစ်ခုတ် ထင်းခုတ်သူများ လမ်းထွင်၍ သွားထားကြသော တောလမ်း ကလေးကြောင့်သာ ခရီးတွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါတောင် တချို့နေရာများ၌ ဆူးများလှသော အလိုလေးနွယ် များကြောင့် ငိုရအခက်၊ ရယ်ရအခက် ကြုံရသေးသည်။ အလိုလေး နွယ်များက အဖျားတွင် ချိတ်များရှိသောကြောင့် အပင်ကို ထိလိုက်လျှင် ငြိတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ နားရွက်ကို လာချိတ်သည်။ ရုန်းလျှင်လည်း ပြုတ်မထွက်။ အတော်အခံရခက်သည်။ သဘောဒူးတိုက်ပင်ကလည်း ဆူးများရှိသော အပင်မျိုး ဖြစ်သည်။

စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့ တစ်နာရီကြာလောက် တောတွင်းဝင်လာသည် အထိ တောဝက်အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေး။ ခြေရာများကတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

တောကြက်များ ယုန်များကတော့ ပျတ်ခဲနဲ့ ပြေးလွှားနေကြသည်။
တောတွင်း လမ်းကလေးအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လျှောက်လာ
ကြရင်း ရေစပ်စပ်ရှိသော ကျူတောတစ်ခုနား အရောက်တွင်...

“ဖောက်...ဖောက်...ဖောက်”

“ဖောက်...ဖောက်...ဖောက်”

“ဝေါ...ဝေါ...”

“အိ...အိ...အိ”

ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားလိုက်ရသော အသံများဖြစ်သည်။ ရှေ့မှ သွား
နေသော အေးသိန်းနှင့် မြအေးက နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးတို့က လက်ကာပြလိုက်သည်။

ကျော်စိုးက လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် စောဂျိမ်းအား...

“စောဂျိမ်း တောဝက်တွေ မေးရိုက်သံထင်တယ်”

“အေ...ဟုတ်တယ်၊ ကျော်စိုးက ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့၊ မင်းတို့
နှစ်ယောက် အခြေအနေကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းလာ၊ ရှေ့မှာ တောဝက်
ရှိပုံရတယ်”

စောဂျိမ်းက ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ကျူတောထဲမှ ကြားရသောအသံ
ရှိရာသို့ သေနက်များကို အသင့်ကိုင်ရင်း တက်လာကြသည်။ အသံများက
တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလာရသည်။

ကျူတောအတွင်း တောတွင်း တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်နေသလို တဖြန်း
ဖြန်း တဖြောဖြောနှင့် ဆူညံနေသည်။

“ဖောက်...ဖောက်” အသံများကလည်း ဆက်တိုက်လို ကြားနေ
ရသည်။

စောဂျိမ်းက ကျူတောကို တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်ကာ ရှေ့ကနေ
တက်လာရင်း တစ်နေရာအရောက်တွင် နောက်မှကပ်ပါလာသော ကျော်စိုး
ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြလိုက်ကာ ကျူပင်တချို့ကို ဖြဲလိုက်သည်။

“ဟာ...စောဂျိမ်း ဝက်တောင်းနဲ့ ဝက်ပေါက်ထင်တယ်”

“အေး...အကောင်ကြီးက ဝက်တောင်းပဲ။ အစွယ်တွေတောင်
ကွေးကောက်နေပြီ”

တစ်အုပ်တစ်အုပ်တွင် ခွန်အားကြီးသော ဝက်ထီးကြီးတစ်ကောင်
က အုပ်ချုပ်တတ်သည်။ တောဝက်ထီးကြီးများမှာ အရွယ်ကြီးလာသည်နှင့်
အမျှ အရွယ်များက ရှည်လာကာ ကွေးကောက်လာတတ်သည်။ မိတ်လိုက်
ချိန်ရာသီတွင် ဝက်ပေါက်များက ခေါင်းဆောင်ဝက်ထီးကြီးကို ပြန်လည်
ခုခံတတ်သည်။

ယခု မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက ထိုအနေအထားဖြစ်သည်။

ပိဿာချိန် ခုနစ်ဆယ်၊ရှစ်ဆယ်နီးပါးရှိသော ဝက်ထီးကြီးနှင့် အချိန်
နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ငါးပိဿာခန့်ရှိသော ဝက်ပေါက်တစ်ကောင်တို့ တိုက်
ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျူပျာရက်သူများ ခုတ်ထားသောကြောင့် ကွက်လပ်တစ်ခုကြီးလို
ဖြစ်နေသော ကျူငှက်များအကြားတွင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ပက်
လိုက် ရှောင်ပြေးလိုက်နှင့် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အစွယ်များ ကွေးကောက်နေသော ဝက်ထီးကြီးက ဝက်ပေါက်ကို
ပြန်ပက်နေသော်လည်း ချော်ချော်ထွက်နေသောကြောင့် ဝက်ပေါက်ပက်
နေသမျှကို ခံနေသည်။

စောဂျိမ်းက-

“ကျော်စိုး တိုက်ပွဲကတော့ အတော်ပြင်းနေတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့်
သိပ်မကြာခင် ဝက်ထီးကြီး ပြေးလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်ကြီး အတော်အထိ
နာနေပြီကွ။ အဲဒီတော့ ဝက်ထီးကြီးကို ငါ့တာဝန်ထား၊ ဝက်ပေါက်ကို
မင်း တာဝန်ယူ၊ ဟုတ်လား”

“စိတ်ချ...စောဂျိမ်း၊ ဒါပေမယ့် စောဂျိမ်းအပစ်နဲ့ ကျွန်တော့
အပစ်က သိပ်မကွာဖို့ အရေးကြီးတယ်နော်”

“သိတယ်၊ ငါ အချက်ပေးလိုက်မယ်”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ တူမီးကြီးနှင့် ပွိုင့် ၅၀၀ နှစ်လုံးပြု။
 ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ကျူပင်များအကြားမှ ထိုးချိန်ထားရင်း ခေါင်းကလေးများကို
 ငုံ့လိုက်ကြကာ ချိန်သီးနှင့် တစ်တန်းတည်းကျအောင် ကြိုးစားနေကြသည်။
 ပစ်မှတ်က လှုပ်ရှားနေသောပစ်မှတ်။ ဝက်ထီးကြီးရော ဝက်ပေါက်
 ပါ အတော်ပင် မောနေကြပြီ။ ဝက်ထီးကြီးကတော့ ဒဏ်ရာ ဗရုပွနှင့်။
 မိမိထက် ဗလအားသေးကာ မိမိအုပ်ချုပ်မှုကို ခံခဲ့သော ဝက်ပေါက်ကို
 ဝက်ထီးကြီးက မခံချင်သောစောနှင့် ဆယ်ကိုက် အက္ခာလောက်မှ တစ်ရှူး
 ထိုးပြေးလာကာ ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဝက်ပေါက်က ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်
 သောကြောင့် လျင်မြန်လှသည်။ ဖင်ကိုယမ်းကာ ခေါင်းကို လှည့်၍
 ရှောင်လိုက်သည်။

ဝက်ထီးကြီးက လွန်သွားသောအရှိန်ကို သတ်လိုက်ချိန်တွင်
 စောဂျိမ်း ချောင်းနေသောနေရာနှင့် ဆားတိုက်အနေအထား။ ဝက်ပေါက်က
 ခေါင်းကို လှည့်ရှောင်ကာ ပြန်ပက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည့် အနေအထားကလည်း
 ဘေးတိုက်။

စောဂျိမ်းက ကျော်စိုးကို လက်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဗောင်း”

“ဒိန်း”

စောဂျိမ်း ပစ်လိုက်သော ဝက်ထီးကြီးက လက်တစ်ဖက် ခွေကျ
 သွားကာ ခေါင်းပါစိုက်သွားပြီး ပြန်အထတွင်-

“ဗောင်း”

ဝက်ထီးကြီး၏ နားနောက်တွင် အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီးနောက်
 ဝက်ထီးကြီးက ဗုန်းခနဲလဲကျသွားတော့သည်။ ကျော်စိုး ပစ်လိုက်သော
 ဝက်ပေါက်ကတော့ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
 ဝက်ထီးကြီးကတော့ အကြောဆွဲနေ၏။ စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုး ကျူတော
 ထဲမှအထွက်တွင် အေးသိန်းနှင့် မြအေးအနားကို ရောက်လာကြသည်။

အေးသိန်းက-

“အားရလိုက်တာ ဆရာတို့ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ရင်တထိတ်
 ထိတ်နဲ့ ပွဲကိုကြည့်နေရတာ”

“တို့တာဝန်တော့ ပြီးပြီ။ နောက်ပိုင်း တာဝန်တော့ မင်းတို့
 တာဝန်ပဲ”

“စိတ်ချဆရာတို့...ဝါးဆောင်က အလုပ်သမားတွေက တောဝက်
 သား သိပ်စားချင်နေကြတာ၊ နေ့တိုင်း ငါးပုစွန်ပဲ စားနေရတော့ ငြီးငွေ့
 ကုန်ကြပြီ”

“ကဲ-တို့သုံးယောက် ချီတက်ကြမယ်၊ အေးသိန်းက ရှေ့က
 အရင်သွား”

ကျူတောကြီးကို ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာအောင် ဖြတ်ကြပြီးသည်
 နှင့် ၁၀ ပေခန့်ကျယ်သော ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခုကို ရောက်ကြသည်။
 ချောင်းရိုးကို ဖြတ်ကျော်ရန် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ တံတားမရှိသော်လည်း မဒမပင်ကို
 ခုတ်လှဲကာ ချောင်းရိုးပေါ်သို့ ဖြတ်တင်ထားသော သစ်လုံးပေါ်မှ ခက်ခက်
 ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်လာကြရသည်။

ချောင်းရိုးကို ကျော်လာပြီးနောက် အောက်ခြေတွင် သင်ပေါင်းပင်
 များ၊ လမုပင်ပေါက်များ ရှုပ်နေအောင် ပေါက်နေ၍ အပေါ်တွင်လည်း
 လမုပင်များ၊ ကနစိုးပင်များ မြင့်မားစွာ ပေါက်နေသော တစ်ဖက်ကမ်းသို့
 ရောက်လာကြသည်။

ချောင်းရေအတက်တွင် ရေဝင်သောကြောင့် မြေသားများ စိုစွတ်
 နေသည်။ အေးသိန်းက ရှေ့မှသွားနေရင်း...

“ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးလာကြတာ ရှေ့နားကလေးကပဲ”
 စောဂျိမ်းက-

“လမ်းကြောတော့ ရှိတယ်ကွ။ လာ...မင်းနောက်ကနေ ငါရှေ့က
 သွားမယ်”

စောဂျိမ်းနှင့်ကျော်စိုးက သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်ကာ ရှေ့ကနေ သွားနေ
 သော်လည်း အေးသိန်းက ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် နောက်ကလိုက်လာသည်။

ကျေးငှက်သာရကာများ၏ အသံမှလွဲ၍ တောက တိတ်ဆိတ်လျက် လမုတ်များ၊ ကနစိုးပင်များက ပင်ချင်းထိ၊ ရွက်ချင်းထိ အကိုင်ချင်းရှုပ်အောင် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ တစ်နေရာရှိ လမုကိုင်း တစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်နေသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အောက်တွင် စစ်သုံးရေဘူး တစ်လုံး။ စောဂျိမ်းက ကောက်ယူလိုက်ကာ-

“အေးသိန်း၊ မင်းတို့ကျနေခဲ့တာတွေ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ”

စောဂျိမ်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ...

“အေးသိန်း...ခုတော့လည်း အေးအေးဆေးဆေးပါလားကွ။ မင်းတို့ ပြောတဲ့ ဘာကောင်မှန်းမသိတဲ့ ကောင်လည်းမတွေ့၊ ဟင်းစားကောင်လည်း မတွေ့၊ ခဏနားကြရအောင်ကွာ”

ကျော်စိုးက-

“စောဂျိမ်း နေအတော်မြင့်နေပြီ။ ထမင်းစားကြရအောင်လား။”

“အေး...ကောင်းတယ်ကွာ၊ တို့ပါလာတာလေးပဲ ထုတ်ကွာ။ အေးသိန်းက တို့ထမင်းမစားခင် မင်းတို့လေ့အတိုင်း တင်စရာမြှောက်စရာရှိရင်လည်း လုပ်လိုက်ကွာ”

တိုးစိန် ထည့်ပေးလိုက်သော ထမင်းထုပ်များနှင့်အတူ ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်များ၊ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်နှင့် ကဏန်းဆီပြန်ဟင်းများကို ထုတ်လိုက်ကြကာ မြေပြောင်ပြောင် လမုပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အေးသိန်းက သူ လွယ်လာသော အိတ်တစ်လုံးမှ ရေဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်ကာ ချလိုက်သည်။

အထဲတွင် တောအရက်များ။

အေးသိန်းက အရက်အနည်းငယ်၊ ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်၊ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်နှင့် ကဏန်းဆီပြန် အနည်းငယ်ကို ပန်းကန်တစ်ခုတွင် ထည့်ကာ တစ်နေရာတွင် သူတို့လေ့အတိုင်း သွားလုပ်နေသည်။

အေးသိန်းက လူငယ်ဆိုပေမယ့် မသောက်တတ်။ စောဂျိမ်းနှင့်

ကျော်စိုးသာ ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်စားလိုက်၊ တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ ငါးရဲ့ခြောက်စားလိုက်၊ ကဏန်းဆီပြန်ဟင်း စားလိုက် တစ်ခွက်သောက်လိုက်နှင့် ဟန်ကျနေသည်။

အေးသိန်းက ထမင်းစောစော စားပြီးသောကြောင့် ဆေးလိပ်တစ်တို့ကို ကောက်ဖွာလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်-

“ဒီး...ဒီး...ဒီး” ဟူသော မြည်သံနှင့်အတူ လမုပင်တစ်ပင်၏ ထိပ်ဖျားတွင် ငှက်တစ်ကောင် လာနားသည်။

အေးသိန်းက အသံကြားရာမီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ကာ-

“ဟာ...အတော်ကြီးတဲ့ ငှက်ပဲ၊ ဘာငှက်လဲ မသိဘူး”

စောဂျိမ်းက-

“အဲဒါ ရစ်ငှက်ကွ၊ စောစောက အသံက အတောင်ရိုက်တဲ့ အသံ၊ မင်းမှာ လေးခွပါသလား ဆော်ထည့်လိုက်စမ်းကွာ”

အေးသိန်းက လမုပင် အကိုင်အခက်များ အကြားမှ ပုန်းကာ ကွယ်ကာဖြင့် လေးခွကိုကိုင်ကာ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားလိုက်သည်။ ရစ်ငှက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်သာသော နေရာအရောက်တွင်-

“ဖလပ်...ဖုတ်”

“ဖလပ်...ခေါက်”

ပထမတစ်ချက်က ရစ်ငှက်၏ ရင်အုံကို မှန်သောအသံဖြစ်၍ သေချာစေရန် ဒုတိယတစ်ချက်ကို အေးသိန်းက ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ချက်က လွဲသွားကာ လမုပင်အကိုင်များကို သွားမှန်သည်။ ရစ်ငှက်က ရင်အုံကိုမှန်လိုက်သောကြောင့် အတောင်ကိုဖြန့်ကာ ကားရားကြီး ဖြစ်နေချိန်တွင် အေးသိန်းက တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဖလပ်...ဒေါက်”

လွဲသွားပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လမုပင် အကိုင်အခက်များကို

တိုးတက်လာ ခေါ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ လမုပင်အပေါ်မှ အကောင်တစ်ကောင် လျှောက်ဆင်းလာသည်။ စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးက ထမင်းစားနေချိန်ဖြစ်၍ ခေါ်ခနဲအသံကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လမုပင်ပေါက်များ သင်ပေါင်းပင်ပေါက်များကို တိုးတက်လာ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် တိုးတက်ဆင်းလာသော အကောင်ကြီး။ စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ သေနတ် ကိုယ်စီ ကောက်ကိုင်၍ မော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လမုပင်များအကြား၌ ကိုယ်တစ်ဝက် မြုပ်နေ၍ အပေါ်တွင် ပါးပျဉ်းထောင်ကာ ရဲရဲနီသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိ မြေကြီးတစ်ကောင်။

“ဟာ...”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ သေနတ်ကိုချိန်ရန် အချိန်မရလိုက်။ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်ကြောင့် သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးတော့သည်။ နောက်ဘက်မှ တဖြောင်းဖြောင်း မြည်အောင် လိုက်လာသော အသံများ ဝေးသွားတော့မှ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ရပ်လိုက်သောနေရာက ချောင်းရိုးလေး တစ်ဖက်နေရာ။ အရင် ဦးဆုံး ရောက်နေသူက အေးသိန်း။

စောဂျိမ်းက “ဟာ...မင်းက ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ရစ်ငှက်ကို လေးခွနဲ့ ပစ်ကတည်းက သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဟိုတစ်ခါက တွေ့တဲ့ အကောင်ကြီးမှန်းသိလို့ ပြေးတာ”

“စောဂျိမ်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့တဲ့ကောင်ဟာ ငန်းမြေထင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဒါလောက်ကြီးတဲ့ငန်းမြေ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“သေချာတယ် ကျော်စိုး။ ဒီရာသီမှာ ငန်းမြေတွေ ၂,၃တုရာသိပဲ။ အဲဒီ အနီးအနားမှာ ငန်းမြေအသိုက် ရှိရမယ်။ အသိုက်ရှိရင် ဒီကောင် တွေက သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှ သားသမီးအရှိန်ကြောင့် တို့ကို ရန်သူလိုပဲ ထင်နေတာ၊ တို့တင်မကဘူး ထင်းခုတ်၊ သစ်ခုတ်တဲ့ လူတွေရော တော ကောင်တွေရော အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ဒီကောင်ကြီးကို ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့။ အခုနေတော့ ခဏလောက် နားရင်းနဲ့ စောင့်ကြည့်ရအောင်။ ဒီကောင်ကြီး သူ့အသိုက်ထဲ ပြန်ရောက် ချိန်လောက်ကျရင် သွားကြမယ်။ ဟိုရောက်ရင် ငါမှာတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်”

ချောင်းရိုးကလေးနားတွင် နာရီဝက်လောက် နားနေလိုက်ကြပြီး နောက် စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ အသံမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာကြရင်း စောဂျိမ်းက ရစ်ငှက်နားသွားသော လမုပင်ကြီးအောက်က ရစ်ပတ်ကာ အပေါ်ကို မော့ကြည့်၍ လာနေ သည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျော်စိုးနှင့် အေးသိန်းကိုခေါ်၍ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ကာ လေသံတိုးတိုးနှင့် “ဒီတည့်တည့်မှာ တွေ့လား၊ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်တွေဟာ စိပ်နေပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲရိုင်း အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ နေရောင်မထိုးအောင် ပိတ်နေတဲ့ သစ်ပင်အုပ်စုကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါ ငန်းမြေအသိုက်ပဲ စောစောက သတိမထားမိလို့”

“တွေ့တယ် စောဂျိမ်း”

“အဲဒီ လမုပင်နဲ့ယှဉ်ပြီး တက်နေတာ၊ ဟိုဘက်က အပင်ကို ငါတက်မယ်။ တစ်နေရာရောက်လို့ လက်ပြလိုက်ရင် ကျော်စိုးက အဲဒီ အသိုက်ကို အောက်ကနေ လေးခွနဲ့ သုံးလေးချက်လောက် ပစ်ထည့်လိုက် ဟုတ်ပြီလား၊ လက်မပြမချင်း မပစ်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ စောဂျိမ်း”

စောဂျိမ်းက တုမ်းကြီးကို ကျောနှင့် လွယ်လိုက်ကာ လမုပင် အပေါ်သို့ အသံမကြားအောင် တက်သွားသည်။ ငန်းမြေအသိုက် ပေ အစိတ်လောက် အမြင့်တွင် ရှိနေသည်။

ကျော်စိုးနှင့် အေးသိန်းတို့မှာ အောက်ကနေ၍ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စောဂျိမ်းက ငန်းမြေအသိုက်ထက် အနည်းငယ် ပိုမြင့်သော သစ်ပင်ခွကြား တစ်ခုတွင် အကျအနထိုင်လိုက်ကာ အသိုက် ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တူမိးကြီးကို သေသေချာချာ ချိန်ကြည့်လိုက်ရင်း အောက်မှ မော့ကြည့်နေသော ကျော်စိုးကို လက်ပြလိုက်သည်။ ကျော်စိုး ထံမှ သားရေခွပစ်သံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ငန်းမြေ အသိုက်ထဲမှ ကြီးမားသော ငန်းမြေခေါင်းကြီးက ရူးခန်မြည်ကာ တစ်လေ ကျော်ခန့်အထိ အသိုက်အပေါ်သို့ ထောင်တက်လာသည်။

အသံကြား၍ ရန်သူ ရှိမရှိကို စူးစမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
“ဗောင်း”

စောဂျိမ်း သေနတ်မှ ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီး ထွက် သွားပြီးနောက် ငန်းမြေခေါင်းကြီးက တစ်စစီ ပြတ်သတ်ထွက်သွားကာ တွန့်လိမ်နေသော ကိုယ်လုံးကြီးက အသိုက်အပေါ်မှ လျှံထွက်လာကာ အောက်သို့ လုံးထွေး၍ ကျသွားတော့သည်။

လုံးပတ်က လူကြီးပေါင်လုံးနီးပါး။ အရှည်က ၁၅ ဝေခန့်လောက် ရှိသော အကောင်ကြီးမို့ ကျော်စိုးနှင့် အေးသိန်းက တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့် နေကြသည်။ စောဂျိမ်းက သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး...

“အေးသိန်း ထည့်စရာ အိတ်တစ်လုံးယူပြီး အပင်ပေါ်တက် အသိုက်ထဲမှာ ဥတွေအလုံး နှစ်ဆယ်ကျော်လိမ့်မယ်”

“ငန်းမြေဥတွေကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ စောဂျိမ်း”

“ဟေ...ဘာလုပ်ဖို့ ဟုတ်လား၊ တက်မှာသာ တက်စမ်းပါကွာ။ မင်း မသိပါဘူး”

စောစောက ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရက်ထည့်ထား သည့် ရေဘူးနှင့် အမြည်းများကို စောဂျိမ်းက ကောက်လိုက်ပြီး ရေဘူးကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ကာ ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ် တစ်ကောင်ကို ဝါးလိုက်သည်။ ကျော်စိုးကလည်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း စောဂျိမ်းထံမှ ရေဘူးကို ယူကာ တစ်ကျိုက်မော့လိုက်သည်။ စောဂျိမ်းက-

“ဒီကောင်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ စောစောက သောက်ထားတဲ့ အရက်ရှိန် တောင်ပြေသွားတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ရေဘူးက မှောက်မသွားလို့”

“အေးကွာ၊ ငန်းမြေဆိုတာ ငါလည်း ကြုံဖူးပါတယ်။ ဒါလောက် ကြီးတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

အေးသိန်းက သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး “ဥတွေက နှစ်ဆယ့် နှစ်လုံးရတယ် စောဂျိမ်း၊ ဒါတွေက စားဖို့လား”

“အေးပေါ့”

“ငန်းမြေဆိုတာ အပြီးကြီးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ သူ့ဥတွေ နောက်ကို ရေတစ်တန်ကုန်းတစ်တန် ဖြစ်ပစေလိုက်တယ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါ”

“ဒါဆိုရင် ဥတွေယူသွားလို့ ကျွန်တော်တို့နောက် လိုက်လာရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဟေ...အေးသိန်းရာ ညံ့ပါ။ မင်းပြောတဲ့နောက်က လိုက်လာမယ့် ငန်းမြေကြီးတောင် ကိစ္စချောလို့ ညနေကျရင် ဟင်းအိုးထဲ ရောက်တော့ မယ့်ဟာ ဘယ်ကောင်က မင်းနောက်ကို လိုက်မှာလဲ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီကောင်ကြီးကို ချက်စားမှာ ဟုတ်လား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား”

“အေး...မင်းလည်း တံငါလုပ်ပြီး ငါးပုစွန်ကလွဲပြီး ဘာမှ မစား ဖူးဘူး ထင်တယ်။ ချက်စားလို့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အပြင် မဆလာနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်တတ်ရင် မင်းရည်းစားတောင် မေ့သွားနိုင်တယ်ပေါ့၊ ဟား...ဟား... ဟား”

တောအရက်တန်ခိုးနှင့် တဟားဟား ရယ်မောကာ အော်ပြောလိုက် သော စောဂျိမ်း၏ စကားကြောင့် ငန်းမြေအသေကောင် အပုံကြီးကို ယောင်၍ ကြည့်မိလိုက်သော အေးသိန်းတစ်ယောက်မှာ ကြက်သီးများပင် ထသွားပါတော့သည်။

မြိုင်ယံတွင်းမှ မိန်းကလေး

နေလည်း အတော်စောင်းလှပြီ။ ချွေးတွေလည်း ရွဲနစ်နေပြီ။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံတို့၊ ဆတ်တစ်သံတို့၊ ရှဉ့်ဘေးကြား အကောင်ကလေးများ၏ “ကတောက်၊ ကတောက်”အသံတို့ ကြားလိုက်ရတိုင်း ထွေးအောင် တုန်သွားသည်။

ထင်းခွေးမကြီးကိုတော့ အသေအချာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ခွေးထားသော ထင်းများကလည်း ဘယ်ဆီမှာ ကျခဲ့မှန်း မသိတော့။ တောတွင်း လူသွားလမ်းကလေးများကို မြင်လိုက်တိုင်း ဟုတ်နိုး၊ ဟုတ်နိုးနှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်မှာ ဘယ်ရောက်၍ ရောက်မှန်းပင် မသိတော့။

ထွေးအောင်က ထနောင်းကုန်းရွာသား ဆိုပေမယ့် ရွာနှင့်နီးသော သစ်တောကြီးရိုင်းထဲကို တစ်ခါမျှ ရောက်ဖူးသူ မဟုတ်။ ထွေးအောင်က ရိုးသည်။ အေးသည်။ မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် တောင်ယာအလုပ်သာ လုပ်ကိုင်စားနေသူဖြစ်သည်။ မိုင်းညိုညိုတောတန်းနှင့် မြူခိုးတွေ ဝေနေသော တောင်တန်းကြီးကို အဝေးကသာ မြင်ဖူးသူဖြစ်သည်။

တောင်ယာ ခေတ္တနားချိန်တွင် အဖော်ကောင်းသောကြောင့် ထင်းခွေရန် လှအေးတို့အုပ်စုနှင့် တောတွင်းကို လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ တစ်ခေါက်လာ တစ်ခေါက်ဆိုသလို ထင်းခွေရင်း တစ်ကွဲတစ်ပြားစီဖြစ်ကာ ထွေးအောင် တောတွင်းတွင် မျက်စိလည်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တတ်သရွေ့၊ မှတ်သရွေ့ ဘုရားစာများကို ရွတ်သည်။

တောတွင်း လူသွားလမ်းကလေးများသာ တွေ့သည်။ ခုထက်ထိတော့ ရွာကို မရောက်နိုင်သေး။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ထွေးအောင် တုန်သွားသည်။ သတ္တဝါတော့ သတ္တဝါကောင် တစ်ကောင် အသံပဲ။ ဘာကောင်မှန်းတော့ မသိ။ အသံပဲ ကြားရသည်။ အကောင်ကို မမြင်ရသေး။ ထွေးအောင်၏ နားထင်မှ ချွေးများ စီးကျ နေသည်။ ဝဲယာပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း ထွေးအောင် ထင်းခွေစားမ ကြီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ နေသည်။

“ဖျောက်...ဖျောက်”ဟူသော အောက်ဘက်မှ အသံကြောင့် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တောကြက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘူး...ဘူး...ဘူး”

အသံက အပေါ်မှလာသော အသံဖြစ်သည်။ ထွေးအောင်က တထိတ်တလန့်ဖြင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ကြက်ကြီးတစ်ကောင် အရွယ်မျှရှိသော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်က အော် နေခြင်းဖြစ်သည်။ တောတွင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော ထွေးအောင်အတွက် အားလုံးသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများသာဖြစ်သည်။ အဖော်ကောင်း၍ လိုက်မိတာ မှားလေခြင်းဟု သူ နောင်တရသည်။

သန်းသတ်ချုံ၊ ခေါင်ပဲ့ချုံနှင့် စွန်လက်သည်းချုံများ ထူထပ်နေ သော တောကိုတိုးရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အသံကို ကြားပါက ကယ်လိုကယ်ငြား...

“ဟေ့...”ဟု သူ့အော်လိုက်သည်။ သူ့အသံကြောင့် ပဲ့တင်သံ ထွက်သွားသော အသံနှင့်အတူ ကျေးငှက်သာရကာများ၊ မျောက်များ၊ ရှဉ့်များ၏ အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးသွားသံများကို ကြားရပြီးနောက် တစ်ဖန်ပြန်၍ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

စွန်လက်သည်း ချုံကြီးတစ်ခုကိုတိုးကာ ထွက်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆိတ်တစ်ကောင်အရွယ်သာသာမျှရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ကာ ထွေးအောင် ကို ခေါင်းလှည့်၍ ကြည့်နေသည်။ ချေ(ဂျီ)လား၊ ဆတ်လား၊ ဒရယ်လား ထွေးအောင် ဘာကောင်းမှန်း မသိ။ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသောကြောင့် အန္တရာယ်ပြုမည့် သတ္တဝါလားဟု တွေးကာ ထင်းခုတ်စားကို ခပ်တင်း တင်းကိုင်၍ ထွေးအောင်က ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘာမျှ မထူးခြား၊ ထွေးအောင်ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ထွေးအောင်က တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ရှေ့သို့ တိုးသွားလိုက်သည်။ ထိုသတ္တဝါကောင်က မလှုပ်၊ ထွေးအောင်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေဆဲ။

ထွေးအောင်က တရွေ့ရွေ့တိုးသွားရင်း ၅ ကိုက်အကွာလောက် အရောက်တွင် လက်ထဲမှ ထင်းခုတ်စားနှင့် လှမ်း၍ပေါက်ထည့်လိုက်သည်။ စားက သတ္တဝါကောင်ကို တည့်တည့်သွားထိသည်။ အကွာအဝေးက နီးသောကြောင့် စားအသွားနှင့် ထိပါက စိုက်ဝင်သွားနိုင်၍ အသွားနှင့် မထိပါက ‘ဘုတ်’ခနဲအသံ ကြားနေမည်ဖြစ်သော်လည်း ဘာသံမျှ မကြား ရဘဲ စားက မြေပေါ်ကိုသာ ကျသွားသည်။ ထိုအခါ သတ္တဝါကောင်က လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ထွေးအောင်က စားကို ပြေးကောက်၍ သတ္တဝါကောင်နောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ သတ္တဝါကောင်က ချုံများကို ကွေ့ပတ်ပြေး နေရင်း ချုံတစ်ချုံအကွယ်မှ အထွက်တွင်-

“ဟား...”

ထွေးအောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရှေးက မြေနေသော သတ္တဝါ မဟုတ်တော့ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထွေးအောင် နောက်ကနေ လိုက်နေရင်း ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ မိန်းကလေးက ဆက်ပြေးနေဆဲ။ ထွေးအောင်က အံ့ဩ လျက် ကယောင်ကတန်းနှင့် လျှောက်နေရာမှ ပြေးနေသော မိန်းကလေး

သည် တစ်နေရာအရောက်တွင် ချောက်လိုလို၊ တွင်းလိုလို နေရာသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ပျောက်သွားတော့သည်။

ထွေးအောင်က တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားရင်း မိန်းကလေး ခုန်ဆင်းသွားသော နေရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေတွင်းဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ရေတွင်းဘောင်က တစ်တောင်ခန့် မြင့်ကာ အုတ်များက ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည်။ ထွေးအောင်က ရေတွင်း ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ ကိုက်အနက်လောက်တွင် ရေကို မြင်နေ ရသည်။ ရေပြင်ကတော့ ငြိမ်သက်လျက်။

ထွေးအောင် ကတုန်ကယင်နှင့် ရေထွင်းဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက် သည်။

စောဂျိမ်းက တောင်ရွေးသီးပင်အကွယ်မှ ပျိုင့်တူးတူးကို အသင့် ပြင်ကာ စောင့်နေသည်။ စောဂျိမ်းက ငြိမ်နေသော သားကောင်ကို မတရား မပစ်ချင်။ တောတန်းထဲကို ဝင်လာပြီးကတည်းက ဒရယ်နှစ်ကောင် အစာ စားနေသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကျော်စိုးကို ခြောက် ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးသောကြောင့် ပစ်ရန်မလွယ်။

ကျော်စိုးကလည်း ပစ်ချင်နေသည်။ ကြခတ်ဝါးရုံများက ကျပ် ပိတ်နေသောကြောင့် လူတိုးရန် မလွယ်။ ဝါးရုံတိုးနေစဉ်တွင်ပင် ဒရယ် နှစ်ကောင်က ထွက်ပြေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စောဂျိမ်းက ဝါးရုံကိုပတ်၍ ကျော်ထွက်လိုက်ကာ ပြေးလမ်းဖြစ်သော တောင်ရွေးသီးပင်အကွယ်မှ စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေါ...ဝရော”

ရှေ့နောက် ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက တောင်ရွေးသီး ပင်၏ ဖုထွက်နေသော အထစ်တစ်ခုပေါ်တွင် ပျိုင့်တူးတူးကို အကျအန ချိန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟောင်း”

“ဟောင်း”

ပထမတစ်ချက်ကပင်လျှင် ပစ်မှတ်က သေချာသွားပြီဖြစ်သည်။ ရှေ့ကပြေးနေသော ဒရယ်က လက်နှစ်ချောင်း ကွေးကျသွားကာ အရှိန်နှင့် ကျွမ်းပစ်သွား၍ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်၍ ပါသွား သည်။ နောက်မှလိုက်လာသော တစ်ကောင်က ဝဲဘက်ချုံတောထဲသို့ ဝင်ကာ ပျောက်သွားသည်။ စောဂျိမ်းက ဒရယ်ကောင်အနားသို့ ရောက် ချိန်တွင် ဒရယ်က အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ကျော်စိုးက အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“စောဂျိမ်း ကွက်တိပဲ မဟုတ်လား”

“အေးကွ၊ အထီးကြီး ဝဖီးနေတာပဲ”

“သယ်သွားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် စောဂျိမ်း”

“အေးလေ၊ သေနတ်သံကြောင့် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်က အကောင် တွေ ပြေးကုန်ရောပေါ့။ ဒူးခေါက်ခွက် အကြောတွေဖောက်ပြီး ထုံးစံ အတိုင်း ရှေ့နောက် ဝါးလုံးလျှိုထမ်းကြတာပေါ့ကွာ”

ဒရယ်ကို နှစ်ယောက်သား ထမ်းလာရင်း ချွေးဒီးဒီး ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်နာရီလောက်နားလိုတ်၊ လျှောက်လိုက် လုပ်လာကြသည်အထိ သားကောင်ကို တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့သေး။ သေနတ်သံကြောင့် တောလန့်၍ သားကောင်များ ပြေးကုန်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျော်စိုး ခဏနားကြရအောင်ကွာ၊ ရေငတ်လာပြီ”

သစ်စေ့ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ခဏနားကြကာ ရေဘူးကိုယ်စီထုတ်၍ မော့လိုက်ကြသည်။ ကျော်စိုးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်၍ ဂျော့ပိုးအိတ်ထဲမှ စစ်သုံးရေဘူးတစ်ခု ထုတ်ကာ...

“ရော...စောဂျိမ်း၊ ရမ်နဲ့ရေနဲ့ ရောထားပြီးသား မော့လိုက်ရုံပဲ”

“ဟေ့...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပါလာတာတောင် ငါမသိဘူး”

“မနေ့က စောဂျိမ်း၊ တောပစ်ထွက်ဖို့ လာမချိန်းခင်မှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးက တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်း လာပေးသွားတာ ကျွန်တော် ပြောဖို့ မှေ့သွားတယ်”

“အတော်ပဲကွ၊ ငါ့ဆီမှာ ဖက်သန်းသီးသုပ်နဲ့ တောဝက်သားဟင်းပါတယ်။ မြီးကြတာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နဲ့ ငါးခူကြော်တွေ ပါသေးတယ်”

“ပိုမြင်တာပေါ့ကွာ”

စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးတို့နှစ်ယောက် ရေဘူးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် မော့ကြရင်း တောဝက်သားဟင်း၊ ဖက်သန်းသီးသုပ်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်၊ ငါးခူကြော်များနှင့် သစ်စေးပင်ကြီးအောက်တွင် ဇိမ်တွေ့နေကြသည်။ ကျော်စိုးက ငါးခူကြော်တစ်ပိုင်းကို ဝါးကာ စောဂျိမ်းထံမှ ရေဘူးကိုယူ၍ မော့လိုက်ချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံစပ်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကျော်စိုးက နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ထားသော ရေဘူးကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးတို့ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုက် ၂၀ လောက်သာ ဝေးမည်။ ကြားတွင် တစ်ပေခန့် လောက်သာရှိသော ချုံပုတ်ကလေးများသာရှိသည်။ ကျော်စိုးက စောဂျိမ်းကို လက်ကုတ်၍ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ စောဂျိမ်း မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ချေ(ဂျီ)ပေါက်ပဲကွ။ တို့ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတာကွ။ သေနတ်က မင်းနဲ့နီးတယ်။ မင်းဆော်လိုက်ပါလား”

“စိတ်ချ စောဂျိမ်း”

စောဂျိမ်းက ငြိမ်၍ ကြည့်နေသည်။ ကျော်စိုးက ကိုယ်ကိုမလှုပ်ဘဲ လက်က သေနတ်ကိုစမ်းကာ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲယူလိုက်သည်။

ချေ(ဂျီ)ပေါက်ကလည်း စောဂျိမ်းတို့ဘက်သို့ ငြိမ်၍ ကြည့်နေဆဲ။

ကျော်စိုးက သေနတ်ကိုမကော ထိုင်လျက်ပင် ချေ(ဂျီ)ပေါက်ဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ချေ(ဂျီ)က စောဂျိမ်းတို့ဘက်သို့ လှည့်နေရာမှ ခေါင်းပြန်လှည့်သွားချိန်တွင်...

“ဖောင်း...”

ချေ(ဂျီ)က ရှေ့တည့်တည့် ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဖောင်း?...”

“ကျော်စိုး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“စောဂျိမ်း ထိသွားတယ်လေ၊ လာလိုက်ကြရအောင်”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ ဒရောသောပါး ချေ(ဂျီ)နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ချေ(ဂျီ)က အန္တရာယ်တွေ့သောကြောင့် ပြေးနေသောပုံမျိုး မဟုတ်။ ကျည်ထိသွားသောကြောင့်လည်း ပြေးနေသောပုံမျိုး မဟုတ်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးလက်အကြောင်းကို စောဂျိမ်း သိသည်။

ကိုက် ၂၀ လောက်အကွာအဝေးကတော့ ပြေးနေသော သားကောင်ကိုပင် ကျော်စိုးက မှန်အောင် ပစ်နိုင်သည်။ အခုပစ်မှတ်က ငြိမ်နေသော ပစ်မှတ်ဖြစ်သည်။ လွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် ချေ(ဂျီ)က ရှေ့ကနေ ပြေးနေဆဲ။ ပြေးနေစဉ် ပစ်ရအောင်ကလည်း ချေ(ဂျီ)က တစ်ဖြောင့်တည်း ပြေးနေခြင်းမဟုတ်။ ပြီးတစ်ခါ ကြားတွင် ပစ်မှတ်လွဲချော်စေနိုင်သော ချုံပုတ်များ၊ သစ်ပင်ပေါက်များက ရှိနေသေးသည်။

စောဂျိမ်းက ကျော်စိုးလက်ကို သိ၍ ချေ(ဂျီ)ကထိပြီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပြေးနေသည်ထင်၍ နောက်က လိုက်နေသော်လည်း ချေ(ဂျီ)က ပြေးနေဆဲ။ လူတစ်ရပ်ခန့်မရှိသော ချုံပုတ်တစ်ခုကိုကွယ်၍ ထွက်လာသော ချေ(ဂျီ)က-

“ဟယ်...ဟာ”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက်လာရင်း

တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မြင်ကွင်းက တစ်မျိုးပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ချေ(ဂျီ) ပြေးရာကိုလိုက်၍ တစ်စိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေရင်း ချေ
(ဂျီ)က ချုံကွယ်သွား၍ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ထွက်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးက ရှေ့ကို ဆက်ပြေးနေဆဲ။ စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုး
ပါ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားနေရာမှ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ နောက်ကဆက်လိုက်
သွားသည်။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက ရှေ့က ပြေးနေရာမှ တစ်နေရာ
အရောက် တွင်းလိုလို၊ ချောက်လိုလိုနေရာတွင် ခုန်ချသွားတော့သည်။
စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ “ဟယ်” ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာရင်း ထိုမိန်းကလေး ခုန်ချသွားသောနေရာကို ကြည့်လိုက်
သောအခါ ချုံနွယ်များပေါက်နေသော ရေတွင်းဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ရေတွင်းဘောင်က တစ်တောင်လောက်အမြင့် ရှိသည်။ အုတ်ချပ်
များက ပေါက်ပြဲကျိုးပဲ့နေသည်။

ထိုမိန်းကလေး ခုန်ချသွားသော ရေတွင်းထဲသို့ စောဂျိမ်းရော
ကျော်စိုးပါ စိုးရိမ်တကြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အောက်မှာတော့ ရေပြင်
ကို မြင်နေရသည်။ ထူးခြားမှုရော လှုပ်ရှားမှုရော ဘာမျှမတွေ့ရ။ ရေပြင်
ကတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။

“ကိုဇွေးပု ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ကျော်စိုးတို့က
အမဲလိုက်လာတာ ကြာပြီဗျ။ ရိုးမတို့ သစ်တောကြီးဝိုင်းတို့ အစုံမရောက်
ဘူးပေမယ့် တော်တော်တော့ နဲ့နေပြီလို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆိုရင်
ဆယ့်လေး၊ ငါးနှစ်သားယောက်ကတည်းက တောလိုက်တာ၊ တောခြောက်
တာတို့၊ တောမှောက်တာတို့၊ တောပြိုတာတို့ ရိုးနေပြီ။ ရိုးလောက်အောင်
လည်း အတွေ့အကြုံ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရပူနေပြီ။ ကျုပ်က
မကြောက်တတ်ဘူးဗျ။ မကြောက်တတ်လို့လဲ ကိုဇွေးပုကို ဒီဇာတ်လမ်းကို

ကျုပ်အစအဆုံး ပြောပြနိုင်တာပေါ့။ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်အတွေ့အကြုံက
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ညီလို တပည့်လို
ချစ်တဲ့ ဟောဒီကျော်စိုးပါ ပါသေးတယ်”

သူကြီးဆိုပေမယ့် အသက် ၄၀ ကျော်လောက်သာ ရှိသေးသည့်
ကိုဇွေးပုက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူငယ်ချင်း စောဂျိမ်းရ ဒီလိုကွ၊ ငါလည်း သူကြီးလုပ်လာတော့
ရှေ့မိနောက်မိ လူကြီးတွေရဲ့ ပြောတာကို ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ။ ဂျပန်ခေတ်
မှာ ဂျပန်တွေတက်လာတော့ ဂျပန်တွေရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာ သူမဆန်မှု
တွေကြားရတော့ တို့ကြံရွာနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ထနောင်းကုန်းနဲ့ မြေနီရွာ
(၃)ရွာက တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ဆက်နေတော့ စုပေါင်းပြီး ဂျပန်တွေရဲ့
ရန်ကို ရှောင်ရင်း ရိုးမတောကြီးထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ တောထဲရောက်
တော့ သူ့အစုနဲ့သူ့ အုပ်စုကလေးတွေ စုပြီး နေကြတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ငါက ကြံရွာကို မရောက်သေးဘူး။ မတ္တရာဘက်ကို ရောက်
နေတယ်။ ဆက်ရရင် မြေနီရွာက မိသားစုတစ်စုဟာ အဲဒီတောထဲမှာ
ရှောင်တိမ်းနေကြရင်း တောထဲကို တောဝက်တစ်အုပ်ဝင်လာတော့ ပြေးမိ
ပြေးရာ ပြေးကြရင်း တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်”

“အဲဒီ မိသားစုထဲက ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်
ဟာ တောဝက်လိုက်လို့ ပြေးရင်း ချုံတစ်ခုထဲကို ဝင်ပြီးအပုန်းမှာ ချုံတွေ
ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ ရေတွင်းဟောင်း တစ်ခုထဲကို လိမ့်ကျသွားတယ်။
တောဝက်တွေ ပြေးကြတော့ ကလေးမလေး ဝင်သွားတဲ့ ချုံထဲကို လိုက်
ရှာရင်း ရေတွင်းထဲမှာ လိမ့်ကျပြီး သေနေတဲ့ ကလေးမလေး အလောင်းကို
တောထဲမှာပဲ ဖြစ်သလို သင်္ကြိုဟ်လိုက်ရတယ်ပေါ့ကွာ။ ဂျပန်တွေဆုတ်
သွားမှပဲ သူတို့လည်း ရွာကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်ပေါ့”

“တောလည် ထင်းခုတ်၊ အမဲပစ်သွားတဲ့ လူတော်တော်များများ
ဟာ အဲဒီရေတွင်းပျက်နားရောက်ရင် မင်းတွေသလိုမျိုး တွေ့ရတယ်လို့
ငါ့ကို လာလာပြောကြတယ်။ ကလေးမလေးက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝကို

ရောက်နေလို့ပေါ့ကွာ။ ထနောင်းကုန်းရွာသား ထွေးအောင်ဆိုတာ ငါတူ အရင်းကွ။ ဒီကောင်လည်း တစ်လောက ထင်းခွေသွားရင်း မျက်စိလည်ပြီး အဲဒီ ရေတွင်းပျက်နားရောက်တော့ အဲဒီလို တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ်”

“ကျုပ်လည်း အံ့ဩနေတာ ကိုခွေးပုရ။ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးဆိုတာ တောခြောက်တာတို့၊ တောပျောက်တာတို့၊ တောပြိုတာတို့က ရိုးနေပြီ။ အခုဟာ အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အတော်ထူးဆန်းနေလို့ တွေ့တာက ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တပည့်တစ်ယောက်ပါ အတူ တွေ့ကြလို့ တောဆိုတာ ဆန်းကြယ်တာတွေ အများသာဗျ။ ကျော်စိုး”

“ဗျာ...”

“တို့နဲ့ အမဲအတူလိုက်ဖက် တင်ဝင်းသာပါရင် ဒီကောင်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ကောင်းကောင်းရနိုင်တာပေါ့”

“အင်းပေါ့။ မပါလည်း နောက်သူနဲ့တွေ့ရင် ပြောပြလိုက်တာပေါ့ ဗျာ။ ဇာတ်လမ်းပြောခ ရစ်တစ်လုံး ဆိုပြီတော့ပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

စာရေးဆရာ

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

တောက နက်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်
သေးများက ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် မှောင်မိုက်နေသည်။
တောရိပ်တောင်ရိပ်များကြောင့် မိုးကလည်း အဆက်မပြတ် ရွာလှသော
ကြောင့် တစ်တောလုံး စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက်ရှိသည်။

တည်းပင်၊ ဝါးပင်၊ တည်ပင်၊ သစ်တိုပင်၊ ဝါးတော၊ ကြိမ်တော၊
မြရာတော၊ ခပေါင်းပင်၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ တောင်သရက်၊ ပိတောက်၊
ကျွန်း စသည်ဖြင့် အမျိုးစုံလှသည်။ အောက်ခြေတွင်လည်း စိန်နားပန်ချုံ၊
ကြောင်ပန်းရွက်ချုံ၊ ဆိုးမသီး၊ ငါးဥဆူးသီးရုံ၊ ဝါးဆူးသီးမဲ စသည့် အပင်
များကလည်း ရွပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ငါးဥဆူးသီးရုံက ဆူးများပေါများ
လှသောကြောင့် တောတိုးလိုက်တိုင်း အင်္ကျီများတွင် ချိတ်၍ပါလာတတ်
သည်။

ဧနတိုင်းရင်းသားကလေး မောင်ဝိုင်းက ရှေ့ကနေ၍ လမ်းမြဲသွား
သောကြောင့်သာ တော်သေးသည်။ မောင်ဝိုင်းက အသက် ၂၀ ပင်
မပြည့်တတ်သေး၊ ပုပုဝလုံးလုံးကလေး ဖြစ်သည်။ ဖျတ်လတ်သည်။
အမဲပစ်တောအတွေ့အကြုံကို စိတ်ဝင်စားသည်။ တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်း
ကလည်း အမဲပစ်ချင်လှ၍ အဆွယ်ကောင်းသောကြောင့် စော့ဂျိမ်းနှင့်
ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိုးဝင်းနှင့် ကျွန်တော်က ဇာတ်လမ်းရှိသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
တွင်ဆုံကြစဉ်က ဘာသာတွဲမတူ၍ တစ်ဆောင်စီ နေကြသော်လည်း
ကိုစိုးဝင်းက ကျွန်တော်တို့ မေဂျာမှ ကပြားမလေး အဲလစ်ကို လာလာပိုး
ရင်း ခင်မင်သွားကြသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းများ
ကပဲ အောင်သွယ်လုပ်ရင်း အဆင်ပြေသွားကြသည်။ ကျောင်းပြီးတော့
လူချင်းကွဲသွားကြပြီး မန္တလေးဘူတာရုံမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံကြတော့
သူက တောအုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ သူမိတ်ဆက်ပေးတဲ့ သူ့မဟေသိက ကျောင်း
တုန်းက တွေ့ခဲ့သော ကပြားမလေး အဲလစ်တော့ မဟုတ်။ မန္တလေးသူ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘဲ အခုတစ်ခါ
လာဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်စိုးကတော့ ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် တောတိုးနေဆဲ။
ခရီးနှင်လာသည်မှာ ၁ နာရီကျော်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးတော့
ဈေးတွေဝှဲနေပြီ။ ချုံတောထဲမှ လန့်ဖျပ်ကာ ပြေးထွက်လာသော တောကြက်
များ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးနေသော ရှဉ့်များနှင့် ကွိုကွိုကွကွ
အော်ကာ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ တွဲလောင်းခိုကာ ကူးနေသော မျောက်များ
ကိုတော့ မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ ကိုစိုးဝင်းက-

“မောင်ဝိုင်း နီးပြီလား”

“နီးပြီဆရာစိုး၊ ရှေ့က ကုန်းလေးကျော်ရင် ရောက်ပါပြီ”

နေ့ခင်းဘက်ဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်ရွပ်သောကြောင့် တောက
မှောင်မိုက်နေဆဲ။ တချို့နေရာများတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များက ခြေမျက်စိ
မြုပ်သည်။ စော့ဂျိမ်းက တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်လာရင်း...

“အောက်ကိုလည်း သတိထားဦးနော်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေရှိတော့
မြေပါးကင်းပါး ရှိတတ်တယ်”

မောင်ဝိုင်း ပြောသည့်အတိုင်း မြက်ပင်၊ ဆူးပင်များနှင့် ပြည့်နေ
သည့် တောင်ကုန်းကလေးကို ၁၅ မိနစ်ခန့်ဖြတ်၍ လျှောက်လာသည်နှင့်
ရေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်းကလေးအစွန်းကို ရောက်

သည်နှင့် အောက်ဘက် ပေ ၅၀ လောက်တွင် ကွေ့ပိုက်ကာစီးနေသော စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မောင်ဝိုင်းက-

“ရောက်ပြီ ဆရာစိုး၊ အဲဒီ စမ်းချောင်းကလေးက ဂျီ(ချေ)တို့၊ ဆတ်တို့၊ ဒရယ်တို့၊ မကြာခဏ ရနေကျ နေရာပဲ”

“မင်းလာဖူးလို့လား”

“တောင်ငူဘက်က မုဆိုးဦးစိုင်းရော်တို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်နေကျပါ။ ဦးစိုင်းရော်တို့တောင် ဒီတောထဲကို ရောက်နေတယ်ကြားတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်လာတာ ကျွန်တော်တို့ ရွာဘက်က မလာဘူး၊ တဘူးမြောင်ဘက်က ဆင်းတယ်ပြောတယ်”

စမ်းချောင်းဆီသို့ ဆင်းရာတွင် တောင်ကုန်းကလေးက မတ်စောက်နေသောကြောင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကြရသည်။

မောင်ဝိုင်းက သွားနေကျဖြစ်၍ အရင်ဆုံး အောက်ကိုရောက်ကာ မုဆိုးအဖွဲ့ကို စောင့်နေရသည်။ အောက်ရောက်သည်နှင့် စော့ဂျိမ်းက ငြိမ်၍ အသံတစ်ခုကို နားစွင့်နေသည်။ အားလုံးက စော့ဂျိမ်းကို အကဲခတ်ရင်း ကျွန်တော်ကပင်...

“ဆရာစော့ဂျိမ်း ဘာသံကြားလို့လဲ”

“ခပ်ဝေးဝေးက အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလို့”

“ဘာသံလဲဟင်”

“ငါ့နားထဲမှာ ဧဝေဝေဖြစ်နေလို့ကွ။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံလား၊ တောမုဆိုးအသံလားလို့”

မောင်ဝိုင်းက အနားရောက်လာကာ-

“တောမုဆိုးဆိုတာ ကျားကို ပြောတာလား ဆရာစော့ဂျိမ်း”

“ဟုတ်တယ်၊ နားထဲမှာ ခပ်ဝေးဝေးက ဝေါင်း...ဝေါင်းဆိုတဲ့ ကျားဟိန်းသံမျိုး ကြားလိုက်လို့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာစော့ဂျိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ တောလိုက်ရင်း၊ ဝါးခတ်ရင်း ဒီတောထဲကို မကြာခဏ ရောက်နေကျပဲ။ ကျားရှိတယ်လို့

ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး၊ တွေ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ ဂျီ(ချေ)လောက်ဟောက်သံ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာစော့ဂျိမ်းရယ်”

“အေး...အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာပါပဲကွာ။ တို့လည်း မုဆိုး၊ ကျားကလည်း တောမုဆိုးဆိုတော့ မုဆိုးအချင်းချင်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့ရှိနေရင်လည်း တို့လိုချင်တဲ့တောကောင် မရနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ကဲ...တို့ရောက်နေတာ အချိန်ကောင်းပဲ။ တောကောင်တွေ တစ်ရေးတစ်မောနားပြီး ရေအောက်ဆင်းတတ်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ခြေသံလုံလုံနဲ့ နေရာတစ်ခု ရှာကြရအောင်”

စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း ရေစီးရာအောက်ဘက်သို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လျှောက်လာကြရင်း မောင်ဝိုင်း ညွှန်ပြသော တစ်ခါက သူတို့တောလိုက်ရင်း ချောင်းပစ်တတ်သည့်နေရာကို ရောက်လာကြသည်။ တောင်ကမ်းပါးကလေးတစ်ခု၏ မြေပြိုကျကာ ကလိုင်လို ဖြစ်နေသော နေရာကလေးဖြစ်သည်။ နေရာအရှေ့တွင် ဥနှံပင်အုပ်လေး ရှိသည်။ ကလိုင်ဖြစ်၍ အကာအကွယ် ရနေသည့်အပြင် ဥနှံပင်အုပ်ကလေးကြောင့်လည်း ပို၍ လုံခြုံသွားသည်။

စော့ဂျိမ်း၊ ကိုစိုးဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပါလာသော လက်နက်များကို အသင့်လုပ်ကာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်လျှောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် မိုးအုံ့သွားသလို တောကြီးမည်းမှောင်လာကာ-

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝေါ...ဝူး...ဝူး”

“ချွတ်...ချွတ်...ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဝုန်း”

လေးယောက်သား ကလိုင်ထဲတွင် ငြိမ်၍နေကြသည်။ တောတိုးသံနှင့်အတူ တောကောင်များ ပြေးလွှားသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ လေတိုက်နေသည်ကိုလည်း မတွေ့ဘဲ သစ်ပင်လဲသံ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံ

များကိုတော့ ကြားနေရသည်။ လေးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။ စောဂျိမ်းက-

“ဒီအသံဟာ တောပြိုတဲ့ အသံကွ”

အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က စောဂျိမ်း အပြောကို တအံ့တဩ နားထောင်နေကြသည်။

“တို့ ဘာတွေများ အမှားလုပ်ခဲ့လို့လဲ။ တောထဲမဝင်ခင်ကတည်းက တင်မြှောက်ပသပြီ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်”

မောင်ဝိုင်းက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံလည်း ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ လုပ်ခဲ့ပါတယ်”

“တို့လာတဲ့ခရီးစဉ်ကို ပြန်တွေးကြည့်ရင်လည်း ဘာမှ အမှား မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တောဆိုတာက ထူးဆန်းတာတွေ အများ ကြီးရှိတယ်။ လျှို့ဝှက်တယ်။ မာယာများတယ်။ ဒါမျိုးတွေက ကြံဖူးပါ တယ်။ ကြောက်တော့ မကြောက်ကြနဲ့ မုဆိုးမှန်ရင် ကြံဖူးရမယ်”

သိပ်မကြာလိုက် ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းများကင်းစင်သွားသလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ စမ်းချောင်းကလေးကလည်း အေးဆေးစွာ စီးဆင်း လျက် သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်များကလည်း ငြိမ်သက်လျက်။ မုဆိုးအဖွဲ့ကတော့ ကလိုင်ထဲတွင် ထိုင်နေကြဆဲ။ စမ်းချောင်းကလေး ဆီသို့ ရေသောက်ဆင်းသည့် တောကောင်များကိုလည်း တစ်ကောင် တစ်မြီးမျှပင် မတွေ့။ ထိုအချိန်တွင် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ-

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

စောဂျိမ်း ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ထိုအသံကို မုဆိုးတစ်ဖွဲ့လုံး ကြားလိုက်ရသည်။ စောဂျိမ်းက-

“တို့ဆက်ပြီး မစောင့်နဲ့တော့ကွ။ မောရုံပဲရှိမယ်”

မောင်ဝိုင်းက-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာစောဂျိမ်း”

“စောစောက ဝေါင်း...ဝေါင်း ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...ကြားလိုက်တယ်”

“အဲဒါ တောမုဆိုးဟိန်းတဲ့ အသံကွ။ စောစောကတည်းက တစ်ခါ ကြားလိုက်ကတည်းက ငါထင်နေတာ၊ မသေချာလို့ မပြောတာ”

“ဒါဆိုရင် ကျားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတောထဲမှာ ကျားရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော် တို့ တောလိုက်နေတာ ကြာပြီ”

“အခု ကြားဖူးပြီမဟုတ်လား၊ သတ္တဝါတွေပဲကွ။ တောတွေက ဆက်နေတော့ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စားကျက်သစ် ရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ တောမုဆိုးရှိရင် တောကောင်တွေ ဒီနားမှာ မရနိုင်ဘူး။ တို့နေရာပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်။ မုဆိုးချင်းဆိုတော့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး”

ကျားဆိုသောကြောင့် အတွေ့အကြုံမရှိသော ကိုစိုးဝင်းနှင့် မောင်ဝိုင်းတို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်။ စောဂျိမ်းနှင့် ကျွန်တော် ကတော့ ရယ်ချင်နေသည်။ ကျွန်တော်က-

“ကဲ ကဲ...ကိုစိုးဝင်းနဲ့ မောင်ဝိုင်းတို့ သိပ်လည်း ကြောက်မနေ ကြနဲ့။ လူကို အန္တရာယ်မပေးသရွေ့ တောမုဆိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားရုံပဲ။ ရင်ဆိုင်တွေ့လည်း ရှောင် ရုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာက ဟင်းစားကောင် မဟုတ်လား။ ကဲ- ဆရာစောဂျိမ်း နေရာပြောင်းကြရအောင်”

လမ်းပြမောင်ဝိုင်းတစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ ရှေ့ကနေ မသွား တော့။ စောဂျိမ်းကသာ ရှေ့က ဦးဆောင်၍ စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကိုစိုးဝင်းနှင့် မောင်ဝိုင်းက စောစောက တပုန်းပုန်း၊ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် မုန်တိုင်းတိုက်သလို ကြား

လိုက်ရသော်လည်း ယခုတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်မျှ မလဲ။ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းမျှ မကျိုးဘဲ သူနှင့် မဆိုင်သလို ခပ်တည်တည်လုပ်နေသော တောကြီးကို ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ငေးကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က မောင်ဝိုင်းအား...

“မောင်ဝိုင်း ဒီစမ်းချောင်းအတိုင်း ဆင်းသွားရင် ဘယ်ကို ရောက်မလဲ”

“တဘူးမြောင်တို့၊ ဥရှစ်တို့ဘက် ရောက်မယ်။ ဝေးတယ်။ မိုးချုပ်ရွာကို ပြန်မရောက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီက သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းတွေမှာ ညအိပ်မှရတယ်”

“ဒါဆို မဖြစ်သေးဘူးကွ”

စမ်းချောင်းကလေးမှ ယာဘက် ဆင်ခြေလျှောက်လေးအတိုင်း ဖွဲ့ဆင်းလာကြရင်း ကိုက် ၁၀၀ လောက်အရောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မတ်စောက်သော တောင်ပြတ်ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရသည်။

တောင်ပြတ်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ တောင်ကုန်းကလေးက သဘာဝဒဏ်ကြောင့် မြေပြိုကျကာ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့လာရာဘက်မှ ကြည့်လိုက်ပါက မတ်စောက်သော အနေအထားကို မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ စိန်နားပန်းချို၊ ကြောင်ပန်းရွက်ချိုများကို ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု တွေ့နေရသည်။ စောဂျိမ်းက အနားတွင်ရှိသော အရိပ်ကောင်းလှသည့် တယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စစ်သုံးရေဘူးကြီးကို ဖွင့်၍ မော့သောက်လိုက်သည်။ မော့သောက်နေရင်း မျက်စိက တောင်ပြတ်အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကာ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဟာ’ဟု ရေရွတ်ရင်း သူ့လက်ခွဲတော် တူမီးကြီးကို လျှပ်တစ်ပြက် ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း-

“ဒိန်း”

“ဒိုင်း”ဟူသော အသံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက် ထွက်သွားသည်။ တစ်သံက ကိုစိုးဝင်းထံမှ ဖြစ်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင်

လျှင် ပစ်ကွင်းကို မမြင်လိုက်၍ သေနတ်ကြီးကိုကိုင်ကာ ကြောင်နေမိသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ပြတ်ထိပ်မှ ဆတ်လိုလို၊ ကျွဲလိုလို ညိုတိုတိုအရောင်နှင့် အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရှေ့ကို တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းစိုက်ကာ မတ်စောက်သော တောင်ပြတ်အတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေးလိမ့်ဆင်းလာကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ‘ဗုန်း’ခနဲ မြည်အောင် ကျသွားတော့သည်။ ကျသွားသည့်နေရာက ဥနဲ့ပင် အုပ်စုကလေးနေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သေနတ်များကို အသင့်ပြင်ကာ အနားကိုရောက်တော့ အကောင်ကြီးက အကြောဆွဲကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ စောဂျိမ်းက...

“ဆတ်ဝံကြီးက နည်းနည်းနောနော အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ကျွဲထက်တောင် ထွားဦးမယ်။ ဒါပေမယ့်...”

စောဂျိမ်းက ဆတ်ဝံကြီးတွင် မှန်ထားသော ကျည်ရာများကို ကြည့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနောက်ဘက် ဝါးတောထဲမှ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် အသံများ ကြားရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဒရောသောပါးပြေးထွက်လာကြသော လူတစ်စု ထိုအခါ မောင်ဝိုင်းက အားရဝမ်းသာဖြင့်...

“ဟာ...အဘဦးစိုင်းရော်တို့ပါလား၊ အဘတို့ တောထဲကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကြားတယ်”

“ဟာ...မောင်ဝိုင်း” ဦးစိုင်းရော်ဆိုသူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ဝိုင်းက-

“အဘ ဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပဲ။ တောအုပ်ကြီး ဦးစိုးဝင်းခေါ်လာတာ၊ အဘတို့ ဟင်းစား ဘာကောင်တွေရထားလဲ”

“တောဝက်တစ်ကောင်နဲ့ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင် ရထားတယ်။ ဒါပါနဲ့ဆိုရင် သုံးကောင်ပေါ့။ ဒီကောင်ကြီးနောက်ကို လိုက်ရတာ တောင်နှစ်လုံးတောင် ကျော်လာခဲ့ရတယ်”

မောင်စိုး၊ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစိုးဝင်းတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ကိုစိုးဝင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန်အလုပ်တွင် စောဂျိမ်းက လက်ကာပြလိုက်ကာ...

“တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ် ဦးစိုင်းရော်၊ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတာ ကြာပြီ။ ဟင်းစားကောင်ဆိုလို့ တစ်ကောင်မှ မရသေးတော့ ဒီကောင်ကြီးကို တောင်ပြတ်ပေါ်မှာ လှမ်းတွေ့လိုက်တော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ ပစ်ချလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ တောအုပ်ကြီး ကိုစိုးဝင်းကလည်း လက်မြန်တော့ သူလည်း တစ်ချက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်နားထဲမှာ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံအပြင် ပဲ့တင်သံလိုလို ထင်ရတဲ့ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မသင်္ကာလို့ ဒီကောင်ကြီးပြုတ်ကျလာတော့ ကျည်ရာကို သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ ကျွန်တော့်ကျည်က ဝဲဘက်တင်ပါးကို ရှပ်ထိသွားတယ်။ ကိုစိုးဝင်း ကျည်ရာကလည်း သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူး။ လည်တိုင်အပေါ်က အရေပြားကို ဖောက်ထွက်သွားရုံလေး။”

စောဂျိမ်းက ဆတ်ဝဲကြီးကို ဘေးတိုက်အနေအထားမှ မြင်ရသောကြောင့် ဝဲဘက်မှလာသော ကျည်ဆန်ရာများကို ကိုစိုးဝင်းအား ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကိုစိုးဝင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ဦးစိုင်းရော်တို့ ပစ်လိုက်သော ယာဘက်ခြမ်းကျည်က ယာဘက်လက်ပြင်မှ ဝင်ကာ ကလီစာများကို မွေ့နှောကပ်၍ ဝဲဘက်ဘေးမှ ဖောက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါက်ကွဲအားပြင်းထန်သော သေနတ်အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း စောဂျိမ်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“လတ်စသတ်တော့ ပဲ့တင်သံလိုထင်ရတဲ့ သေနတ်သံတစ်ချက် ဦးစိုင်းရော်တို့ဆီက ဖြစ်နေတာကိုး။ တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်နော်”

ဦးစိုင်းရော်က မောင်စိုင်း ပခုံးကို ဖက်ကာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့်-

“သား အဘတို့လည်း မုဆိုးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သားမိတ်ဆွေဆိုတော့ အဘတို့မိတ်ဆွေပေါ့။ သားတို့နဲ့ အဘတို့နဲ့ အတူပစ်ကြတာပဲဟာ။ အဘတို့မှာ တောဝက်တစ်ကောင်နဲ့ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင် ရထားပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ယူကြမယ် မကောင်းဘူးလား။”

စောဂျိမ်းက-

“ဦးစိုင်းရော်တို့ လိုက်နေတဲ့ ကောင်မှန်းမသိလို့ ကျွန်တော်တို့က ပစ်မိတာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ကျည်ဆန်က သေလောက်အောင်လည်း ထိတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးစိုင်းရော်တို့ပဲ ယူပါဗျာ”

“မောင်စောဂျိမ်းရာ အားနာမနေပါနဲ့၊ မုဆိုးချင်းပဲဟာ ဟင်းစားလိုချင်လို့ တောပစ်ထွက်တာ၊ မောင်စိုင်းနဲ့ အဘကလည်း သားသမီးလို၊ ဆရာတပည့်လိုနေကြတာ ငြင်းမနေနဲ့တော့။ အဘတို့လည်း တဘူးမြောင်ဘက်ကို ပြန်ရဦးမယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်နေမှ မင်းတို့ ရွာဘက်ကို ရောက်မယ်။ အဲဒီတော့ သားမောင်စိုင်းက အဘတို့အတွက် ဒီအကောင်ကြီးကို ဖျက်ပြီး ကျပ်တင်ထားလိုက်၊ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အဘတို့ တဘူးမြောင်ဘက်ကို ပြန်တော့မယ်”

ဦးစိုင်းရော်တို့ ထွက်သွားပြီးနောက် စောဂျိမ်းက ဆတ်ဝဲကြီးကို ကြည့်ကာ-

“ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ မကြုံစဖူး တောပြုတာလည်း ကြုံလိုက်ရသေး။ ဟင်းစားကောင် တစ်ကောင်တည်းကို မုဆိုးနှစ်ဖွဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းလည်း ပစ်လိုက်ရသေး။ တိုက်လည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်။ ကဲ-အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီကောင်ကြီးကို သယ်ဖို့က မောင်စိုင်းနဲ့ ကိုစိုးဝင်းက ရွာကိုပြန်ပြီး ရွာသား လေးငါးယောက်ခေါ်လာခဲ့။ တို့နှစ်ယောက်က ဒီကစောင့်နေမယ် မကောင်းဘူးလား။ အစောင့်မရှိဘဲ ထားခဲ့ရင် တောကောင်တွေ ဝင်စားသွားနိုင်တယ်”

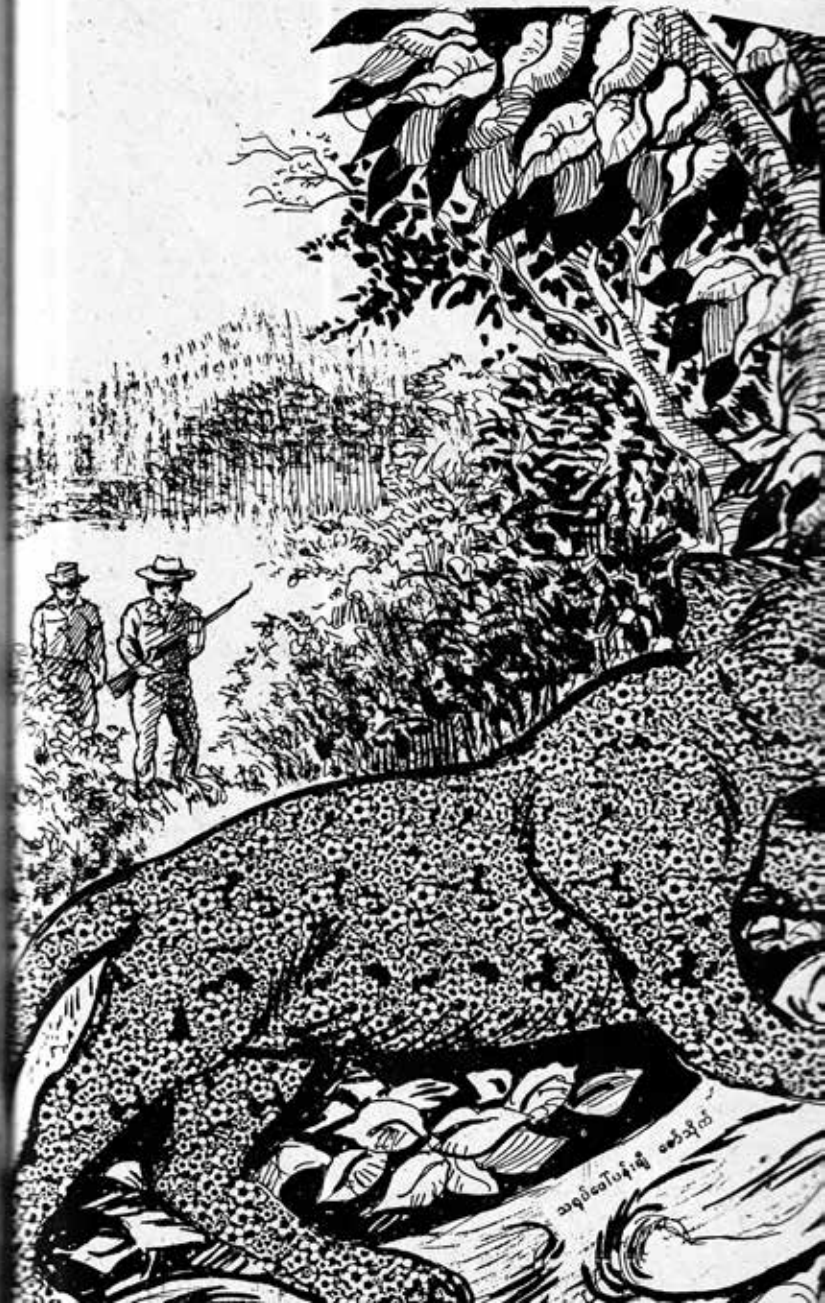
မောင်စိုင်းတို့ ထွက်သွားပြီး စောဂျိမ်းက မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေပစ်

လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကာ ပုလင်းပြားကလေးကို ဖွင့်၍ တစ်ငုံမော့သောက်
လိုက်သည်။

ပြီး...ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကမ်းလိုက်သည်။ တောအုပ်ကြီး
ကိုခိုးဝင်း ယူလာသော ပုလင်းပြားကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က
ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုဖွင့်ကာ စောဂျိမ်းကို ပေးလိုက်သည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင် ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်နှင့် ရမ်ကလေးက
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် နတ်စည်းစိမ်အလား ရီဝေရီဝေ။
ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင် တစ်ခုလုံးကတော့ လှိုင်းလေမရှိသည့်
ပင်လယ်ပြင်အလား ငြိမ်သက်လျက်။

□

သရုပ်ရေးပန်းချီ မောင်ချိုလ်

ဒေါသမာန်နှင့် ရမ္မက်ဇော

ဆောင်းအကုန် နွေအကူး၊ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ သာသာ ယာယာ။ ရွက်နုရွက်ရင့် ရွက်ပျိုတို့၏ အရောင်အသွေးက ပန်းချီဆရာ ရောင်စုံဗြဲသံထားသံလို လှပဝင့်ကြွား တောက်ပနေသည်။ ပင်ခြေ အောက်မှ ရွက်ခြောက်များကလည်း အပင်ပေါ်မှ ရွက်သစ်များနှင့်အပြိုင် ညိုမောင်းရင့်ရော်သောအလှကို ဖော်ကျူးနေပြန်သည်။ လေအစေ့တွင် သစ်ရွက်ရောင်စုံက ဝဲပျံကျဆင်းလာသလို မြေပြင်မှ ရွက်ခြောက်များက လည်း ခုန်ပေါက်ရွေ့လျားကာ လွင့်မျောသွားကြသည်။

ကုန်းမြင့်ဆင်ခြေလျောအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသော လူသားသုံးယောက်က အရိပ်ကောင်းလှသော တယ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ ဦးထုပ်အစိမ်းပုတ်ရောင် ဆောင်းထား၍ ရှားရောင်လက်ရှည်ဝတ်ထားသော အသားဖြူဖြူလူက မြေပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှဲချလိုက်ကာ ပါးစပ်မှ လေပူကြီးကို ဖူးခနဲ မြည်အောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်က အိတ်ထဲမှ ရေဘူးကိုထုတ်ကာ မော့သောက်နေ လျက် တစ်ယောက်က တောတောင် အလှူခင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပက်လက်လှဲချနေသော လူက ရေဘူးမော့သောက်နေသူဘက်ကို လှည့်ကာ

“ကျော်စိုး တစ်ငုံလောက် ပေးစမ်းကွာ”

ကျော်စိုးက ရေဘူးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ဆရာစောဂျိမ်း၊ နေလည်း အတော်မြင့်ပြီ။ ခုထက်ထိလည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးတောင် မရသေးဘူး”

“အေးကွ၊ တစ်ကောင်ကောင်ရရင် မနက်စာကို တောထဲမှာပဲ ချက်စားမလားလို့ စိတ်ကူးထားတာ။ နောက်ပြီး ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်အပြည့်အစုံ ထည့်လာတာ ရှက်စရာတောင် ကောင်းနေပြီ”

တောတောင်အလှူကို ငေးကြည့်နေသူက...

“ဆရာစောဂျိမ်းရယ်...အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဘာကောင်မှ မရလည်း တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့ ပစ်ကြတာပေါ့”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့ပစ်မှ ရွာကလူတွေ တွေ့ရင် ပိုပြီး ရှက်စရာကောင်းဦးမယ်။ သူတို့က တို့လို သေနတ်တွေ မသုံး၊ ကျည်တစ်တောင့်မှ မကုန်ဘဲ တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့ရအောင် ဖမ်းနိုင်တာ။ နောက်ပြီး တို့သေနတ်တွေနဲ့ တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့က ဒင်နဲ့အင်နဲ့ မမျှပါဘူးကွာ”

“ဆရာစောဂျိမ်းရယ်...မုဆိုးလည်း တောပစ်တိုင်း သားကောင် ရနေရင် ခက်ရချည်ရဲ့။ တောထဲက သားကောင်တွေ ရှိမှာတောင် မဟုတ် တော့ဘူး။ ကံကံ...အံမောပြေလေး ဆရာစောဂျိမ်းဆီက ရမ်ပုလင်းထုတ်။ ကျော်စိုးက ဆတ်သားခြောက်ထုတ်”

“တင်ဝင်း မင်းကရော ဘာထုတ်မှာလဲ”

“ထုတ်မယ်လေ သောက်ဖို့ခွက်”

“တင်ဝင်း မင်းကတော့ကွာ။ နေညိုချိန်တောင် မရောက်သေးဘူး စောစောစီးစီး”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ကရော မသောက်တော့ဘူးလား”

“သောက်မှာပေါ့ကွာ။ မင်းတစ်ယောက်တည်းဆို ပျင်းနေမှာ စိုးလို့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

စောဂျိမ်း၊ ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းတို့ သုံးယောက် ပါလာသော ဝါးဆစ်ခွက်ကလေးတွင် ရမ်နှင့် ရေစပ်ကာ တစ်ယောက် တစ်လှည့်မော့ ကြရင်း ဆတ်သားခြောက်ကို ဝါး၍ တည်ပင်အရိပ်တွင် အဆင်ပြေနေ ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ၁၀ ကိုက်အကွာလောက်ရှိ ကြခတ်ဝါးရုံတော အတွင်းမှ ဖျိုးဖျိုးဖျောက်ဖျောက်အသံ ကြားသောကြောင့် သုံးယောက်သား သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝါးရုံတောအတွင်းမှ ထွက်လာသည်ကား အသက် ၂၀ ကျော်ခန့် လူငယ်နှစ်ယောက်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စောဂျိမ်းတို့ကို တွေ့သွားသောကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားကာ နောက်မှဆက်လျှောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က ကြက်အရှင်တစ်ကောင်ကို ပိုက်ကာ အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထား၍ တစ် ယောက်က တောကြက်အသေ လေးငါးကောင်ကိုဆွဲ၍ လက်တစ်ဖက်က ဝါးတုတ်တွေ ကြိုးတွေ ကိုင်ထားသည်။ စောဂျိမ်းက...

“မောင်တိုးနဲ့ ကျော်ဒင်တို့ပါလား။ မင်းတို့ ကြက်တည်ထွက် လာတာလား။”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“ဘယ်နှကောင် ရခဲ့လဲ”

“ငါးကောင် ဘာဘ”

“အတော်ပဲကွ။ ငါတို့ ခုထက်ထိ ဟင်းစားတစ်ကောင်မှ မရ သေးဘူး။ တို့က တောထဲမှာပဲ ချက်စားဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။ အဲဒီတော့ တို့ကို ကြက်တစ်ကောင်ပေးကွာ”

မောင်တိုးက...

“ဟာ...ဘာဘကလည်း တစ်ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ကောင်ပူ။ ဘာဘဟင်းစားရလာရင် အိမ်ကို အမြဲလာလာပေးနေတာ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ အလှည့်ပေါ့”

“တစ်ပိဿာကျော်လောက် တစ်ကောင်ဆို ရပါပြီကွာ။ တို့မှာ

ဆတ်သားခြောက်တွေလည်း ပါလာပါသေးတယ်။ ဩော်...ဒါနဲ့ ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တို့လာတုန်းက ရေခွေးကြမ်း ဝင်သောက်လာတဲ့ ဥသျှစ်ပင်ရွာက သူက မောင်တိုး၊ သူက ကျော်ဒင်၊ ငါတူတွေပဲ။ ဒီကောင်တွေက ကြက်တည်တာ အင်မတန်ကျွမ်းတယ်။ သေနတ်မကိုင် ကျည်တစ်တောင့်မှမကုန်ဘဲ တောကြက် ဆယ့်လေးငါး ကောင်လောက်ရအောင် ဖမ်းနိုင်တယ်ကွ”

တင်ဝင်းနှင့် ကျော်စိုးတို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ တင်ဝင်းက...

“ကြက်တည်တယ်ဆိုတာ ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်။ တစ်ခါမှ တော့ မကြုံဖူးသေးဘူး”

စောဂျိမ်းက...

“ဒါဆိုရင် ခုမောင်တိုး တို့က ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ကုန်းချောစုဘက်က လာတာ။ ဒီငါးကောင်က အဲဒီကရလာတာ။ အခု နေရာပြောင်းပြီး ဇရစ်မြောင်ဘက်ကို သွားမလို့”

“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ။ တို့လည်း ဟင်းစားမရသေးတော့ အဲဒီ မြောင်ဘက်ကို လိုက်ခဲ့မယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဒီမြို့သားနှစ်ယောက်က ငါနဲ့လိုက်ပြီး မုဆိုးသာလုပ်နေတာ၊ ကြက်တည်တာ မတွေ့ဘူးတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဗဟုသုတရအောင် ပြလိုက်စမ်းပါကွာ။ ဘယ်နှယ်လဲ ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်း”

“ကောင်းတာပေါ့ ဆရာစောဂျိမ်း”

“ဒါဆိုရင် သွားကြရအောင်”

အတော်အသင့် ချုံရှင်းသောနေရာတစ်ခုကို ရွေးလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြရာပင်ချုံများ၊ ဥနဲချုံများ၊ ဘူကလိန်ချုံများက ပိုင်းနေသည်။

“ဒီကောင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး တည်ကြက် ရွှေတလေးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ သူ့ကို တည်ကြက်ဖြစ်အောင် အတော်ကြာအောင် ကျင့်ပေးထားရတယ်။ ရွှေတလေးတစ်ချက်တွန်ရင်

တစ်ကောင်ကတော့ ကိုခနဲပါပဲ။ အခုနေ့ပေါက်မှ အကောင်အစိတ်ကျော်ပြီ”

“ဒီဝါးတုတ်တွေ၊ ကြီးတွေက”

“ဒီလိုဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အရပ်အခေါ်ကတော့ ဂုတ်လို့ခေါ်တယ်။ ကြက်ထောင်ချောက်ပေါ့။ နင်းဂုတ်နဲ့ လျိုဂုတ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ နင်းဂုတ်က ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းကို မြေကြီးထဲမှာ ခိုင်အောင်စိုက်ထားလိုက်။ အဖျားမှာ ကွင်းလျှောကြိုးတစ်ချောင်းချည်။ ပြီးတော့ ကြိုးစတစ်ခုကို နီးစပ်ရာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းမှာ ချည်ထားလိုက်။ ဝါးတုတ်ကို ညွတ်နေအောင် ဆွဲချပြီး သစ်ပင်၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်ကိုင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဖိထားပြီးတော့ ကွင်းလျှောကြိုးကို မြေပြင်မှာ ဖြန့်ထားလိုက်ရမယ်။ ဝင်လာတဲ့ ကြက်က ကြိုးကွင်းကိုနင်းရင် ဖိထားတဲ့ သစ်ကိုင်းကို ထိမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဝါးတုတ်က စန့်ထွက်သွားပြီး ကြိုးကွင်းက ကြက်ခြေထောက်မှာ စွပ်မိနေရော”

“ဪ...ဪ”

“ကျွန်တော်တို့ အခုလုပ်တာ ကြည့်နေရင်း ဆရာတို့ သဘောပေါက်လာမှာပါ”

မောင်တိုးနှင့် ကျော်ဒင်က လုပ်နေကျအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်လက် နင်းဂုတ်နှင့် လျိုဂုတ်များကို ထောင်နေကြသည်။ လျိုဂုတ်သဘောက ဝါးတုတ်ခပ်ရှည်ရှည်ကိုကွေးကာ နှစ်ဖက်စလုံး မြေတွင် စိုက်သည်။ အလယ်တွင် ကြိုးကွင်းတစ်ခု တွဲလောင်းချထားသည်။ ဘေးပတ်လည်ကို သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များချထားကာ မြင်ကွင်းကို ပြောင်းထားသည်။ ကြက်ဆိုသည့် သတ္တဝါမျိုးက လည်ကိုဆန့်ကာ ငေါက်တက်ငေါက်တက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ ရွှေတလေး၏တွန်သံကြောင့် တိုးဝင်လာသောကြက်သည် ကြိုးကွင်းကို ဝင်တိုးတော့သည်။ ထိုအခါ တစ်ကောင်တော့ သေချာပြီဖြစ်သည်။

ရွှေတလေးကို ထားမည့်နေရာအတွက် အမှိုက်သရိုက်များ၊ မြက်များကို ရှင်းလိုက်သည်။ အဖော်ကိုခွပ်ရန် ခေါ်မည့်နေရာဖြစ်သည်။

“ကဲ...အဘစော့ဂျိမ်းနဲ့ ဆရာတို့က ဟောဟိုသပြေပင်ခွကြားမှာ တက်ထိုင်ကြည့်နေ။ အဲဒီကဆို ကောင်းကောင်းမြင်ရမယ်”

ကျော်ဒင်က ခွပ်ကွင်းတွင် ငုတ်တစ်ခုကို စိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ရွှေတလေးကို ပွေ့လာကာ ခြေထောက်က ကြိုးကို ငုတ်တွင်ချည်၍ ခွပ်ကွင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။ အောက်ရောက်သည်နှင့် ရွှေတလေးက တည်ကြက်ပီသစွာ ခေါင်းကလေးမော့ ရင်ကလေးကော့ကာ ဟိုသည်ကြည့်၍ စူးစမ်းနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခွပ်ကွင်းတွင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ပတ်လိုက်ပြီး အတောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ကာ...

“အောက်...အိ...အိ...အွတ်”

ရွှေတလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် နင်းဂုတ်အတော်များများကို သစ်ရွက်၊ သစ်ခက်များဖြင့်ပုံးကာ ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင် ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ရွှေတလေး၏ တွန်သံကြောင့် ဝင်လာမည့်ကြက်များ၏ လမ်းပေါက်တွင် လျိုဂုတ်များကလည်း အစီအရီ။ မကြုံဖူးသော ကြက်ဆိုလျှင် ဝင်လာသည်နှင့် ရွှေတလေးအနားပင် မကပ်နိုင်။ လျိုဂုတ်များနှင့်တွေ့ကာ ကိစ္စချောတော့သည်။

အတွေ့အကြုံရင့်နေသော အချို့ကြက်များကျတော့ မလွယ်။ နပ်ပြီးသား။ အတွေ့အကြုံက အသိပေးထားပုံရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ကြိုးကွင်းမြင်ရုံနှင့် အနားမကပ်တော့။ ခပ်ဝေးဝေးကပင် ရစ်နေတတ်သည်။

“အောက်...အိ...အိ...အွတ်”

ရွှေတလေး၏ မာန်ဝင်နေသောအသံက ကျေးသံငှက်သံများကို လွှမ်းကာ ဟိန်းထွက်လာသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ သစ်ရွက်ခြောက်များကိုနင်းလာသော ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများကို ကြားလာရသည်။ ဥနဲ့ချုံထဲတွင် ထိုင်နေသော မောင်တိုးနှင့် ကျော်ဒင်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ကုတ်လိုက်သည်။ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးဝင်လာသော ညိုညိုမောင်းမောင်း ကြက်ဖတစ်ကောင်။

သူပိုင်တောတွင် ဘယ်ကောင်ရောက်လာပြီး စွာနေသလဲ။ ဗိုလ်မထားဘူး။ ဒီတောတွင် ငါဗိုလ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တွန်သံကို မကြားချင်။ ခွပ်ထည့်လိုက်မည် ဟူသောအတွေးနှင့် ပြေးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံနုသေးသောကြက် ဖြစ်သည်။

ရွှေတလေးကတော့ ခပ်တည်တည်။ သိဟန်ပင် မပြ။ ခေါင်းကလေးမော့ ရင်ကလေးကော့ကာ လျှောက်နေသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်နေသည့် သဘော။ ဒါကြောင့်လည်း အတက်က အတော်ပင် ရှည်နေပြီ။ ထပ်လုပ်လိုက်ပြန်သေးသည်။

“အောက်...အိ...အိ...အိ...အွတ်”

တောတွင်းဆရာကြီးက ဒေါထလာကာ ကမူးရှူးထိုး ဝင်လာလိုက်သည်။ ရွှေတလေးနှင့် ဝေးသေးသော လျှိုဂုတ်တစ်ခုမှာ ကားခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခုမှ မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်ကာ အတင်းရုန်းသည်။ အတော်ခတ်ကာ ခုန်ထွက်သည်။ မရတော့။ မောင်တိုးက ဥနဲ့ချုံထဲက ထွက်ကာ လည်ပင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။ တစ်ပိဿာတော့ ကျော်မည်ဟု စိတ်တွက် တွက်လိုက်သည်။

ရွှေတလေးက တက်တက်ကြွကြွနှင့် တွန်သံပေးနေဆဲ။ တစ်ပိဿာကျော် အကောင်ကြီးကို မိပြီးမှ ရွှေတလေး တွန်နေသည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ နာရီဝက်ပင် ကျော်လာပြီ။ တစ်ကောင်မှ ထွက်မလာတော့။ မောင်တိုးက ကျော်ဒင်ကို လက်တို့ကာ...

“တစ်ကောင်မှလည်း ထွက်မလာတော့ပါလားကွ။ တစ်တောတစ်ဖဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ပြောမရဘူးကွ။ မင်းနဲ့ အတူတွဲပြီး တို့ကြက်တည်နေကြတာပဲ။ တစ်ခါတလေ ဂုတ်တွေသိမ်းပြီးမှတောင် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်လာတာ ကြုံဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ခဏလောက် စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”
သိပ်မကြာလိုက်။ ချုံတောထဲမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများ ကြား

လာရသည်။ မြရာချုံအောက်တစ်ခုမှ ထိုးထွက်လာသော အနီနှင့်အနက်ကွက် တောကြက်တစ်ကောင်၊ စောစောကလိုတော့ ဒုန်းစိုင်းပြီး ဝင်မလာ။ သူကတော့ ဣန္ဒြေရရပင် လျှောက်လာနေသည်။ ပြိုင်ဘက်ရှာသော တောကြက်ဖတော့ မဟုတ်။ ကြက်မတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

ကြက်မမို့ တွန်လည်းမတွန်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။ ရွှေတလေးကိုလည်း မကြည့်။ တောစပ်မှနေ၍ ဆင်မယဉ်သာဟန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်သော ရွှေတလေးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ တွန်သံပင် မပေးတော့။ အတောင်ကြီးကို ဖြန့်ကာဖြန့်ကာလုပ်၍ သဘာဝပိုသံကို ပေးလိုက်သည်။ ကြက်မက ရွှေတလေးကို သိဟန်ပင် မပြ။ ချုံစပ်မှာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် လျှောက်နေသည်။

မရတော့။ ရွှေတလေး ချည်တိုင်ကနေ ရုန်းတော့သည်။ မောင်တိုးရော၊ ကျော်ဒင်ပါ စိတ်ပူစပြုလာပြီ။ ရွှေတလေးကြောင့် ကြက်မ ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးသည်။ သူလည်း တစ်ပိဿာလောက်နီးနီး အကောင်ဖြစ်သည်။

“တယ်...ဒီကောင် ခက်တော့တာပဲ။ ကြက်မကြီး ထွက်ပြေးသွားရင် ဒုက္ခ”

ကိုယ်တော်ချော ရွှေတလေးက ကြက်မစောကပ်ကာ အတင်းဖိရုန်းနေသည်။ သူ့ကို ထွက်ဆွဲလိုက်လျှင်လည်း ကြက်မက ထွက်ပြေးဦးမည်။ မောင်တိုးနှင့် ကျော်ဒင်တို့နှစ်ယောက်သား ချုံထဲကနေ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြသည်။ ဟေ...ရွှေတလေးက ကြိုးကို ဇွတ်ရုန်းနေသောကြောင့် ကြိုးက ပြတ်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချုံတစ်ခုထဲမှ တပျောက်ပျောက်နှင့်တိုးကာ ပြေးထွက်လာသော အဖြူနှင့်အနက်ကျား ကြက်ဖတစ်ကောင်။ ကြက်မက ထိုအဖြူနှင့် အနက်ကျား တောကြက်ဖတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သော အခါ ကယောင်ကတန်းဖြင့် ဂုတ်များချထားသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း

ပြေးဝင်လာသည်။ ရွှေတလေးက ကြက်ဖရိုရာသို့ အပြေး တော့ဗိုလ်က ကြက်မနောက်က အလိုက် မြန်ဆန်လှသည်။

ပထမဦးစွာ ရွှေတလေးက လျှိုဂုတ်တစ်ခုမှာ အရင်မိသည်။ မြောက်ခနဲပါသွားကာ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယက ကြက်မက လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဝင်လာရင်း ကြီးကွင်းတစ်ခုမှာ စွပ်မိသွားပြန်သည်။ တစ်ရှူးထိုးဝင်လာသော တောကြက်ဖက ကြက်မနောက်ကိုအလိုက် ဂုတ်တစ်ခုမှာ လည်ပင်းစွပ်မိသွားသည်။

မဖြစ်တော့။ မောင်တိုးရော၊ ကျော်ဒင်ပါ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။ မောင်တိုးက ရွှေတလေးဆီကို အရင်ပြေးသည်။ ကြာရင် ရွှေတလေး ဘဝပြောင်းသွားနိုင်သည်။ တင်းကျပ်နေသော ကြီးကွင်းကို အတော်ဖြုတ်ယူရသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့အကောင်ကွာ။ လည်ပင်းက အမွှေးတွေတောင် ကျွတ်ထွက်ကုန်ပြီ”

မောင်တိုးက အာငွေပေးကာ တယုတယနှင့် ရွှေတလေးကို သနေသည်။ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဘေးကရပ်ကြည့်နေသော ကျော်ဒင်က ရွှေတလေး အခြေအနေကောင်းပုံကြည့်ကာ နောက်မှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကြီးကွင်း မိနေသော ကြက်မနှင့် တောဗိုလ်ရိုရာသို့ အပြေးအလွှားသွားလိုက်သည်။ နှစ်ကောင်စလုံး အသက်မရှိတော့။ စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် သပြေပင်ပေါ်က ဆင်းလာကြသည်။ စောဂျိမ်းက...

“ကံကောင်းလို့ဟေ့။ မင်းတို့ ရွှေတလေးပါ ဟင်းအိုးထဲရောက်တော့မလို့”

ကျော်စိုးက...

“မဆိုးဘူးနော် ဆရာစောဂျိမ်း၊ ကျည်တစ်တောင်မှတောင်မကုန်ဘဲ ကြက်သုံးကောင်တောင် ရလိုက်တယ်။ ဒါလည်း ပညာပဲနော်”

တင်ဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ...

“ကြက်တည်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြံဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် အသိတရားလေးတစ်ခု ရလိုက်တယ် ဆရာစောဂျိမ်း”

“ဟေ... မုဆိုးစာရေးဆရာရေ။ မင်းစကားလေးက ထူးဆန်းပါလား။ မုဆိုးကို ဘာအသိတရားတွေများ ပေးလိုက်ပါလိမ့်”

“ဒီလိုပါ ဆရာစောဂျိမ်း၊ ကြက်ဖသဘာဝက တစ်တောမှာ သူတစ်ကောင်ပဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တခြားတစ်ကောင်ကောင်ရောက်လာရင် ပြိုင်ဘက်မထားချင်ဘူးပေါ့။ မာန်ပေါ့ ဆရာစောဂျိမ်းရယ်။ အဲဒါကြောင့် ထောင်နောက်ကို မမြင်ဘဲ အသက်ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ဒါက အရင်ဆုံးမိလိုက်တဲ့အကောင်။ အခု မိလိုက်တဲ့ ကြက်မနဲ့ ကြက်ဖကတော့ ဆရာစောဂျိမ်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ဟေ... ငါကတော့ စာရေးဆရာလို မမြင်တတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒီလို ဆရာစောဂျိမ်း ရွှေတလေးအသံကြားလို့ ပြိုင်ဘက်မထားချင်တဲ့ ကြက်ဆိုရင် အသံကြားကတည်းက ရွှေတလေးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အတော်ကြီးကြာမှ ထွက်လာတော့ စောစောက အမိခံလိုက်ရတဲ့ တောကြက်ဖကို အရှုံးပေးထားတဲ့ကောင် ဖြစ်ရမယ်။ သူထွက်လာတာက ရွှေတလေးကို ရင်ဆိုင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ရွှေတလေးက ကြက်မဆီကို ဖိုသံပေးပြီး ရုန်းထွက်လာတာမြင်လို့ ရမ္မက်ဇောနဲ့ ပြေးလာတဲ့အကောင်။ မောင်တိုးနဲ့ မောင်ကျော်ဒင် အစ်ကိုပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာလေးပြောတာ မှန်တယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ တစ်ကောင်က မာန်ကြောင့် သေတာ။ တစ်ကောင်က ရမ္မက်ဇောကြောင့် သေတာ”

“စာရေးဆရာကတော့ မြင်တတ်တယ်ဟေ့။ ဒါဆိုရင် ဒီကြက်မကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ”

“မျက်နှာများလို့ သေတာ”

“ဟေ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ။ ကြက်ပဲ မျက်နှာများရတယ်လို့”

“ရယ်စရာပြောတာပါ ဆရာစောဂျိမ်း။ ကံ... နေလည်း အတော်စောင်းပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးသုံးယောက်လည်း ဟင်းစားတစ်ကောင်မှ မရသေးဘူး။ ဗိုက်တွေလည်း တပို့ပို့မြည်နေပြီ”

“မုဆိုးဆိုတာ မုဆိုးသိက္ခာ ရှိရတယ်ကွ။ အခုတော့ မုဆိုးသိက္ခာ ကျရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

မောင်တိုးနှင့် ကျော်ဒင်က ကြက်တွဲကြီးဆွဲကာ ပြုံးကြသည်။
စောဂျိမ်းအကြောင်းကို သိထားသောကြောင့် မောင်တိုးက...

“ဘဘရယ်...တောထဲမှာ ဟင်းစားရှာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို နည်းနဲ့ရှာရှာ ရဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မုဆိုးအချင်းချင်း ရိုင်းပင်ရမယ်ဆိုတာ ဘာဘမကြာခဏ ပြောဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟင်းစားရတာက တစ် နပ်စားတွေပါ။ ဘဘတို့ရလာရင် စားမကုန်လို့ ကျပ်တောင် တင်ထား ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ရော့...ဘဘတို့ နှစ်ကောင် ထပ်ယူ။ ကျွန်တော် တို့မှာ ငါးကောင်တောင် ရှိသေးတယ်”

“အားနာစရာကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီ။ အားလုံးပဲ”

စောဂျိမ်းက မောင်တိုးနှင့် ကျော်ဒင်တို့နှစ်ယောက် သွားရာဘက် ကိုကြည့်ကာ ဝိုင်နေဆဲ။ ကျော်စိုးက...

“ဆရာစောဂျိမ်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ ပါတာတွေ အကုန် ထုတ်တော့။ ကြက်သားဟင်း ချက်ရအောင်။ ဗိုက်ထဲက ဆန္ဒတွေ ပြကုန် ဖြီ”

“တို့သုံးယောက်ဆိုရင် တစ်ကောင်ချက်ရင် လုံလောက်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ကောင်က”

“မုဆိုးတွေ တောကောင်ကြီးကြီးမရလို့ ရရာတောကြက်တွေပဲ ပစ်ခဲရတယ်လို့ ရွာရောက်မှ ကြေညာလိုက်တာပေါ့ ဆရာစောဂျိမ်းရယ်”

“မင်းတို့ကတော့ လုပ်တော့မယ်”

မည်သို့ဆိုစေ တောကြက်သားဟင်းကို မဆလာနိုင်နိုင်ခပ်ကာ မြင်းခွာရွက် တို့စရာကလေးနှင့် လွှေးလိုက်ကြပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်း တစ်ခုတွင် မုဆိုးသုံးယောက် ထမင်းလုံးစီ လိုက်ကြပါတော့သည်။

ခေါင်းတုံးကြီးနှင့် အသက်လှပွဲ

ကလေးချောင်းဝက ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီး ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့တူရူအရပ်တွင် ကမ်းဆိုသည်မှာ မည်သည့် နေရာဟု ပြော၍မရနိုင်သော ကျယ်ပြောလှသည့် နေရာသည် လှိုင်းကြက် ခွပ်ကလေးမျှပင် မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။ မှန်သားပြင်အလားဟု ပြောရလောက်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးနေရာများတွင်တော့ မှိုင်းပျံပျံ ကျွန်းကြီး တွေ ဟိုနားတစ်စု သည်နားတစ်စု။

“မြဒေါင်းရေ ငြိမ်လှချည်လားကွ။ ငါ ကြားဖူးတာကတော့ မှန်တိုင်းမလာခင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ငြိမ်သက်နေတတ်တယ်ဆို”

တောက်ထိန်က လှေဦးက လှော်နေသော မြဒေါင်းကို လှမ်းပြော လိုက်သည်။ မြဒေါင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစပ်က မချွတ်ဘဲ တစ်ချက် ဖွာလိုက်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူး တောက်ထိန်ရ၊ မှန်တိုင်းရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် ငါမတွေ့ဘူး။ အခု ကလေးချောင်းကအထွက်မှာ ငါ သတိထားကြည့် မိတယ်။ ရေခူတွေ ကမ်းဘက်မှာ မတွေ့ဘူး”

ပဲ့တွင်လှော်နေသော သံချောင်းက...

“မြဒေါင်း ဟိုမှာလေကွာ၊ လင်းပိုင်တွေ မြူးနေကြတာ။ တစ်ချက် တစ်ချက် ရှူးခနဲအသံ မကြားဘူးလား”

“အေး ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ ကံကောင်းတယ်ကွ။ လေငြိမ်တယ်။ တောက်ထိန်ရေ မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်း တောထဲရောက်တုန်းကလို ကျီးကန်း တောင်းမှောက် ကြည့်စရာမလိုပါဘူး။ အေး-ကြောက်စရာတစ်ခုကတော့ မှန်တိုင်းပဲ။ ဒီနေ့ မှန်တိုင်းအနံ့လည်း မရပါဘူး။ စိတ်ချပါ”

“တောထဲက အန္တရာယ်တွေ့ရင် ခြေထောက်နဲ့ ပြေးလို့ရတယ် ကွ။ မင်းတို့ ပင်လယ်ထဲ ရေနစ်သေမှာ။ ဒါနဲ့ ငါမရှင်းတာ တစ်ခုရှိတယ်။ စောစောက မင်းတို့ ပြောတဲ့အထဲမှာ ရေခူတွေ ကမ်းဘက်မှာ မတွေ့တာ တို့၊ လင်းပိုင်တွေ မြူးတာတို့၊ မှန်တိုင်းအနံ့မရတာတို့ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

မြဒေါင်းက...

“ဪ...ဒီလိုကွ။ မင်းက မုဆိုးအလုပ်တွေပဲ လုပ်ဖူးတော့ တို့ ပင်လယ်အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ မတူတာတွေပေါ့ကွာ။ ဒီလိုကွ၊ တို့က ခု ကနကမာငုပ်တဲ့ လူတွေဟာ မှန်တိုင်းအန္တရာယ်နဲ့ ရေသတ္တဝါတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို ဂရုစိုက်ရတယ်။ ဂရုမစိုက်ရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်။ မင်းပြောသလို မှန်တိုင်းမလာခင် ပင်လယ်ကြီးဟာ ငြိမ်သက်နေတယ် ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်။ သဘာဝပေါ့ကွာ။ ဒီလိုပဲ ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေရန်ရေဆန်မျောနေတဲ့ ရေခူတွေဟာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေပဲ။ မှန်တိုင်း လာတော့မယ်ဆိုရင် သူတို့ကသိတယ်။ ကမ်းဖက်ကို တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာတတ်ကြတယ်။ လင်းပိုင်ဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးတွေကလည်း လှိုင်းလေငြိမ်သက်နေရင် မြူးတတ်ကြတယ်။ သူတို့လည်း မှန်တိုင်းကို ကြောက်တယ်။ နောက်တစ်ခုက တို့ရေလုပ်သားတွေက နှစ်ပေါင်းများစွာ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျက်စားလာတာဆိုတော့ မှန်တိုင်းလာတော့မယ်ဆိုရင် အလိုလိုသိတယ်။ ရေခိုးရေငွေ့နဲ့အတူ မှန်တိုင်းရဲ့ ထူးခြားတဲ့အနံ့ကို ရတယ်။ အတွေ့အကြုံက စကားပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် မှန်တိုင်း မရှိနိုင်ဘူး ပြောတာ”

လှေကလေးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကမ်းခြေကနေ ဝေးလာတာ

ပင်လယ်တွင်းကို ရောက်လာသည်။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ခရီးတွင်လှသည်။ မြဒေါင်းက...

“သံချောင်းရေ နန်းကျွန်းဖက်ကို လှည့်ကွာ၊ အဲဒီဘက်ကို လှည့် ကွာ၊ အဲဒီဘက်မှာ ခရပေါတယ်ကွ”

“ဖြစ်မလား မြဒေါင်းရ၊ အဲဒီဘက်မှာ ခေါင်းတုံးတွေ မကြာခဏ တွေ့တယ် ပြောတယ်။ ထွန်းအောင်ချေတို့တောင် မသွားတာကြာပြီ။ ရေထဲမှာ ခေါင်းတုံးတွေ တွေ့လို့ တစ်ခါတက်ပြေးလာရတယ် ပြော တယ်”

ဒေသအခေါ်အားဖြင့် အစွယ်ပါသော ငါးမန်းနှင့် အစွယ်မပါသော ငါးမန်းကို စွယ်ငါးမန်းနှင့် ခေါင်းတုံးငါးမန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ သည် အတူတကွ မနေတတ်ကြဘဲ တစ်နေရာစီ ကျက်စားတတ်ကြသည်။ မြဒေါင်းတို့လို ကမာငုပ်သည် လူတွေက ခေါင်းတုံးငါးမန်းကို ပိုကြောက် ကြသည်။ ခေါင်းတုံးတွေက ရန်သိပ်လုပ်တတ်သည်။

“အေး...အသွားအလာနည်းလို့ ကမာပေါတယ်၊ ပြောတာကွ။ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ အန္တရာယ်ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်တွေပါပါတယ်”

ကနန်းကျွန်းနားသို့ ရောက်သည်နှင့် လှေကိုရပ်လိုက်ကာ ကျောက် တုံးဆူးကို ချလိုက်သည်။ သံချောင်းက ဝါးလုံးကိုထောက်ကာ ရေအနား သို့ တိုင်းကြည့်လိုက်သည်။

“မြဒေါင်းရေ ၁၅ ပေနဲ့ တချို့နေရာတွေမှာ ပေ ၂၀ လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါ အရင်ဆင်းရမလား”

“မဆင်းနဲ့ ငါ့ အခြေအနေ ကြည့်ပြီးတော့မှ မင်းနောက်မှဆင်း၊ မင်းက နေကောင်းတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး”

မြဒေါင်းက တူနှင့်ဆောက်များကို ခါးထိုးကာ ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး ရေထဲကို ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။ သံချောင်းက လှေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ တရားထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်လို အသက်အောင့်လိုက် ရှုလိုက် လုပ်နေသည်။ မြဒေါင်းတို့၊ သံချောင်းတို့လို ကမာငုပ်သမား

များသည် သာမန်အငုပ်သမားများထက် ပို၍ ငုပ်နိုင်ကြသည်။ သာမန် အငုပ်သမားများက ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် သုံးခါလောက်အောင့်ကာ အသက်ရှူမှ သာမန်အငုပ်သမားက တစ်ကြိမ်သာရှူသည်။ ထိုအတူ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် ငါးကြိမ် ခြောက်ကြိမ်လောက်ရှူမှ ဝါရင့် ရေငုပ် သမားက တစ်ကြိမ်သာ ရှူသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှူချိန်ကြာပါက ရေအောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်တွေ့နိုင်သောကြောင့် သံချောင်း က လှေပေါ်ကနေ၍ အသက်အောင့်လိုက်ရှုလိုက် လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သံချောင်း ငါးကြိမ်လောက် ရှူအပြီးတွင် မြဒေါင်းက ဘွားခနဲ ရေပေါ်ကို တက်လာသည်။ ကယု ၁၀ ကောင်လောက်ကိုင်ကာ ပြန်ပေါ် လာသည်။ သံချောင်းက လှေပေါ်ကနေ လှမ်းယူလိုက်သည်။ မြဒေါင်းက လှေပေါ်ကို တက်လာရင်း...

“သံချောင်းရေ ရေအခြေအနေ ကောင်းတယ်ကွ။ ကျောက်ဆောင် တွေမှ တပျော်ကြီးပဲ။ ခေါင်းတုံးတွေကြောင့် လူအလာနည်းလို့ ဒါလေး ပေါနေတာ မြင်ရမယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ငါဆင်းလိုက်ဦးမယ်ကွာ။ အမော ပြေလေး နည်းနည်းလောက်”

သံချောင်းက ချက်အရက်များ ထည့်ထားသော ရေဘူးကို မြဒေါင်း ကို ပေးလိုက်သည်။ မြဒေါင်းက တစ်ငုံမော့လိုက်ပြီး ရေထဲကို ပြန်ငုပ် သွားသည်။ တောက်ထိန်က လှေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေဘူးကို မော့လိုက်၊ ငါးခြောက်တစ်ဖတ်ကို ဝါးလိုက်နှင့် သံချောင်းနှင့် မြဒေါင်းတို့ လှုပ်ရှား နေပုံကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တောက်ထိန်က...

“ကိုသံချောင်း ဒီကောင်တွေက ဘယ်ဈေးရောင်းရသလဲ”

“တစ်ကောင်ကို ငါးကျပ်၊ အကောင်ကြီးရင် တစ်ဆယ်ပဲ”

“တစ်နေ့ ဘယ်နှကောင်လောက် ရနိုင်လဲ”

“ငုပ်နိုင်ရင် ငုပ်နိုင်သလောက် အကျိုးရှိတာပေါ့ကွာ”

“ပင်ပန်းလှတယ်ကွာ။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း နားတွေ လေး နေကြတယ်”

တောက်ထိန်နှင့် မြဒေါင်းက လှေပေါ်တွင် နီးနီးကလေးထိုင်ကာ အော်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“တို့ အုပ်သမားတွေ မှန်သမျှ နားလေးကြတယ်ကွ”

ရေအမြဲတမ်း ငုပ်နေကြသူများဖြစ်၍ ရေ၏ဖိအားကြောင့်နှင့် ရေအောက်တွင် တူနှင့်ဆောက်များသုံး၍ ကမာကောင်များကို ခွာနေရသော အသံများကြောင့် နားလေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အကြည့်ရသာဆိုတာ မင်း မနက်က ကျွေးတဲ့ ကမာကောင် သုပ်ကတော့ စားလို့ကောင်းတယ်ဟေ့”

“ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့်ကွာ၊ စကားပုံတောင် ရှိသေး။ မင်း ကြားဖူးမှာပါ။ ငါးခူနှုတ်ခမ်း ငါးတန်ခမ်းဆိုတာလေ၊ ငါးခူမှာ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ငါးတန်ခမ်းပျဉ်းသားက စားကောင်းသလို ငါတို့ အခု ငုပ်နေတဲ့ ကမာ (ကနုကမာ)တို့အသား စားကောင်းတာ ငါးခူတို့၊ ငါးတန်တို့ မမိဘူး ထင်တယ်ဟေ့။ ပြုတ်ပြီးသုပ်စား၊ ချက်စား၊ ကြော်စား၊ ဘယ်လိုစားစား စားကောင်းတယ်ဟေ့။ မင်းတို့ အောက်သားတွေ ပြောစမှတ်ပြုအောင် ရွာရောက်မှ မြဒေါင်းကို ချက်ခိုင်း။ ဒီကောင်က ကယုချက်သိပ်ကောင်း တာ”

ကယုဟုခေါ်သော ကနုကမာကောင်များသည် ရေအောက် ကျောက်ဆောင်များတွင် တွယ်ကပ်နေသော ရေသတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ရေပေါ်သို့ လုံးဝမပေါ်သော ကျောက်ဆောင်များတွင် အနေများ၍ ရေအောက်တွင် ၎င်းတို့၏ အခွံများကိုဟကာ ရေညှိ၊ ရေမှော်နှင့် ရေ သတ္တဝါ အသေးအမွှားများကို စားသောက်ကြသည်။ အန္တရာယ် တစ်စုံ တစ်ရာမတွေ့အောင် သူတို့၏ အခွံများကို ဟထားတတ်ကြသည်။

ဟထားသော အခွံများ ပိတ်သွားပါကလည်း ပြန်ဖွင့်ရန် အလွန် ခက်ခဲလောက်အောင် ခိုင်မြဲသည်။ တူနှင့်ဆောက်ကို သုံးမှသာ နှစ်ခြမ်း ကွဲအောင် လုပ်နိုင်သည်။ တချို့ ရေငုပ်သမားများ ကယုများကို အာရုံစိုက် ကာ တူနှင့် ဆောက်ကိုသုံး၍ ခွာနေရင်း ဟထားသော ကယု၏ အခွံ

တွင်းသို့ ဆံပင်များဝင်နေသည်ကို မသိလိုက်ချေ။ အသက်အောင့်ချိန် ကြာလာ၍ ရေပေါ်က တက်ရန်အလုပ်တွင် ဆံပင်များဝင်နေ၍ ရုန်း မရတော့။ ရုန်းရင်းရုန်းရင်း အသက်ရှူကြပ်ကာ အသက်ဆုံးရသောသူများ ပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သတ္တဝါများ၏ ထူးခြားသော စွမ်းအင်များဖြစ်သည်။

ရေပေါ်သို့ မြဒေါင်းက ဘွားခနဲ ပြန်တက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ တော့ ကယုအကောင်နှစ်ဆယ်လောက် ပါလာသည်။ လှေပေါ်သို့ တက် လိုက်ကာ ခေတ္တအမောဖြေရင်း...

“သံချောင်းရေ အရှေ့ဘက်ကို ငါးလံလောက် လှေကို ရွေ့လိုက် ကွ၊ အဲဒီဘက်က ပိုများတယ်”

“အေး...ဒီတစ်ခါ မင်း နားဦး၊ ငါ ဆင်းဦးမယ်”

ကျောက်ဆူးကိုနှုတ်၍ လှေကိုကွေ့လိုက်ကာ သံချောင်းက တစ် လှည့် ခုန်ဆင်းသွားသည်။ ထိုနေ့က မြဒေါင်းနှင့်သံချောင်း တစ်လှည့်စီ ငုပ်ကြရင်း အပြန်တွင် ကယုအကောင် ၈၀ လောက် ပါလာသည်။ အကောင် ၆၀ လောက်ကို ပိုက်အိတ်နှင့် ရေအောက်စိတ်ချရ၍ အခြား အုပ်သမား မတွေ့နိုင်မည့်နေရာတွင် ဝှက်ထားခဲ့သည်။ ကယုများ မသေ မကြေရန်နှင့် လိုသည့်အချိန်တွင် ယူနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ မြဒေါင်းနှင့် သံချောင်းတို့၏ အပြန်ခရီးကား ပျော်စရာအတိ။ သည်အတိုင်းဆို လေး၊ငါး၊ဆယ်ရက်အတွင်း အကောင်တစ်ထောင် ရနိုင်သည်။ အကောင် တစ်ထောင်ရလျှင် ယခု လှော်လာသောလှေကို သူတို့ အပိုင်ဖြစ်ပြီ။

မြဒေါင်းနှင့်သံချောင်းက ကယုငုပ်သမားများ ဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်ပြင်ထွက်ရန် လှေအပိုင်မရှိ။ တစ်ခေါက်ထွက်လျှင် ကယုငါး ကောင် ငှားခအဖြစ် ပေးရန်ကတိနှင့် လှေငှားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မြဒေါင်းက...

“တောက်ထိန် ရွာရောက်ရင် ငါက ကယုဟင်း ချက်ကျွေးမယ်။ မင်းတို့ အောက်သားတွေ ဆွေမျိုးမေ့သွားစေရမယ်။ ငါးတန်ဖိုက်သားနဲ့ ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းလဲ၊ စားကြည့်ပေါ့ကွာ”

“တောက်ထိန် ထည့်ကွာ၊ ဒါက ကယုဟင်း၊ ဒါက ဘဝဲသုပ်၊ ငါတို့ဆီမှာ မစားဖူးပါဘူး”

တောက်ထိန်က ကယုဟင်းတစ်ဖတ်ကို ဝါးလိုက်ရင်း...

“စားလို့တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မျိုမကျပါဘူး။ မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်”

သံချောင်းက ကယုဟင်းကို တောက်ထိန် ပန်းကန်ထဲကို ခပ် ထည့်ရင်း “ဒါကတော့ တို့အရပ် တို့ဒေသရဲ့ ဝမ်းရေးကိုးကွ။ ခေါင်းတုံးလို အကောင်မျိုးကို မင်းမတွေ့ဘူးသေးလို့၊ တို့ အငုပ်သမားတွေရဲ့ ရန်သူ ပေါ့။ ခုတ်ငါးမန်းတို့၊ ငတောက်တူတို့ အန္တရာယ်လည်း ရှိသေးတယ်။ ခေါင်းတုံးကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ အန္တရာယ်ကို ကြိုမမြင်ရတဲ့ ရေတန်း ရေကြော အကောင်မျိုးကလည်း ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်တွေက ရေထဲမှာ နှပ်ချေးဖတ်လို အစုန်အဆန်မျောနေတာ။ သူ့ကို သွားထိလိုက်တော့ သုံးလေးရက်လောက်ထိ အော်နေရမယ်။ အဆိပ် သိပ်ပြင်းတာ။ ဒီလို အန္တရာယ်တွေကြားက တချို့ဆို ရေအောက်မှာ အသက်ပေးသွားရတာ ပေါ့ကွာ။ ငါနဲ့ ရေငုပ်ဖက် ကျော်ဘသိန်းဆိုရင် ငါ့ထက်တောင် ရေငုပ် ကျွမ်းသေးတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုကာနီးဆဲဆဲမှ ခေါင်းတုံးနဲ့တွေ့ပြီး အသက် ပေးသွားရတယ်”

မြခေါင်းက...

“သံချောင်း အဲဒီအကြောင်းကို မင်း ငါ့ကို တစ်ခါမှ မပြောဖူး ပါဘူး။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ၊ ကျော်ဘသိန်းဆိုတာက လုံးလုံးချေနဲ့ ကြိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့မတွဲခင်က ကျော်ဘသိန်းနဲ့ ငါနဲ့အတူ ငုပ် လာတာပေါ့။ ပြန်တွေးရင် စိတ်မကောင်းစရာတွေမို့ပါ”

“ဖြစ်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးက မှန်သားပြင်ကြီး ခင်းထားသလို ငြိမ်သက်ကာ ညီညာပြန့်ပြူးလျက်ရှိသည်။ အရှေ့ယွန်းယွန်းမှ ထွက်ပြူးလျက်ရှိစ နေလုံး ကြီးက ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို အလင်းရောင် ဖြန့်ကျက်သလို မဲရိုင်းကျွန်း ဘက်ဆီမှ ရေပြင်က တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လက်ခနဲ လက်ခနဲ အလင်း ရောင်ပြန်သွားသည်။

နေရောင်ထိုးထားသော ရေပြင်ကို အလင်းရောင်ပြန်သွားခြင်းက ငကင်ဂျိုင်းပျံ(ကဘလူး)တစ်အုပ်က မြူးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါ များသည်လည်း အန္တရာယ်ကင်းကာ လှိုင်းလေငြိမ်လျှင် မြူးထူးကြသည် မှာ သဘာဝဖြစ်သည်။ တရိပ်ရိပ်နှင့် ရေပြင်တို့ကိုခွဲကာ ပြေးလာနေသော လှေတစ်စင်းက မဲရိုင်းကျွန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။ နောက်မှ ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိသော ကျော်ဘသိန်းက...

“မြခေါင်းရေ ရာသီဥတုကတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ကောင်းနေတယ်။ ကျွန်းနားက ငုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ ဘာကောင်တွေလဲကွ”

“ဘသိန်းရာ ဘာကောင်ဖြစ်ရမှာလဲ။ လင်းပိုင်တွေ မြူးနေကြ တာပေါ့ကွ။ ငုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ တရူးရူး အသံတွေ မကြားဘူးလား”

“ဟေ...အသံတော့ မကြားမိပါဘူးကွာ၊ နားလေးချင်းအတူတူ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းက တမူးသာသွားပြီ”

“ငါလည်း မကြားပါဘူးကွာ၊ မှန်းပြီး ပြောလိုက်တာပါ”

“ဟေ...မင်းက လုပ်ရောမယ်”

မဲရိုင်းကျွန်းနားကို နီးလာသည်နှင့် မြခေါင်းက ကျောက်ဆူးချ ရမည့်နေရာကို ရွေးလိုက်သည်။ ငကင်ဂျိုင်းပျံ(ကဘလူး)အုပ်နား မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် လှေကိုရပ်လိုက်ကာ...

“သံချောင်း ဒီနားမှာ ကျောက်ဆူးချမယ်။ ငကင်ဂျိုင်းပျံအုပ်နဲ့ လည်း နီးတယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်။ အန္တရာယ်ရှိရင်လည်း ဒီကောင်တွေရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရတာပေါ့”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခု တွေးပူနေတာရှိတယ်ကွ။ ချောင်းဝက ဘမောင်တို့ မနေ့က ပိုက်ထုတ်လိုက်တော့ ပိုက်ထဲမှာ ဧရာမအပေါက်ကြီး တစ်ပေါက် တွေ့တယ်တဲ့။ ကြီးကြီးမားမား သတ္တဝါတစ်ကောင် ပိုက်ထဲ ဝင်လာပြီး ဖောက်ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ တွက်ကြတယ်။ စွယ် ငါးမန်းတို့၊ ခေါင်းတုံးတို့ဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်များမှာစိုးလို့ ပိုက်သမား တွေအားလုံး သတိပေးကြတယ် ပြောတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ တို့ ကယုငုပ်တဲ့ လူတွေလည်း ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်တော့ မယ်ဟေ့”

“အဲဒီလို သိထားတော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ရာသီဥတုကောင်း နေတုန်း ကြိုးစားထားရမယ်ဟေ့။ လုံးလုံးချေကို တင်တောင်းဖို့ ကယု ၁၀၀၀ ရအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါနဲ့ မြဒေါင်း ဒီနေရာက တခြား ကယုသမားတွေ မလာကြပါဘူးနော်”

“မလာပါဘူး၊ ငါ လေ့လာထားပြီးသားပါ။ တမ်းနဲ့ ဒီလောက် ဝေးတဲ့ ဒီမဲရိုင်းကျွန်းနားကို ဘယ်သူတွေလာတာ မင်းတွေဖူးလို့လဲ။ နောက်ပြီး မဲရိုင်းကျွန်းဆိုတာ နာမည်ကြီး ပိုက်သမားတို့၊ ကယုသမား တို့ ဘယ်သူမှ ကျွန်းပေါ်ကို တက်တာမဟုတ်ဘူး”

“ညဘက်ကျရင် မီးလုံးကြီးတွေ ကျွန်းပေါ်မှာ ဝိုင်းနေတတ်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“မသိဘူးလေ၊ ငါလည်း သူများပြောလို့ ကြားဖူးတာ”

“လူအရောက်နည်းလေ တို့အတွက် ပိုကောင်းလေပေါ့ကွာ။ ကဲ- ရေတိုင်း ကြည့်ရအောင်ကွာ”

ကျော်ဘသိန်းက လှေပေါ်က ဝါးလုံးကိုချကာ ရေတိုင်းကြည့် လိုက်သည်။

“နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်ဝန်းကျင်ပဲကွ။ ကဲ...ကျောက်ဆူးချလိုက်မယ်” ကျောက်ဆူးချပြီး လှေငြိမ်သွားပြီဖြစ်၍ ကျော်ဘသိန်းက ခါး

တောင်းကို မြောင်အောင် ကျိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တူနှင့်ဆောက်ကို ခါးကြားထိုးကာ...

“မြဒေါင်းရေ လုံးလုံးချေအတွက် ကြိုးစားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

“ဝုန်း”

ကျော်ဘသိန်း ရေထဲကို ခုန်ဆင်းသွားပြီးနောက် လှေပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့သော မြဒေါင်းက အသက်အောင့်ကာ မှတ်နေသည်။ မြဒေါင်း ခြောက်ကြိမ်မြောက် အသက်အောင့်အပြီးတွင် ကျော်ဘသိန်းက ရေပေါ် ကို ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကယုအတွဲကြီးကို လှေပေါ်ကို ပစ်တင် လိုက်သည်။ ၁၅ ကောင်ခန့်ရှိမည်။ ကျော်ဘသိန်းက လှေနံကိုကိုင်ရင်း အမောဖြေလိုက်ကာ...

“မြဒေါင်းရေ အားရစရာကြီးပဲကွ။ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံး တွေမှာ အပြတ်လိုက်၊ အခိုင်လိုက်ပဲ။ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာ ကို ဘယ်သူမှ လာငုပ်ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို လုံးလုံးချေနဲ့ သိပ်မကြာခင် နီးရတော့မယ်ဟေ့”

“ကျော်ဘသိန်း၊ သတိတော့ရှိနော်။ ငါ ဆင်းရဦးမလား”

“နေ နေ ရတယ်။ ငါ မောရင် ပြောမယ်။ ကဲ...ငုပ်လိုက်ဦး မယ်ဟေ့”

ထိုအချိန်တွင် မြဒေါင်းက မဲရိုင်းကျွန်း၏တောင်ဘက် ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း...

“ဟေ့...ကျော်ဘသိန်း ခဏနေဦးကွ”

“ဘာလဲ”

“မဲရိုင်းကျွန်းတောင်ဘက်မှာ ကောင်ဂျိုင်းဂျုံ(ကဘလူး)အုပ် လန့်ဖြူး တယ် ထင်တယ်ကွ။ ဒီက မြင်နေရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့နေရာနဲ့က ဝေးပါတယ်။ ဒီကောင်ဂျိုင်းပျံတွေကလည်း

အလကားနေ လန့်နေတတ်တဲ့ ကောင်တွေပါကွာ။ တို့ထက် ဝါရင့်တဲ့ ရေငုပ်သမားကြီးတွေ ပြောတာ မင်းကြားဖူးမှာပါ။ ဘာတဲ့...တောမှာ ချေ(ဂျီ)ရိုင်း၊ ရေမှာငကင်ဂျိုင်း ဆိုတာလေ။ တောထဲက ချေ(ဂျီ)ဟာ ကိုယ်ပေါက်တဲ့အီးသံတောင် ကိုယ်ပြန်လန့်တတ်တယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ ငကင်ဂျိုင်းလည်း လှိုင်းပုတ်သံတောင် လန့်ပါတယ်ဆို”

“တို့နေရာနဲ့ ဝေးပေမယ့် သတိတော့ထားကွာ”

“အေးပါကွာ”

“ခေါင်းတုံးက ပိုသတိထားရမယ်နော်”

ကျော်ဘသိန်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ရေထဲကို ငုပ်သွားသည်။ ကျော်ဘသိန်း ငုပ်သွားသည်နှင့် မြဒေါင်းက အသက်အောင့်ကာ အကြိမ် ရေတွက်နေသည်။ သာမန်လူတစ်ယောက်၏ အသက်အောင့်ကာ ခြောက် ကြိမ်မျှရှုပြီးသည်အထိ ကျော်ဘသိန်း ရေပြင်ကို ပေါ်မလာသေး။ မြဒေါင်း စိုးရိမ်စပြုပြီး မြဒေါင်း စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ရေပြင်ကို ကြည့်နေသည်။ ဒါလောက် အချိန်ကြာသည်အထိ ကျော်ဘသိန်း ပေါ်မလာဟု ဆိုလျှင်...

“ဗွမ်း”

“ဟာ”

ကျော်ဘသိန်း ဗွမ်းခနဲပေါ်လာသည်။ သို့သော် ကျော်ဘသိန်း ရေပေါ်ကို ပေါ်လာပြီးနောက် ရဲရဲနီသော ရေပွက်ကြီးက နောက်က ထပေါ်လာသည်။ မြဒေါင်းက ကြောင်ကြည့်နေသည်။ ကျော်ဘသိန်းက လှေကန်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ လက်တစ်ဖက်က ကယုတွဲကြီးကို ဆွဲကာ လှေပေါ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ကယု ဆယ့်လေးငါးကောင် ပါသော အတွဲဖြစ်သည်။

“မြ...မြဒေါင်း လုံးလုံးချေကို ပေးလိုက်ပါကွာ”

မြဒေါင်း ကြောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ငုန်း”

“ငုန်း” ခနဲအသံနှင့်အတူ သွားကိုဖြဲကာ ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီး

တစ်ခုက ကျော်ဘသိန်းခါးကို ကိုက်ကာ ရေထဲကို ဆွဲချသွားသည်။ အတော်ကြီးသော ခေါင်းတုံးဖြစ်သည်။ မြဒေါင်း ကြောင်နေရာမှ ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာကာ လှေပေါ်တွင်ရှိသော မိန်းကြီးကိုဆွဲ၍ ရေထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ခါးတောင်းပင်ကျိုက်ဖို့ အချိန်မရတော့။ မြဒေါင်း ရေအောက်သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ရဲရဲနီနေသော ရေပွက်များနှင့်အတူ ကျော်ဘသိန်းကို ကိုက်ဆွဲသွားသော ခေါင်းတုံးကို မြင်နေရသည်။ ကျော်ဘသိန်းက ခေါင်းတုံးကြီး ပါးစပ်ထဲကနေ ရုန်းကန်နေဆဲ။ မြဒေါင်းက ခေါင်းတုံးကြီးအနားသို့ ကူးသွားကာ မိန်းကြီးကို မြှောက်၍ မြင်ရာနေရာကို ထိုးချလိုက်သည်။ ခေါင်းတုံးကြီးက မိန်းဝင်သွားသောကြောင့် သွက်သွက် ခါသွားကာ ပါးစပ်ထဲမှ ကျော်ဘသိန်းကို လွတ်ချလိုက်သည်။

သို့သော် ခေါင်းတုံးကြီးက ခေါင်းလည်လာကာ မြဒေါင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ မြဒေါင်းက ခါးကြားမှ ကယုအသားခွာသော ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ခေါင်းတုံးကြီးက သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးသော မြဒေါင်းဆီသို့ တည့်တည့် ဝင်လာသည်။ မြဒေါင်း ထိုးထားသော မိန်းကြီးက တန်းလန်းဖြစ်သည်။ မြဒေါင်းက တည့်တည့်ဝင်လာသော ခေါင်းတုံးကြီးအား လူကိုနောက်ကို လှန်ချ၍ ရှောင်လိုက်သည်။ ခေါင်းတုံးကြီးလူပေါ်က ကျော်သွားသည်နှင့် ကယုခွာသော ဓားကိုမြှောက်ကာ အောက်ကနေ ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ ခေါင်းတုံးက အရှိန်နှင့် ရှေ့ကို ကျော်လွန်သွားချိန်တွင် ကိုင်ထားသော ဓားကိုမလွတ်ဘဲ အမြီးပိုင်းဆီသို့ ထိုးခွဲချလိုက်သည်။ သွေးများက ပွက်ခနဲ အန်ကျလာသည်။

အချိန်က ဘာမျှမကြာလှသော်လည်း မြဒေါင်း အသက်ကို အောင့် ထားရသောကြောင့် နောက်ပိုင်းကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရေပေါ်ထိုးတက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ လှေကန်ကိုကိုင်ကာ လေကို အားရပါးရ ရှုလိုက်နေသည်။ မြဒေါင်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်ဆဲ။

“နောက်တစ်ကြိမ် ငုပ်ပြီးတော့ ကျော်ဘသိန်းအလောင်းကို ဆယ်

ရတာပေါ့ကွာ။ ကျော်ဘာသိန်းက ပထမတစ်ခါ ကယုတွဲကြီးကို ဆွဲပြီး ပေါ်လာကတည်းက ခြေထောက်တစ်ချောင်း ပါမလာတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ သွေးပွက်ကြီးက နောက်ကနေ လိုက်လာတာ။ ကျော်ဘာသိန်း အလောင်း နားမှာပဲ ခေါင်းတုံးကြီးကို ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဓားမြောင်လက်ချက်နဲ့ အူတွေအထွေးလိုက် ကျနေတယ်။ ကျော်ဘာသိန်း အတွက် အခဲမကျေနိုင်လို့ အဲဒီနေ့က ခေါင်းတုံးကြီးပါ အရဆယ်ပြီး တစ်ရွာလုံးဝေလိုက်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်တယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် စောစောစီးစီး တောက်ထိန်၊ သံချောင်းနှင့် မြဒေါင်းတို့သုံးယောက် ကဇုန်းကျွန်းနားတွင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ မြဒေါင်းက လှေပေါ်တွင်ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို...

“သံချောင်းရေ ကင်ဂျိုင်းအုပ်လည်း မတွေ့ပါလား”

“မလာလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

“လန်များ ပြေးကုန်လို့များလား”

“ဖွဟဲ့...ဘာများလန်ရမှာလဲ။ အားလုံးသာသာယာယာပဲဥစ္စာ၊ သူတို့လည်း သက်ရှိသတ္တဝါပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားချင်တဲ့ဆီ သွားမှာပေါ့”

“အရင်က တွေ့နေကျမို့ပါ”

မနေ့က ငုပ်ခဲ့သော နေရာနှင့် ပေ ၅၀ အကွာလောက်တွင် ကျောက်ဆူးချလိုက်သည်။ သံချောင်းက တူနှင့်ဆောက်များကို ခါးကြားတွင်ထိုးကာ ညကတည်းက ရေဘူးထဲတွင် ဝယ်ထည့်ထားသော ချက် အရက်ကို တစ်ဝိုက်တစ်ဝိုက်လိုက်ကာ...

“အေး...အေး”

ရေက ကြည်နေသောကြောင့် ၁၅ ပေအနက်လောက်အထိ ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်နေရသည်။ နောက်ထပ် ၅ ပေလောက် ထပ်ငုပ်လိုက်သောအခါ ရေအောက် ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တန်းများကို

မြင်ရ၏။ အနားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ သံချောင်း ပျော်သွားသည်။ ကယုများက အခွံများဟကာ ကျောက်နံရံများတွင် ပြည့်နေသည်။ ပါးစပ်ဟလျက် သံချောင်းကို ကြည့်နေသယောင်၊ သံချောင်းက အချိန်ဆွဲမနေဘဲ တူနှင့်ဆောက်ကို တခွပ်ခွပ်နှင့် ထုလိုက်တော့သည်။

၁၀ ကောင်မျှ ခွာအပြီးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ငါးကောင်ခွာပြီး ရေပေါ်ကို ပြန်တက်လိုက်သည်။ ကယုတွဲကို မြဒေါင်းဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“အပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပဲလား”

“အေး”

ကယုဟင်းကိုဝါးကာ ရေများကို မော့နေသော တောက်ထိန်အား...

“တောက်ထိန် တစ်ဝိုက်လောက်ကွာ”

တောက်ထိန်က ရေဘူးကို လှမ်းပေးရင်း...

“အောက်မှာ အေးလား”

“အေးပေမယ့် အပူထည့်ထားလိုက်တော့ အတော်ပဲ။ ကဲ... တစ်ခေါက်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

သံချောင်းအသက်အောင့်ကာ ပြန်ငုပ်သွားသည်။ ကယုများက ခွာမည့်သူမရှိသည့်အလား ပေါချင်တိုင်း ပေါနေသည်။ မှန်ပျံပျံရေအောက်တွင် တူနှင့် ဆောက်ကိုသုံးကာ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ရင်း ကယုများကို ခွာရသည်မှာ ငွေတွေကို ခွာနေရသလို သံချောင်းမြင်နေရသည်။ လှေအပိုင်ရပါက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ပို၍ ဝင်ငွေမြှောင်မည်။ သံချောင်းမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိ၍ တစ်ယောက်က ကျောင်းထားရမည့်အရွယ် ဖြစ်သော်လည်း ပိုက်ဆံမရှိ၍ ကျောင်းမထားနိုင်သေး။ မိန်းမဖြစ်သူက နားကပ်ဟောင်းလောင်း။

ရေထဲမှာမို့ ချွေးမပြန်နိုင်သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ချွေးပြန်

နေသည်။ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားရသည်။ အသက်အောင်ထားရသည်မှာ ကြာတော့ ရင်အုပ်ကြီးက တင်းကြပ်လာသည်။ ကယုလည်း တော်တော်ရနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ဝဲဘက်မှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရိပ်ခနဲဝင်လာသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ သံချောင်းဆီသို့ တည့်တည့်တိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းက ကယုခွာနေရာမှ ရပ်ကာ ဘေးကို ရှောင်ပေးလိုက်သည်။ ရေထဲမှာမို့ ထင်သလို သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှ။ လူတစ်ယောက်အရွယ် ကိုယ်လုံးကြီးက သံချောင်းကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။ သံချောင်းယိုင်သွားကာ ဘေးမှ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်သို့ ခေါင်းနှင့် ဆောင့်မိသွားသည်။ ရေထဲမှာမို့လို့သာ တော်တော့သည်။ ဆောင့်မိလိုက်သောကြောင့် ပူခနဲလောက်သာ သတိထားမိသည်။

သို့သော် ဝင်တိုက်သွားသော မည်းမည်းကိုယ်လုံးကြီးကို ကြည့်ရန် လူကအလှည့်တွင် ခေါင်းက လှည့်မရတော့။ ခေါင်းက ကျောက်ဆောင်နှင့် ကပ်နေသည်။ ရုန်းလိုက်သောအခါ ဆံပင်များကို စုဆွဲထားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အသက်အောင်ထားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရင်အုပ်ကြီး ပွင့်ထွက်တော့မည့်အလား ခံစားနေရသလို ခေါင်းက ကျောက်ဆောင်နှင့် ကပ်ကာ ဆံပင်များကို တစ်စုံတစ်ရာက စုဆွဲထားသလိုလို။ သံချောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မြဒေါင်းက လှေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အသက်အောင်ကာ ရှုနေရင်း ခန့်မှန်းအသက်အောင်ချိန်က ရိုးရိုးလူတစ်ယောက် (၅)ကြိမ်၊ (၆)ကြိမ်မျှ အသက်အောင်ချိန်အထိ သံချောင်းပေါ် မလာသေး။ မြဒေါင်း စိုးရိမ်စပြုပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝါရင့်အငုပ်သမားများ ဖြစ်သော်လည်း သည်အချိန်လောက်အထိ မကြာနိုင်။ ခန့်မှန်း(၇)ကြိမ် ရှိပြီ။ မြဒေါင်း မှိန်းတစ်ချောင်းကိုဆွဲကာ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ တောက်ထိန်တောင် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဆင်းသွားသော မြဒေါင်းကို ကြည့်ကာ လန့်သွားသည်။

မြဒေါင်းသည် ရေထဲတွင် ကျင့်သားရအောင် အရင်ကြည့်လိုက်ပြီး ရေအောက်ကြမ်းပြင်သို့ ရပ်ဆင်းလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ခြေချမိသည်နှင့် ဆယ့်လေးငါးပေ အကွာလောက်မှ မြင်ကွင်းကို မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရသည်။ ကျောက်ဆောင်တွင် ခေါင်းထိုးကာ ခြေကားယား၊ လက်ကားယားနှင့် ရုန်းနေသော သံချောင်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှေ့သို့သွားနေရင်းမှ နောက်ပြန်လှည့်နေသော လူတစ်ယောက်အရွယ် ခေါင်းတုံးတစ်ကောင်။

မြင်ကွင်းကို မြဒေါင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ခေါင်းတုံးကြီး တိုက်ကွက်က သံချောင်းဆီကိုဖြစ်သည်။ မြဒေါင်းဆီကို အာရုံမထား၊ ပထမပစ်မှတ်ဖြစ်သော သံချောင်းဆီသို့အသွားတွင် ဘေးတိုက် အနေအထားအတိုင်း မြဒေါင်းက အားကုန်ကူးသွားကာ အနားရောက်သည်နှင့် မှိန်းကို ဧကပိုးဆီသို့ အားကုန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အသွားဆုံးအထိ စူးဝင်သွားသည်။

ခေါင်းတုံးကြီးတန်သွားကာ အရှိန်ပျက်၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မြဒေါင်းက လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သံချောင်းဆီသို့ ကူးသွားကာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကပ်နေသော ဆံပင်များကို ဓားမြှောင်နှင့် လှီးထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် သံချောင်းကို ချိုင်းမှဆွဲကာ ရေပေါ်သို့ ထိုးတက်လိုက်တော့သည်။ လှေဘေးတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်နှင့် မြဒေါင်းက...

“တောက်ထိန် သံချောင်းကို ဆွဲတင်စမ်း”

တောက်ထိန်က ကယောင်ကတန်းနှင့် သံချောင်းကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ မြဒေါင်းပါ လှေပေါ်ကို တက်လိုက်ပြီး သံချောင်းကို စမ်းလိုက်သည်။ မြဒေါင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“တော်သေးတယ်၊ အသက်ပါသေးတယ်ဟေ့”

မြဒေါင်းနှင့် တောက်ထိန် ကြိုးစားမှုကြောင့် သံချောင်းပါးစပ်ထဲမှ ရေများ တဗွက်ဗွက်နှင့် ထွက်ကျလာသည်။ သံချောင်းက လေကို

အားရပါးရ ရှုသွင်းလိုက်သည်။

“သံချောင်း နေသာရဲ့လား”

သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

တောက်ထိန်က မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွ”

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အောက်မှာ ခေါင်းတုံးနဲ့ တွေ့နေတာဟေ့၊

စောစောကတည်းက ငကင်ဂျိုင်းအုပ်ကို မတွေ့ကတည်းက ငါက သံသယ ရှိနေတာ။ ငကင်ဂျိုင်းတွေက ခေါင်းတုံးရောက်လာရင် ပြေးကြတာကွ။ ခေါင်းတုံးကို သိပ်ကြောက်တယ်။ အသက်အောင့်တာလည်း ခန့်မှန်းခြေ ထက် ကြာလာတော့ ငါစိတ်မချလို့ ဆင်းလိုက်သွားတာ၊ သေချာတာ ပေါ့ကွာ။ သံချောင်းက ခေါင်းတုံးနဲ့ တွေ့ရုံတင်မကဘဲ ကယုအခွံတွေ ကြားမှာ ဆံပင်တွေညပ်မိတော့ ပိုဆိုးတော့တာပေါ့။ ခေါင်းတုံးရန်ကြောင့် မသေနိုင်ဘဲ ကယုတွေကြောင့်တောင် သေနိုင်တယ်ဟေ့”

သံချောင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ကာ...

“ငါ ကံကောင်းတယ်ဟေ့၊ မြဒေါင်းကယ်တဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့ တယ်။ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ပြီး အရှောင်လိုက်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေမှာ ဟနေတဲ့ ကယုအခွံတွေထဲ ဆံပင်တွေ ညပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ။ နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်သလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး”

မြဒေါင်းက...

“ငါ အခုမှ သတိရတယ်။ မိုန်းတန်းလန်းဆိုတော့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ ခေါင်းတုံးကြီး သေလောက်တယ်ကွ။ အောင်သေအောင်သား စားရအောင် ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒီကောင်ကြီးဆို အချိန်မနည်းဘူးကွာ”

“မြဒေါင်း သတိထားနော်”

“အေး”

မြဒေါင်းက ကယုခွာသော ဓားတစ်ချောင်းကို ခါးထိုးကာ ကြိုး

တစ်ချောင်းကိုကိုင်၍ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင် အရောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့ပါပြီ။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုဘေးတွင် မိုန်းတန်းလန်းနှင့် ပက်လက်လန်နေသော ခေါင်းတုံးကြီး၊ ဒဏ်ရာမှထွက်နေသော သွေးများက အမျှင်တန်းနေသည်။ တော်သေးသည်။ သွေးနံ့ရပြီး တခြားခေါင်းတုံးများ ရောက်မလာသေး ရှိသာ။ ခေါင်းတုံးက မသေသေး။ ပါးစပ်က ဟစေ့ဟစေ့ လုပ်နေသေး သည်။

မြဒေါင်းက ဓားမြှောင်ဖြင့် အပြတ်ရှင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပါလာသောကြိုးဖြင့် အခိုင်ချည်လိုက်ကာ ရေပေါ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သော မိုန်းတန်းလန်းနှင့် ခေါင်းတုံးကြီးက ရေ ပေါ်ကို ပေါ်လာသည်။

“ငါတို့ အုပ်သမားတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့ ခေါင်းတုံးကို ဒီတစ်ခါ တော့ မဆလားနိုင်နိုင်နဲ့ ချက်စားပြီး ပိုတာတွေ ဝေပေးလိုက်မယ်ဟေ့။ ဒီကောင်ကြီးဆိုရင် အချိန် ၂၀၊ အစိတ်လောက်ရှိမယ်။ သံချောင်း မင်းကို အပြတ်ရှင်းမယ့်ကောင်ကြီးကို မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“အခြောက်လှမ်း၊ မီးဖုတ်ပြီး အရက်နဲ့ မြည်းလိုက်ချင်တယ်ဟေ့”

“ကယုပုပ်တာကတော့ ဒီနေ့တော်လောက်ပြီဟေ့။ နောက်နေ့တွေ ကျတော့မှ နေရာပြောင်းပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။ ကဲ...ကျောက်ဆူးနုတ်ပြီး ပြန်ကြအောင်၊ ကယုမရလည်း ဒီနေ့တော့ ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ပဲ အမြတ် ပေါ်နေပါပြီ”

မှန်သားပြင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်ကြီးကိုခွဲကာ လှေ ကလေးက တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ အုပ်သမားများကို ဒုက္ခပေးတတ် သည့် ခေါင်းတုံးကြီးကို အောင်နိုင်လာသော လူသုံးယောက်ကတော့ လှေပေါ်တွင် အပြုံးကိုယ်စီနှင့်၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ရွာရိပ်ကို မြင်နေ ရပြီ။

တောမုဆိုးနှင့် နားကပ်

“ကျွန်တော်တို့က သစ်တောဘက်ကိုရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး။ မြို့ပေါ်မှာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ နေရသေးတယ်။ တောထဲက စခန်းကို သွားဆိုတော့ သွားရတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လူသစ်က နှစ်ယောက်၊ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်က တစ်ယောက်၊ စခန်းက အလုပ်သမားတစ်ယောက် နဲ့ သွားရတာပေါ့ဗျာ။ တောအတွေ့အကြုံက သင်တန်းတက်တုန်းကသာ တွေ့ဖူးတာ။ တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့ နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ကြုံလာရတော့ ကြောက်စိတ်ကလေးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ တောထဲကို တစ်နာရီလောက်ပဲ ရောက်ရသေးတယ်။ ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဆိုတဲ့အသံ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဘာသံလဲဗျာ’ဆိုတော့ စခန်းက အလုပ်သမား ကိုကျော်ဒွန်းဆိုတဲ့ လူက ဂျီ(ချေ)ဟောက်သံပါဗျာတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ စခန်းကိုရောက်ရင် တောကောင်သားကတော့ လှိုင်လှိုင်စားရမယ်ဗျာတဲ့။ တောထဲကို အဖော် တွေနဲ့ တပျော်တပါးဆိုတော့ ပျော်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် သေမင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ပတ်ချောင်းနေတာ လုံးဝမသိဘူး။ ဌာနေကိုယ်စားလှယ် က သူ့ဆီမှာ သေနတ်တစ်လက်ပါတယ်။ သေနတ်ကိုင်ကျွမ်းလှတယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ကောင်းကောင်းတော့ ပစ်တတ်တယ်လို့တော့ သိရတယ်။

တောထဲရောက်ပြီး တစ်နာရီကျော်လောက် အကြာမှာ ကျွန်တော်တို့
ငှက်ပျောတောတစ်ခုကို ဖြတ်ရတယ်။ ငှက်ပျောတောကလည်း ဝါမျှော်
တခေါ်ကြီး၊ သီးတာကသီး၊ မုည့်တာကမုည့်၊ ငှက်ပျောပင်တွေကလည်း
သန်လိုက်တာ ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့အရပ် နှစ်ရပ်ကျော်တယ်။

“ငှက်ပျောတောအဝင်မှာ ‘ဗျော’ခနဲဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်
တော့ သေနတ်ကိုင်တဲ့ ဌာနေကိုယ်စားလှယ် ကိုနေအောင်ဆီက ‘ဟာ’ခနဲ
ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ သူလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေတယ်။
ကျွန်တော်တို့က လူသစ်ကလေးတွေဆိုတော့ ဘာမှန်းမသိဘူးပေါ့ဗျာ။
နောက်မှ သူက ပြောပြတယ်။ ‘တို့နောက်ကို ဟင်းမျိုး(ကျား)လိုက်နေ
တယ်ကွ’တဲ့။ ဒီနယ်မှာ ဟင်းမျိုး(ကျား)ဆိုတာ မကြားဖူးတာ ကြာပြီတဲ့။
အရင်တုန်းကတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်တဲ့။ သူလည်း သစ်တောဝန်ထမ်း
ဆိုတော့ အံ့သြနေတယ်။ သူက မုဆိုးလည်းမဟုတ်၊ ကျားပစ်ဖူးတာလည်း
မဟုတ်ဆိုတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သေနတ်နှစ်ချက် ထောင်ပစ်လိုက်
တယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ စခန်းကို အေးအေးဆေးဆေး ရောက်ပါတယ်ဗျ”

“ဖိုးခွားရယ်၊ တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ပဲ တောင်ယာလေး စိုက်
စားနေကြတာပါကွာ။ သားသမီးတွေက အိမ်ခွဲတဲ့လူက ခွဲ၊ သေတဲ့လူက
သေ၊ အားကိုးစရာလည်း မရှိပါဘူး။ အရံအတားဆိုလို့ ညှိလုံးနဲ့ ကြာဖြူ
နှစ်ကောင်ပဲရှိတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လူစိမ်းလာရင် သူတို့အသံကြားတာနဲ့
သိတယ်။ ညနေဘက်က ဟောင်သံကြားပြီးနောက် အသံပျောက်သွား
တယ်။ ညဘက်အထိ ပြန်ရောက်မလာဘူး။ ဖိုးလင်းတော့ တို့နှစ်ယောက်
လိုက်ရှာကြတော့ တောစပ်မှာ ညှိလုံးကတော့ ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်
လက်ထောက်၊ ကြာဖြူကတော့ ဖင်တစ်ပိုင်းပဲ တွေ့တော့တယ်။ ဒီအခြေ
အနေမျိုးဆိုရင်တော့ ကျားကိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ တို့နယ်မှာ
ကျားဆိုတာ မကြားဖူးတာ ကြာပါပြီကွာ။ တို့ ဒီကို မရောက်ခင်ကတော့

ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ တို့လည်း တစ်ခါမှ ကျားဆိုတာ မတွေ့ဖူး
ပါဘူး။ ဖိုးခွားတို့ပဲ ကြည့်လုပ်ကြပါတော့ကွာ”

စောဂျိမ်းက ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ကို
ရေနှေးကြမ်းနှင့် စားသောက်နေရင်း ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းတို့ကို အကဲ
ခတ်လိုက်သည်။ ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းက အတွေးကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေကာ
ခပ်စေးဝေးမှ ရိုးမတောင်ကြီးကို ဇေးနေကြသည်။

“အခြေအနေကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲကွ။ ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်နဲ့
တောဝက်တစ်ကောင် ရပြီဆိုတော့ ပြန်ကြမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာ မင်းတို့
နှစ်ယောက် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ကျော်စိုးက-

“ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်မျိုးစီဖြစ်နေမလားလို့ နောက်
ဟင်းမျိုးဆိုတာက တောမုဆိုး မဟုတ်လား”

တင်ဝင်းက-

“ကျွန်တော်ကတော့ တောပစ်ရရင် ပျော်နေတာပဲ။ ကျားဆိုတဲ့
အကောင်မျိုးကို မပစ်ဖူးသေးတော့ စမ်းကြည့်ချင်တယ်”

တောမုဆိုးကတော့ တခြားအကောင်တွေနဲ့ မတူဘူး ပရိယာယ်
များတယ်။ အန္တရာယ်လည်း များတယ်။ မုဆိုးချင်းဆိုတော့ မြွေမြွေချင်း
ခြေမြင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သတ္တဝါတွေထက်စာရင်
လူက အသိဉာဏ်ပိုများတော့ တို့က သူတို့ထက် ခြေတစ်လှမ်း အမြဲတမ်း
သာပြီးသားပါ။ အဲဒါတောင် တောမုဆိုးက ခြေတစ်လှမ်းပိုသာလို့ ဒုက္ခ
ရောက်ရတာတွေ ရှိတယ်”

ထိုအချိန်တွင် တဲအရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝါးရုံတောအတွင်းမှ
လူတစ်ယောက် အပြေးအလွှားဖြင့် တဲရှေ့ကို ရောက်လာသည်။ စောဂျိမ်း
က-

“ဟာ...ကိုဘဲလူး၊ အပြေးအလွှား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဆရာရယ် ကယ်ပါဦး၊ ကျွန်တော့် ဆိတ်နှစ်ကောင် ကျားဆွဲ သွားလို့ ကြာရင် ကျွန်တော့် ဆိတ်တွေ ကုန်လိမ့်မယ်”

“ကျားဆွဲတယ်ဆိုတာရော သေချာလို့လား။ ကဲ...ထိုင်ဦး ကိုဘဲလူး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလိုဆရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က ဆိတ်တွေ သိမ်း တော့ တစ်ကောင်လျော့နေတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာက လူခိုးစားတယ် အောက်မေ့လို့ နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးမလင်းမီ ဆိတ်တွေထားတဲ့ တဲထဲက ဆိတ်အော်သံတွေနဲ့ ‘ဟဲ...ခနဲ ဟဲ...ခနဲ’ အသံကြီး ကြားလိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း မီးခွက်ထွန်းပြီး ထကြည့်လိုက်တော့ ဆိတ်တဲနား မရောက် မိမှာ အဝါနဲ့အနက်စင်း အကောင်ကြီးက ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ကိုက် ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြေးပြီး ပြန်ပြေး လာရတယ်။ ဆိတ်ကို ကိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လိုက်တာများ လွှား ခနဲပဲ ဆရာရယ်၊ ကြံရာမရဖြစ်နေတုန်း ဆရာတို့ ဒီမှာရောက်နေတယ် ကြားလို့ ပြေးလာခဲ့ရတာ”

စောဂျိမ်းက တင်ဝင်းနှင့် ကျော်စိုးကို ‘ဘယ်နှယ်လဲ’ ဟူသော ပုံစံနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကိုဘဲလူး ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီကိစ္စကို အခု တိုင်ပင် နေကြတာ၊ ကူညီပါမယ်ဗျာ။ အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြန်ပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

“မုဆိုးချင်းဆိုတော့ သူ့လမ်းသူ့သွား၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားဆို ပေမယ့် အခုလို စည်းဖောက်လာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ။ ကြာရင် လူတွေတောင် အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်တယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ကရင် အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး တောင်ယာတဲက ခွေးနှစ်ကောင် ဝင်ဆွဲသွားတာက မနေ့ကမှဆိုတော့ စားကြွင်း စားကျန်ကလေးတွေကို တစ်ပတ်လည်ပြီး ပြန်လာစားနိုင်သေးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီနားမှာ လင့်ထိုးပြီး ဒီညစောင့်ရင်

ဒီကောင်ကြီးကို မိနိုင်တယ်။ ကဲ-အချိန်လည်း ရှိသေးတယ်။ ညနေအပြီး လင့်စင် အမြန်သွားထိုးကြရအောင်။ ယူစရာရှိတာတွေလည်း မြန်မြန် ထည့်ကြဟေ့”

ဟင်းမျိုးကြီးစားထားသော ခွေးနှစ်ကောင်၏ အပိုင်းအစများက တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ ကိုက် ၃၀ လောက်သာ ဝေးသောကြောင့် နှစ်နေရာအကြားရှိ ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် ရွာသားများ အကူအညီနှင့် လင့်ကို တစ်နာရီအတွင်း အပြီးလုပ်လိုက်ကြသည်။ ဟင်းမျိုးခုန်ဆွဲလျှင် မမိနိုင်သော ၁၅ ပေခန့်ရှိ သစ်ပင်ခွကြားတွင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မှောင်ရိပျိုးစကတည်းက လင့်ပေါ်တွင် မုဆိုးသုံးယောက်စလုံး ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ တောစပ်ဆိုသော်လည်း သစ်ပင်ကြီးနှင့် ချုံပင် များ ရှုပ်နေသောကြောင့် နေမဝင်မီကတည်းက မှောင်မိုက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပုရစ်သံများနှင့် မြေပြင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို နင်းကာ ပြေးလွှား နေကြသော တောသတ္တဝါ အသေးလေးများ၏ ဖြိုးဖြိုးဖျောက်ဖျောက် ပြေးလွှားနေသော အသံများကို ကြားနေရသည်။

စောဂျိမ်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်-
“နားကို လျင်လျင်ထားကြနော်။ အောက်မှာက သစ်ရွက်ခြောက် တွေရှိတော့ ဒီကောင်ကြီးလာရင် သိနိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဆရာစောဂျိမ်း”
ည စ နာရီကျော်ပြီ။ သုံးယောက်သား ငြိမ်နေကြတုန်း ဖြိုးဖြိုး ဖျောက်ဖျောက်အသံပင် မကြားရ။ မညီညာသော လင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ ရသောကြောင့် တင်ပါးတွေလည်း ကျိန်းနေပြီ။ ဒီကြားထဲ ဆေးလိပ်ဖွာ ချင်သော ကျော်စိုးက ခံတွင်းချဉ်ပါသောကြောင့် ဆေးလိပ်ဖွာချင်သော် လည်း အိတ်ထဲက ဒူးယားကလေးကို စမ်းရုံကလွဲ၍ ဘာမှမလုပ်နိုင်။

စောဂျိမ်းကတော့ ကွမ်းထုပ်ကလေးကိုထုတ်ကာ တဖြူဖြူစား လျက်။
၉ နာရီကျော်ပြီ ဘာသံမှ မကြားရသေး။ စောဂျိမ်းက ခွေးသေ

အပိုင်းအစများရှိရာသို့ ငါးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ကာ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သေနတ်ကို အစမ်းချိန်ကြည့်လိုက်သည်။ ညှိလုံးနှင့် ကြာဖြူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစများကို မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ ပြီးမှ ဓာတ်မီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် လင့်စင်၏ အနောက်ဘက်ဆီမှ “ပျောက်ပျောက်... ဝရော” ဆိုသော အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အသံကြားရာဘက်သို့ ဓာတ်မီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ဘာမှတော့ မတွေ့။ သို့သော် ဥဒံပင်ရုံကလေးက နည်းနည်းလှုပ်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။

စောဂျိမ်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်-

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုကောင်ကြီး ရောက်နေပြီထင်တယ်။ အစာကို လာမစားမီ လေ့လာနေပုံရတယ်ကွ။ ကျော်စိုး၊ မင်းသေနတ်က ကျည်ထိုးပြီးသား မဟုတ်လား။ အဆင်သင့် လုပ်ထားနော်”

“စိတ်ချ စောဂျိမ်း”

၁၅ မိနစ်၊ နာရီဝက်၊ တစ်နာရီအချိန်က တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွားသော်လည်း ထူးခြားမှု မရှိသေး။

စောဂျိမ်းက သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်နေရာမှ ညောင်းလာသောကြောင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဂျွတ်...ဂျွတ်...ဂျွတ်...ဂွပ်”

ညှိလုံးနေရာမှ ဖြစ်သည်။ လျင်လိုက်သည့်အကောင်ကြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ ရှိသော်လည်း ဘာသံမျှမကြားရအောင် အစုအဝေးသို့ အရောက်လာနိုင်သော တောမုဆိုးကြီးကို စောဂျိမ်းက စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက်ချနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံကြားရာဆီသို့ ချက်ချင်းပင် စောဂျိမ်းက ဓာတ်မီးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။

ဓာတ်မီးက သေနတ်ပြောင်းနှင့် ကပ်ထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ပစ်ကွင်းကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပင် တွေ့နေရသည်။ အဝါနှင့်အနက်စင်း

တောမုဆိုးကြီး အစာကို ကိုက်ဝါးလျက် မီးရောင်ရှိရာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အခွင့်ရေးကောင်း ဖြစ်သည်။ လက်လွှတ်၍ မဖြစ်၊ ကျော်စိုးထံမှ လည်း လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဂျွတ်”

“ဒိုင်”

“ဒိုင်”

မတူညီသော သေနတ်နှစ်လက်မှ သေနတ်သံနှစ်မျိုး စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာခြားကာ ထွက်သွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် တောပြိုင်သံနှင့်အတူ တောတစ်တောလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ တောမုဆိုးကြီးက “ဝေါင်း”ခနဲ ဟိန်းသံတစ်ချက်ပေးကာ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ အနီးရှိ ချုံများပေါ်သို့ မြန်ကျလာပြီး၊ ချုံတစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကာ “မြော”ကနဲ မြည်သံကြီးကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရပြီး အသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ တိုးသွားကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“တောက်...ချက်ကောင်းကျမှ လင့်စင်က ဒုက္ခပေးလိုက်သေးတယ်။ စောစောတုန်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

တောမုဆိုးကြီးကို မီးရောင်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် သုံးယောက်သား လင့်တစ်ဖက်ကို စုပြုံကာ ရောက်နေချိန်တွင် ချည်ထားသော စွယ်ကြိုးများက တင်းသွားပြီး လင့်က တစ်ဘက်ကို နိမ့်ကျသွားသောကြောင့် ‘ဂျွတ်’ခနဲ မြည်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စောဂျိမ်းနှင့် ကျော်စိုးတို့ ဟန်ချက်လွဲကာ ပစ်မှတ်ဟာလွဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဆီက ကျည်က ဖွာထွက်သွားလို့ ဒီကောင်ကြီး တင်ပါးတစ်ဘက် တွန့်သွားတာ ငါသတိထားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ စောဂျိမ်း၊ ကျွန်တော်က မျက်စိနှစ်လုံးကြားကို ချိန်ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်တာ ထိပုံတော့ မရဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကြီး ပြန်မလာတော့ဘူးကွ။ မနက် ကျမှပဲ သွေးစက်ကို ကြည့်ပြီး လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒီညတော့ အဘိုး ကြီးနဲ့ အဘွားကြီးအိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ကြတာပေါ့။ ရွာပြန်ဖို့က ဝေးပါ တယ်။ နည်းနည်းထိထားတော့ ဒီကောင်ကြီးက ကျားနာဖြစ်သွားပြီး ကျားနာခဲ ခဲနိုင်တယ်။ ကျားအကောင်းထက် အန္တရာယ်ပိုများတယ်။ တို့မနက်ဖြန် သူ့နောက်လိုက်ရင် သတိပိုထားရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က အစာဆီကို တိုက်ရိုက်မလာဘဲ လှည့်ချောင်းနေတာရယ်။ သစ်ရွက်ခြောက် တွေရှိတာတောင် အသံမကြားအောင် အရောက်လာနိုင်တော့ ဒီကောင် ကြီးက တော်တော်ပါးနပ်ပုံရတယ်။ ကဲ...သွားကြရအောင်”

ထိုတစ်ညကိုတော့ တောင်ယာလုပ်သော ကရင်လူမျိုး အဘိုးကြီး နှင့် အဘွားကြီးအိမ်တွင် အိပ်လိုက်ကြသည်။ နံနက်စောစောတွင် အဘိုးကြီး နှင့် အဘွားကြီးဧည့်ခံသော ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ရေဈေးကြမ်းသောက် ကာ ညတုန်းက တောမှဆိုကြီးကို ပစ်ခံသောနေရာကို ချီတက်လာကြ သည်။

တောမှဆိုကြီး ခုန်ထွက်သွား၍ ပြန်ကျလာသော ချုံများက ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကာ ချုံများကိုလည်း တစ်စစဖြစ်အောင် ကိုက်ဝါး ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သွေးစက်များက ချုံများပေါ်နှင့် သစ်ရွက် ခြောက်များတွင် အနံ့အပြား တွေ့ရသည်။

“သေချာပြီကွ။ ဒီကောင်ကြီး တင်ပါးတစ်ဖက်ကို ကျည်စဝင် သွားတာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးတယ်ဆိုတာ ကြည့်ကြပါဦး။”

တင်ဝင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လိုက်ကြည့် နေရင်း...

“ဆရာစောဂျိမ်း၊ ဒီမှာတွေ့ပြီ။ သွေးစက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ အတုံး လိုက်အခဲလိုက် ကျနေတာတွေလည်း တွေ့ရတော့ အထိနာသွားတယ် ဆိုတာ သေချာတယ်ဗျ။ သွေးစက်တွေကတော့ ဒညင်းမြောင်ဘက်ကို ပြနေတယ်။ ဒါပေမယ့်...

“ဘာဖြစ်လဲ တင်ဝင်း”

“ဒညင်းမြောင် မရောက်ခင်မှာ ချောက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ် မဟုတ် လား။ ဒီကောင်ကြီးက ဒဏ်ရာရထားတော့ ချောက်ကို ခုန်ကျော်နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ ပြေးပြီး ချောက်ကိုတွေ့ရင် ကမ်းပါးအတိုင်း လျှောက်သွားခိုင်းတယ်။ ချောက်ကိုတော့ မခုန်နိုင်တာ သေချာတယ်။ ကဲ-လိုက်ကြရအောင်”

သွေးစက်များက ခြောက်နေကာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း တွေ့ ရသည်။

တချို့နေရာများတွင် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ သွေးစက်များ ရှာမတွေ့သောကြောင့် အချိန်ကုန်အောင် သွေးစက်ကို ခြေရာခံမှ တွေ့ရ သည်။ သွေးစက်ကို ခြေရာခံရသောကြောင့် နေတောင် အတော်မြင့်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ချောက်ကမ်းပါးကြီး ထိပ်နားမရောက်မီ ၁၀ ကိုက်မျှ အလိုတွင် သဲပြင်ပေါ်၌ သွေးစက်များရော ခြေရာများပါ ရှုပ်နေသည်။ ကျော်စိုးက သွေးစက်များနှင့် ခြေရာများကို ကြည့်ရင်း...

“ချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း မြောက်ကိုသွားရင်တော့ သဘောရွာ ဘက်ကို ရောက်နိုင်တယ်။ တောင်ဘက်ကတော့ ဝါးတောနဲ့ တရော်ကုန်း တန်းပဲရှိတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက ဒဏ်ရာရထားတော့ ရွာဘက်ကို သွားမယ် မထင်ဘူး”ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“အေး...မင်း စိတ်ကူးမဆိုးဘူး။ တောင်ဘက်ကို ကမ်းပါးအတိုင်း ခြေရာခံကြည့်ရအောင်”

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကမ်းပါးစပ်မှ သဲပြင်ပေါ်တွင် ခြောက်နေ သော သွေးစက်များနှင့် ခြေရာများကို တွေ့သောကြောင့် ချီတက်လာ ကြသည်။ ကိုက်ငါးဆယ်လောက် သဲပြင်နှင့် ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲ များကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး ကြခတ်ဝါးရုံ တောကလေးတစ်ခု အရောက်

တွင် ဝါးတောထဲမှ 'ဗြော'ခနဲ အသံနှင့်အတူ သတ္တဝါတစ်ကောင် လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာသည်။

မထင်မမှတ်ဘဲ ဗြန်းကနဲ ပြေးထွက်လာသောကြောင့် ကျော်စိုးနှင့်စောဂျိမ်း အသင့်ကိုင်လာသော သေနတ်များကို ချိန်ဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။ သုံးယောက် ရင်ပေါင်တန်းကာ တက်လာကြသော အလယ်မှ ကျော်စိုးကို တည့်တည့်ဝင်တိုးလိုက်သည်။ ကျော်စိုးက လျှပ်တစ်ပြက် ကိုယ်ကိုယိုကာ ရှောင်လိုက်သောကြောင့် ယာဘက် ခြေတစ်ချောင်းကို ပွတ်တိုက်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

မြူးတူးပြတ်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာသော ခွေးတစ်ကောင်အရွယ်ရှိ ဒရယ်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်စလုံး လန့်သွားကြသည်။ စောဂျိမ်းက-

“ကျော်စိုး...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာစောဂျိမ်း”

“တောမှဆိုးကြီး ဝါးတောထဲမှာ ရှိနိုင်တယ်။ စောစောက ဒရယ်ပေါက်ကလေးက ဒီကောင်ကြီးကိုတွေ့လို့ လန့်ပြေးလာတာကွ။ သေနတ်ကို ကျည်အသင့် ထိုးထားနော်”

သုံးယောက်သား ခြေသံလုံလုံ မျက်စိလျင်လျင်ဖြင့် ရင်ပေါင်တန်းကာ ဝါးတောထဲသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကြခတ်ဝါးရုံများက ဟိုတစ်စုသည်တစ်စုဖြင့် အကိုင်းအခက်များ ရှုပ်နေအောင် ပေါက်နေသောကြောင့် တောမှဆိုးကြီးအတွက် ကောင်းကောင်းခိုအောင်းနိုင်သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဝါးတောအတွင်းသို့ ၁၅ မိနစ်မျှ ချီတက်လာကြပြီးနောက် တစ်နေရာမှ 'ဟဲ'ခနဲ အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ စောဂျိမ်းက ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းကို လက်ပြကာ ကြခတ်ဝါးရုံကလေးတစ်ခုဘေးတွင် ဝပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“တောမှဆိုးကြီးက တို့လာတာကို သိနေပုံပဲ။ စောစောကအသံကြီးက ရန်သူကို စိန်ခေါ်ဖို့ မာန်သွင်းနေတဲ့ အသံကြီးကွ”

စောဂျိမ်းက ဝါးရုံအကြားမှ ခေါင်းထောင်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ မထူးခြား ငြိမ်သက်လျက်။

“သိပ်မဝေးဘူးကွ။ ဒီနားမှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်မယ်။ ငါ ဒီသပြေပင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အခြေအနေကြည့်မယ်။ အမြင့်ကဆိုတော့ ဒီကောင်ကြီးဘယ်နားမှာဆိုတာ သိနိုင်တယ်”

စောဂျိမ်းက ပါလာသော တိုလီမိုလီထည့် စစ်လွယ်အိတ်ကြီးကို ချကာ သေနတ်ကိုလွယ်၍ သပြေပင်ကြီးပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင်လို တက်သွားလိုက်သည်။ ပြီးမှ အပင်ခွကြားတွင် ကျကျနနထိုင်ကာ တောမှဆိုးကြီး ပုန်းနေသောနေရာကို ရှာလိုက်သည်။ ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းက စောဂျိမ်းကို မော့ကြည့်ကာ အဖြေကို စောင့်နေသည်။ သိပ်မကြာလိုက်၊ စောဂျိမ်းက အပင်ပေါ်မှနေ၍ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် အောက်ကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“တင်ဝင်း၊ စောဂျိမ်းပြတဲ့ နေရာက တောင်ကုန်းမို့မို့ကလေးဘေးက ဝါးရုံကွ။ သူပစ်လိုက်လို့ မမှန်ဘဲ ပြေးထွက်လာရင် တို့က ဆီးစောင့်ပြီးပစ်ဖို့ အချက်ပြတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်လား...ရှေ့နားက လဲနေတဲ့ သစ်ပင်ခြောက်ကြီးကို ကွယ်ပြီး စောင့်ရအောင်”

တင်ဝင်းနှင့် ကျော်စိုးတို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်ခြောက်ကြီးကို ကွယ်၍ ဝပ်လိုက်သော သပြေပင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စောဂျိမ်းက သစ်ပင်ခွကြားတွင် အကျအနထိုင်ကာ သေနတ်ကို ချိန်နေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် 'ဒိုင်း'ခနဲ အသံနှင့်အတူ ကျေးငှက်များ အော်သံ တောတိရစ္ဆာန်များ ပြေးလွှားသံများ ဆူညံစွာသွားတော့သည်။

နောက်တစ်ချက် 'ဒိုင်း'ခနဲ အသံကြားပြီးနောက် စောဂျိမ်း သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်စိုးနှင့် တင်ဝင်းက သစ်ပင်ခြောက်ကြီးဘေးတွင် ဝပ်နေရာမှ အခြေအနေ ကြည့်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမတွေ့ရ။

ထို့ကြောင့် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ထလိုက်ကြသည်။

“ဆရာ စောဂျိမ်း ဘယ့်နှယ်လဲ”

“သေလောက်ပါတယ်ကွာ။ နှစ်ချက်စလုံး ချက်ကောင်းကို ထိုလိုက်တာပဲ သွားကြရအောင်”

ဝါးရုံနားကို ရောက်သည်အထိ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမတွေ့။ တင်ဝင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ဝါးရုံကိုပတ်ကာ နောက်ဘက်ကနေ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိစ္စချောနေပြီဗျို့”

တင်ဝင်းက တောမှဆိုးကြီးအနားအရောက်တွင် ခဲလုံး သုံးလေးလုံးကိုကောက်ကာ တောမှဆိုးကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

လုံးဝမလှုပ်တော့။

စောဂျိမ်းပစ်လိုက်သော သေနတ်ကျည်ရာက ဝဲဘက်နားထင်မှ ဝင်ကာ ယာဘက်နောက်စေ့ကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် လက်ပြင်မှဝင်ကာ စအိုကို ဖောက်ထွက်သွားသည့် တစ်ချက်တို့ ဖြစ်သည်။ ပထမတစ်ချက်နှင့်ပင် တောမှဆိုးကြီး ဇာတ်သိမ်းဖို့ လုံလောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ညကပစ်လိုက်သော ကျည်ရာက စောဂျိမ်းထင်သည့်အတိုင်း ဝဲဘက်တင်ပါးကို ကျည်က ဖဲ့ထုတ်လိုက်သောကြောင့် အသားတစ်ထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာကို တွေ့နေရသည်။

တောမှဆိုးက အသက်ကြီးကြီး ခပ်ပိန်ပိန်၊ ဒီကြားထဲ ယာဘက်ခြေခုံတွင် ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုနှင့် ခြေချောင်းကလေး သုံးချောင်းက ပြတ်ထွက်နေကာ ၎င်းတို့ကလေးများ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးက အသက်က ကြီးနေတဲ့ကြားထဲ ဒဏ်ရာရပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်က မသန်တော့ အစာဝအောင် မရှာနိုင်တော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ လွယ်လွယ်ကူကူရတဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေဘက်ကို ခြေဦးလှည့်လာတာကွ။ ဒါတောင် လူကို မဆွဲမိသေးလို့ လူသားစားမိရင်

နောင်ကို လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးတော့မှာ အခုတော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီပေါ့ကွာ”

“ကဲ...ဆရာစောဂျိမ်း၊ နေလည်းမြင့်ပြီး ဗိုက်တွေလည်း ဆာကုန်ပြီ။ ကရင်အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီး ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အမဲခြောက်ဖုတ်ကလေး ထုတ်လိုက်ကြရအောင် ရေဈေးကြမ်းတွေကတော့ အေးကုန်ပါပြီ”

ဝါးရုံရိပ်တွင် ထိုင်ကြကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အမဲခြောက်ဖုတ်ကို စားကြရင်း စောဂျိမ်းက-

“ဒီကောင်ကြီးကို ဝါးလုံးတစ်လုံးခုတ်ပြီး လျှိုထမ်းသွားကြတာပေါ့ကွာ။ အင်း...အိမ်ပြန်ရောက်ရင်တော့ မိန်းမအတွက် မျက်နှာပန်းလှပြီပေါ့ကွာ”

ကျော်စိုးက အမဲခြောက်တစ်ဖုတ်ကို ဝါးရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာစောဂျိမ်း”

“ဪ...ငါ့မိန်းမမှာ နားကပ်မရှိဘဲ နားဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေတာကြာပြီကွ။ သူလည်း ဝတ်ချင်မှာပေါ့။ မပူဆာပေမယ့် ငါလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီကောင်ကြီး အရေခွံနဲ့ အရိုးက ဈေးကောင်းရမှာကွ။ ပရဆေးဆိုင်တွေက ငါ့ကို မှာထားတာ ကြာပြီကွ”

“ဪ...အခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ တောမှဆိုးဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ ဆရာစောဂျိမ်းနဲ့ တွေ့မှပဲ နားကပ်ဖြစ်ရတော့မယ်လို့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟာ...ငါအခုမှ သတိရတယ်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးက တောအုပ်ကြီး ကိုခင်စိုးပေးလိုက်တဲ့ ရစ်တစ်လုံးက ရေဘူးထဲကို ပြောင်းထည့်လာတာ ရေဘူးမြင်မှ သတိရတယ်။ အမဲခြောက်ဖုတ်နဲ့ အတော်ပဲကွ” တင်ဝင်းက-

“ဟာ...ဆရာစောဂျိမ်းကလည်း စောစောစီးစီး...”

“စောစောစီးစီးဆိုတော့ မင်းက မသောက်တော့ဘူးလား”

“နောက်တောင်ကျနေပြီလို့ ပြောတာပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

မုဆိုးသုံးယောက်၏ ရယ်သံက တစ်တောလုံး ကိုလွင့်ပြန်သွား

လျက်။

ဟောင်ပြင်ဟား
ရယ်သံ
တစ်တောလုံး

ဒရယ်ပေါင်တစ်ချောင်း

တညင်းမြောင်တောထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မုဆိုးသုံးယောက် ဝေးလှဲ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ မွန်းမတည့်မီအချိန်တွင်ပင် ဒရယ် တစ်ကောင်၊ ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်နှင့် ရှဉ့်ငပေါ ခြောက်ကောင်လောက် ရသည်။

ရှဉ့်ငပေါတွေကတော့ တညင်းမြောင်မရောက်မီ တောလမ်းတစ် လျှောက် စော့ဂျိမ်း၏ ဒူးလေးလက်ချက်နှင့် တစ်ချက်တစ်ကောင်ဆိုသလို ပင်။ အမှန်က စော့ဂျိမ်းက ရှဉ့်ငပေါ ပစ်ချင်သူမဟုတ်။ လမ်းတွင် တင်ဝင်းက-

“ဆရာစော့ဂျိမ်း၊ ချေးခါးဟင်းတွေထဲမှာ မျောက်ချေးခါးတို့၊ ဒရယ်ချေးခါး၊ ချေ(ဂျီ)ချေးခါးတို့ ကျွန်တော်တို့ စားဖူးကြတယ်နော်”

“အေးလေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ ရှဉ့်ငပေါချေးခါးဟင်းရော ဆရာစော့ဂျိမ်း စားဖူးလား” ကျော်စိုးက-

“တင်ဝင်း၊ မင်းကွာ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ။ မျောက်တို့၊ ချေ(ဂျီ)တို့၊ ဒရယ်တို့က အကောင်ကြီးတွေ တစ်ကောင်ရရင် ချေးခါးဟင်းတစ်နပ် စားရတာပေါ့။ ရှဉ့်ငပေါတွေက ပိစိကလေးတွေ၊ ချေးခါးဟင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“တကယ်ပြောတာ ကျော်စိုးရ။ ငါ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဖောင်ကြီးဘက်က လာတက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခန်းတည်း အတူကျဖူးတယ်။ သူကလည်း မုဆိုးအတွေ့အကြုံရှိ၊ ငါကလည်း မင်း တို့နဲ့ အမဲလိုက်ဖူးတော့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ပဲခူး ရိုးမထဲမှာ ရှဉ့်ငတွေက အရမ်းပေါတော့ တစ်ခါတလေ တောကောင်ပစ်လို မရရင် ငါးမရလည်း ရေချိုးပြီး ပြန်မယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ရှဉ့်ငတွေပစ်လာ တယ်တဲ့။ ရွာရောက်မှ ရှဉ့်ငချေးခါးဟင်း ချက်စားရတာ။ တယ်ကောင်း ဆိုပဲ”

စော့ဂျိမ်းက-

“တင်ဝင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း ကြားဖူးတယ်။ ရှဉ့် ငပေါက အကောင်သေးလို့ အလုပ်ရှုပ်လို့ လုပ်မစားကြတာပါ။ တို့ တညင်းမြောင် တောထဲမှာလည်း ရှဉ့်ငပေါတွေ ပေါပါတယ်။ စားချင်ရင် အခုကတည်းက ပစ်သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် တညင်းမြောင်အရောက်တွင် ရှဉ့်ငပေါခြောက်ကောင် လောက်ရလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ တညင်းမြောင်ဆိုသည့်အတိုင်း တညင်းပင် များ အရမ်းပေါသောတော ဖြစ်သည်။ တညင်းမျိုးကောင်းလို့ပဲလား၊ မြေကောင်းလို့ပဲလား မသိ။ တညင်းသီးများကို ပြုတ်၍ သွားရေစာ စားသလို စားလျှင်ပင် အလွန်စားကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးများ တညင်းမြောင်တွင် အမဲလိုက်ပါက ရိက္ခာစည့်သွားစရာမလို။ ဝါးဆစ် ထဲမှာ ရေထည့်ကာ တညင်းသီးပြုတ် စားလိုက်ရုံပင် ဖြစ်သည်။

စော့ဂျိမ်းက တညင်းမြောင်ထဲ ရောက်သည်နှင့်-

“ကဲ...တို့ လူခွဲလိုက်ရအောင်၊ ဘာကောင်ရရ တစ်ကောင်ကောင် ရရင် တို့ ဒီတည်ပင်ကြီးအောက်မှာ ပြန်ဆုံမယ်။ ငါက သပ်သပ်သွားမယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သပ်သပ်သွား သတိရှိပစေနော်။ ဒီတောထဲမှာ ဟင်းမျိုး(ကျား)မရှိပေမယ့် တောဝက်တွေက အရမ်းပေါတယ်။ လေတိုက် တာကိုလည်း သတိထား”

စောဂျိမ်းက အရှေ့ဘက်ကို ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးက ဆန့်ကျင်ရာဘက်။ တည်းပင်များက မှီလိုပေါက်နေ၍ တည်းသီးခူးလိုသူများ စိတ်ဝင်စားကြသော်လည်း တောကောင်များရှိ၍ တော်ရုံလူများ မလာရောက်ကြသော တောဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် တည်းမြောင်တောသို့ မဝင်မီ တောစပ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော တည်းပင်ကြီး(၃)ပင် ရှိသည်။ ထိုတည်းပင်ကြီး (၃)ပင်မှ သရဲခြောက်တတ်သည်။ လိုက်ဆွဲတတ်သည်။ အနှောင့်အယှက် ပေးတတ်သည်ဆိုသော ကြောင့်လည်း လူများ အလာနည်းတာလည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်အဖွဲ့ကတော့ သုံးလေးခါလောက် လိုက်ဖူး၍ အမဲများ ရတတ်သောကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောက ကုန်းတန်းဖြစ်သည်။ အပင်ကြီးများရှိသော်လည်း အောက်ခြေတွင် ဥဒဲပင်၊ မြရာပင် ပုပုကလေးများက ဟိုတစ်ဖု၊ သည်တစ်စု ရှိနေသည်။ လေက ငြိမ်နေသည်။ သစ်ရွက်လှုပ်တာကိုင် မတွေ့ရ။ နာရီဝက်လောက် တောထဲဝင်လာသည်အထိ တောကောင်ကြီးကြီးမားမား တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ မတွေ့ရသေး။ ရှဉ့်တို့၊ တောကြက်တို့၊ ယုန်တို့ ကတော့ ဟိုမှသည်မှ ဖြတ်ပြေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်စိုးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချေ(ဂျီ)ဟောက်သံဖြစ်သည်။ အရှေ့တောင်ဘက် ယွန်းယွန်းမှလာသော အသံဖြစ်သည်။ အသံအနေအထားအရ သိပ်မဝေးသော နေရာမှဖြစ်သည်။ ကျော်စိုးက သူ တိုင်လေ့ကိုင်ထရှိသော ပျိုင့်တူးတူး(ကျည်မာ)ထည့်ထားသော သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း စောဂျိမ်းကိုင်သော နှစ်လုံးပြုး(၉ လုံးကျည်)သေနတ်ကို အသင့်လုပ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခြေသံလုံလုံဖြင့် တက်လာကြရင်း

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရသော တည်းပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် ကိုက်(၃၀)ခန့် အကွာကို ရောက်လာသည်။ ဝေါင်ဝေါင်နှင့် ဟောက်သံပေးနေသော အသံက ထိုအပင်ကြီးအောက်မှ ဖြစ်သည်။ ဥဒဲပင် အပုကလေးများကို ကွယ်ကာ တဖြည်းဖြည်း တက်လာကြရင်း ကိုက် ၂၀ လောက်အကွာကို ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

အပင်အောက်တွင် ဘာကောင်မျှမတွေ့။ ခွပ်ခွပ်နှင့် ကိုက်ဝါးနေသော အသံကတော့ ကြားနေရဆဲ။ ဥဒဲပင်ချိုကလေးကို အကာအကွယ် ယူ၍ ကြည့်နေဆဲ။ တည်းပင်အကွယ်မှ ခေါင်းထွက်လာကာ ငဲ့ကာ တည်းသီးအကြွေများကို စားနေသော ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာသည်။ ထိုအတူ တည်းပင်၏ အကွယ်မှ ယာဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် တည်းသီးကောက်စားရင်း ထွက်လာသော ဒရယ်တစ်ကောင်။

နှစ်ကောင်စလုံး အေးဆေးစွာ စားနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ယခု အခြေအနေအတိုင်းဆို ပစ်ကွင်းက ကောင်းနေဆဲ။ တော်ကြာ တည်းပင် အကွယ်ကို ပြန်ဝင်သွားလျှင် ခက်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျော်စိုးကို လက်ကုတ်ကာ ယာဘက်က ထွက်လာသော ဒရယ်ကို ပစ်ရန်နှင့် ကျွန်တော်က ချေ(ဂျီ)ကိုပစ်ရန် ထိုးချိန်လိုက်ကြသည်။

“ဒိန်း...ဟောင်း”

ဟူသောအသံက ပြိုင်တူလို ထွက်သွားသော်လည်း ကျွန်တော် ဆီမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ၉ လုံးကျည်က သားကောင်ဆီ မရောက်မီ ချေ(ဂျီ)က ရှေ့ကို ခြေထောက်ကွေးကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မုဆိုးသည် မောင်းကိုနှိပ်၍ ကျည်အထွက်နှင့် ကျည်ကျတော့မည့် သားကောင်၏ အကွာအဝေးကို စိတ်တွက်နှင့် မှန်းလိုရသည်။ သားကောင်ကို ကျည်ထိသွားလျှင်လည်း လက်တွင် စီးနေသည့် အရသာမျိုး ခံစားရသည်။

ယခုအခြေအနေက ကျွန်တော် ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကျည်က

သားကောင်ကို မထိမိ တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကြောင့် ချေ(ဂျီ)ကောင်
သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည့်ပုံမျိုး။ ကျော်စိုးက သူပစ်လိုက်သော
ဒရယ်ကို ထိမှန်သွားသောကြောင့် ပွဲသိမ်းပစ်ခတ်ရန် လဲကျကာ အကြော
ခွဲနေသော ဒရယ်ရှိရာသို့ အပြေးထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော ချေ(ဂျီ)ရှိရာသို့ ထမည်
အလုပ်တွင် တညင်းပင်အကွယ်မှ ထွက်လာသော စောဂျိမ်း။

“ဟာ...”

ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ ချေ(ဂျီ)နားကိုရောက်တော့ လက်
ပြင်တွင် မြားတံတန်းလန်းနှင့် ချေ(ဂျီ)တစ်ချက် အကြောခွဲလိုက်ကာ
ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သော ၉ လုံးကျည်က လည်ပင်းတွင်
တစ်ချက်၊ ပေါင်တွင် တစ်ချက် ရှုပ်ထီရုံသာ။ သေလောက်သော ဒဏ်ရာ
များမဟုတ်။

ချေ(ဂျီ)ရသွားသော ဒဏ်ရာက စောဂျိမ်း၏ ဒူးလေးကြောင့်
ဖြစ်သည်။ တညင်းပင်၏ တစ်ဖက်အကွယ်တွင် ရောက်နေသော စောဂျိမ်း
က သူ၏ သားကောင်အဖြစ် ချေ(ဂျီ)နှင့် ဒရယ်နှစ်ကောင်အနက် ချေ(ဂျီ)
ကို ပစ်မှတ်ထားလိုက်သောကြောင့် သူနှင့်ကျွန်တော် ပစ်မှတ်ခြင်းက
တူနေသည်။ တစ်ဖက်အကွယ်တွင် သူရောက်နေကြောင်း ကျွန်တော်တို့
ကလည်း မသိ။ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ရှိနေမှန်း မသိ။ သို့သော်
ပစ်ချိန်က စက္ကန့်ပိုင်းလောက် စောဂျိမ်းဦးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက-

“ချီးမှပဲ ချိန်းထားတာကျနေတာပဲ။ ပစ်မှတ်က လာဆုံနေတယ်။
ငါကလည်း တညင်းပင်အကွယ်ကို ရောက်နေလို့ နို့မို့ရင် ဒီကောင်
ကိုလုံးကျည်က တစ်ခုခု ငါ့ဆီရောက်လာနိုင်တယ်လေ။ ကံကောင်းလို့
ပေါ့ကွာ။ ငါလည်း တော်တော်လှည့်လာတာ၊ သားကောင်တွေတာ
ဒီနေရာပဲမို့လို့ ကံကောင်းပြီဟာဆိုပြီး ချောင်းလာတာ။ ကဲ-ဒီအောက်မှာပဲ
ခဏနားကြရအောင်ကွာ”

ကျော်စိုးက-

“ခဏနားတုန်း ဒီကောင်တွေ သယ်ရတာ ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ။ မစား
ဘူးတဲ့ ရှဉ့်ချေးခါးဟင်းလေး လုပ်ကြရအောင်”

စောဂျိမ်းရော ကျွန်တော်ပါ ထောက်ခံလိုက်သောကြောင့်
ကျော်စိုးက ဝါးဆစ်သွားခုတ်သည်။ စောဂျိမ်းက သူ အမဲလိုက်ရာတွင်
သယ်သွားလေ့ရှိသော အိတ်ကြီးထဲမှ နန္ဒင်း၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်များ
ထုတ်ကာ ရှဉ့်ငေါပျားကို ချေးခါးလုပ်ရန် ပျက်နေတော့သည်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျွန်တော်ကတော့ မီးမွှေးရေခပ်။

ဝါးပိုးဝါးဆစ်ခွက်ထဲတွင် နန္ဒင်း၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တို့နှင့်
နယ်ကာ ခုတ်ထစ်ထားသော ရှဉ့်ချေးခါးများကို ထည့်လိုက်သည်။
စောဂျိမ်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ တောထဲကို လျှောက်သွားလိုက်
သည်။ ပြန်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်လာသည်။
စောဂျိမ်းရောက်လာချိန်တွင် ရှဉ့်ချေးခါးဟင်းက ဝါးပိုးခွက်ထဲတွင်
တစ်ပွက်နှစ်ပွက်တောင် ပွက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဒါက ကင်ပလင်းရွက်ကွ။ ချဉ်ပြုံးပြုံးအရသာ ရှိတယ်။ ဒါက
တော့ ကျောက်ချင်း၊ သားကောင်တွေ ချက်ရင် အညှို့နဲ့ပျောက်တယ်။
အဲဒါတွေ လုံးခြေပြီး ထည့်လိုက်ကွာ”

ဝါးပိုးခွက်ကို ဝါးပိုးရွက်ပုံးလိုက်ကာ အောက်ကနေ မီးထိုးပေး
လိုက်ပြီး နောက် ၅ မိနစ်မျှအကြာတွင် မွှေးကြိုင်သောအနံ့က ထွက်လာ
သည်။ ဝါးပိုးခွက်ကို ခဏမျှ အအေးခံထားလိုက်ပြီး ဟင်းခပ်စရာ ဇွန်း
မရှိသောကြောင့် လက်နှင့်ပင်နှိုက်ကာ ဟင်းရည်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်
မော့သောက်လိုက်ကြသည်။ ကောင်းလိုက်တဲ့အရသာ၊ ရှားရှားပါးပါး။
ရှဉ့်ချေးခါးဟင်းကို ဒီတစ်ခါပဲ စတင် စားဖူးတော့သည်။

စားသောက်ပြီး တညင်းပင်အောက်တွင် တုံးလုံးပက်လက်လှေ့၍
ခေတ္တ ထမင်းလုံးစီလိုက်ကြကာ စောဂျိမ်းက-

“နေလည်း စောင်းပြီ။ မင်းနဲ့ ကျော်စိုးက ဒီ ချေ(ဂျီ)ကို ဝါးလုံး
လျှိုပြီး ရှေ့တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက် ထမ်းသွား။ ဒီကောင်က

အကောင်ကြီးတယ်။ နှစ်ယောက်မှ ဖြစ်မယ်။ ငါကတော့ အကောင်ငယ်တဲ့ ဒရယ်ကို ထမ်းလာခဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် တညင်းသီး တက်ခူးလိုက်ဦးမယ်။ တညင်းသီးမိဖုတ် ငါသိပ်ကြိုက်တာကွ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ရွာကိုပြန်နင့်”

“စောဂျိမ်း၊ တစ်ယောက်တည်း အပြန်ဖြစ်ပါ့မလား။ တောစပ်က တည်ပင်တွေက နာမည်ကြီးတယ်နော်”

“အမယ်လေးကွာ။ ကြောက်တတ်ရင် မုဆိုးတောင် လုပ်မစားဘူး။ မင်းတို့သွားနှင့်ကြ။ ငါ့မိန်းမကိုတော့ တောကောင်ရလာတယ်။ အဆင် သင့်သာ လုပ်ထားလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ကို ဝါးလုံးနှင့် လျှို ထမ်းကာ ရွာကို ရောက်လာသည်။ မုဆိုးသည် အမဲရလာလျှင် ရွာကို ပြန်လာရခြင်းသည် ထူးဆန်းလှသော အကြောင်းအရာ ဇာတ်လမ်းတော့ မဟုတ်ပါချေ။ သို့သော် စောဂျိမ်းက နောက်တွင် တညင်းသီးခူးရင်း ကျန်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ စောဂျိမ်း၏ အပြန်ခရီးကတော့ ထူးဆန်း နေပါသည်။

စောဂျိမ်းသည် တညင်းသီးကို အိတ်တစ်လုံးနှင့် အပြည့်ရသော အခါ အပင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆင်းလာပြီး ဒရယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ်တွင်တင်ကာ တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ စောဂျိမ်းက ဗလကောင်းသည်။ ထို ဒရယ်ပေါက်တစ်ကောင်လောက်ကတော့ အေးအေး ဆေးဆေးပင်။

နေကလည်း အတော်စောင်းလာပြီဖြစ်၍ တောစပ်သို့ အရောက် တွင် ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်ပင် ရောက်နေပြီ။ ရှေ့တွင် တယ်ပင် (၃)ပင်က မည်းမှောင်နေအောင် အုပ်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ တယ်ပင်နား ရောက်မှ ကျော်စိုးတို့ ပြောလိုက်သော စကားကို သတိရလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စောဂျိမ်းက ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။

တည်ပင်၏ သဘာဝက နဂိုကတည်းက အရွက်များက နေပြောက် မထိုးအောင် အုပ်ဆိုင်နေတတ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ အုပ်ဆိုင်နေရသည့်အထဲ မိုးကလည်း ချုပ်လာပြီဖြစ်၍ တည်ပင်အောက်တွင် မှောင်မိုက်နေသည်။ ပထမတည်ပင်အောက်ကို လွန်၍ ဒုတိယတည်ပင်အောက်အရောက်တွင် ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာသော ဒရယ်က ပို၍ လေးလံသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။ စိတ်ထင်လို့ပဲဟု ယူဆကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။ သို့သော် နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။ စောဂျိမ်းက နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ မတွေ့။

ဆက်လျှောက်လာသည်။ တတိယ တည်ပင်နားအရောက်တွင် တုံ့၍ဆွဲလိုက်ရာမှ ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်၍ မရတော့။ စောဂျိမ်း ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ ဒရယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ်မှ အောက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး-

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့ကို ဆွဲတာ”

ပေ ၅၀ လောက်အကွာတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုက ရပ်နေ သည်။ လူပုံသဏ္ဍာန်ဟုတော့ ထင်ရသည်။

“မင်းလားကွ၊ ငါ့ကိုဆွဲတာ”

ဘာမျှ ပြန်မပြော။

“ငါက မင်းတို့ကို ကြောက်မယ်ထင်လို့လား။ ဒီတစ်ခါ ဆွဲကြည့်။ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

စောဂျိမ်းက ဒရယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်ကာ ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာရင်း နောက်ကနေ တဗုန်းဗုန်းနှင့် ပြေးလိုက်လာသံ ကြားရသည်။ အနားရောက်လာသည်နှင့် စောဂျိမ်းက လှည့်ကာ ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ‘ဗုန်း’ခနဲမြည်သံပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြည့်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်။

“သတ္တိရှိရင် လာခဲ့လေကွာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခြေထောက်နဲ့ မကန် တော့ဘူး။ ဒူးလေးစာ မိပြီသာမှတ်”

စောကျိမ်းက ဒရယ်ကောင်ကို ပခုံးပေါ်မှချကာ ဒူးလေးကို မောင်းတင်၍ မြားတံတပ်လိုက်သည်။ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ရပ်ကြည့်နေဆဲ။ စောကျိမ်းကလည်း အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က မြေကြီးပေါ်တွင် ချထားသော ဒရယ်ကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဪ...ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲကွ။ ငါလည်း ဒါ လိုချင်လို့ မုဆိုးလုပ်လာတာ။ လိုချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာစားပေါ့ကွ။ အချိန်ကုန်တယ်ကွာ”

စောကျိမ်းက စိတ်မရည်တော့ဟန်ဖြင့် ဒရယ်ကောင်ကို ထမ်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်က လိုက်လာသံတော့ မကြားရ။ သို့သော် ပခုံးပေါ်မှာ ဒရယ်ကောင်ကို နောက်ကနေ လိုက်ဆွဲနေမှန်း သိလိုက်သည်။ စောကျိမ်းကလည်း အတင်းပြန်ဆောင့်ဆွဲကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“မြစ်...မြစ်...မြစ်”

ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာသံလဲတော့ မသိ။ မိုးကလည်း ချုပ်နေ၊ ဗိုက်ကလည်း ထမင်းဆာနေသောကြောင့် စိတ်တိုတိုနှင့် ဆောင့်ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သည်အထိ လိုက်လာသံ မကြားရတော့ပေ။ စောကျိမ်းလည်း ရွာကို ရောက်ချင်စေဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရွာထိပ်ရောက်တော့ စောကျိမ်း အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ရေချိုးထားသလို စေးထန်းထန်းနှင့် ဖြစ်နေမှန်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ အိမ်ကို ရောက်ချင်စေနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာရင်း အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ စောကျိမ်းမိန်းမက မီးခွက်တစ်လုံးကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပြီး-

“ဟယ်...စောကျိမ်း၊ နင် ဒဏ်ရာရလာသလား”

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ”

ဟုဆိုကာ ဒရယ်ကောင်ကို အောက်ကို ချလိုက်သည်။

“ဘာမှသာမဖြစ်တာ၊ နင့်တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်ကြည့်ပါဦး။ သွေးတွေ ချည်းပဲ”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ။ မီးရောင်နဲ့ အခုမှပဲ ကြည့်မိတော့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လျှောက်လာရင်း အောက်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး စေးထန်းထန်း ဖြစ်နေတာတော့ သတိရမိသား။ ဒီလောက် သွေးတွေအများကြီးက...

“ဟဲ့...စောကျိမ်း၊ နင့်ဒရယ်ကောင်ကလည်း ပေါင်တစ်ချောင်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဘယ်သူ ပေးလိုက်လို့လဲ”

စောကျိမ်း အခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။ စောစောက အပြန်အလှန်ဆွဲနေကြရင်း ‘မြစ်...မြစ်...မြစ်’ ဆိုတဲ့အသံတော့ ကြားလိုက်သား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒရယ်က ပေါင်တစ်ချောင်းလုံး အဖဲ့ခံလိုက်ရတော့ စောကျိမ်း အပေါ် သွေးတွေ ဒလဟောကျနေခြင်းဖြစ်သည်။ စောကျိမ်းက-

“တောက်...မပေးပါဘူးဆိုတာတောင် မရရအောင် ယူသွားသေးတယ်”

“စောကျိမ်း ဘယ်သူယူသွားလို့လဲ”

“နင် မသိပါဘူးဟာ။ စောစောက ကျော်စိုးနဲ့တင်ဝင်း လာသွားသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေ ညလာဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လာမယ်လို့ ပြောသွားသေးတယ်။ ရမ်တစ်လုံးလည်း ယူလာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ သူတို့မှာထားတဲ့ ချေ(ဂျီ)ချေးခါးဟင်းတော့ ချက်ပြီးသွားပြီ”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ရော...ဒီမှာ တညင်းသီးတွေ မီးဖုတ်လိုက်။ သူတို့နှစ်ယောက်လာမှ ဒရယ်ပေါင် အဖဲ့ခံလိုက်ရတဲ့ ရယ်စရာ အကြောင်းလေး ပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့မှ မင်းလည်း နားထောင်”

ဪ...တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ စောကျိမ်း။ ပရလောကသားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတာကိုတောင် ရယ်စရာအကြောင်းလေးတဲ့လေ။

